

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr. 232/A

Dosar nr. 5230/2/2017

Ședința publică din 11 iulie 2023

Anca Mădălina Alexandrescu – Președinte
Rodica Cosma – Judecător
Adriana Ispas – Judecător

Viorel - Valentin Sîrbu – Magistrat - asistent

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a fost reprezentat de procuror Gabriela Popa.

Pe rol se află pronunțarea asupra apelurilor declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** și de apelanții - intimați inculpați **Wagner Ioan Silviu, Udrea Elena Gabriela, Bănescu Ioana, Nastasia Gheorghe și Tarhon Victor** împotriva sentinței penale nr. 45 din 02 martie 2021 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I Penală, în dosarul nr. 5230/2/2017.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 16 februarie 2023, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Înalta Curte a amânat, succesiv, pronunțarea pentru datele de 16 martie 2023, 13 aprilie 2023, 11 mai 2023, 08 iunie 2023 și, apoi, la 11 iulie 2023, când, în aceeași compunere, a hotărât următoarele:

ÎNALTA CURTE

Asupra apelurilor de față;

În baza actelor și lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. 45 din 02 martie 2021 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I Penală, în dosarul nr. 5230/2/2017, s-au hotărât următoarele:

A.1. S-a constatat că, în privința inculpatei **Udrea Elena Gabriela**, legea penală mai favorabilă este Codul penal (1969) și Legea nr. 656 din 07 decembrie 2002, republicată.

1.1. În baza art. 25 C.pen. (1969) raportat la art. 254 alin. (1) C.pen. (1969) cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a art. 13 C.pen. (1969), a fost condamnată inculpata Udrea Elena Gabriela la pedeapsa de **6 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la luare de mită (fapta din octombrie – noiembrie 2009, instigat fiind coinculpatul Nastasia Gheorghe).

În baza art. 65 alin. (2) raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 3 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală a fost executată sau considerată ca executată.

1.2. În baza art. 25 C.pen. (1969) raportat la art. 254 alin. (1) C.pen. (1969) cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a art. 13 C.pen. (1969), a fost condamnată inculpata Udrea Elena Gabriela la pedeapsa de **5 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la luare de mită (fapta din octombrie – noiembrie 2009, instigat fiind coinculpatul Tarhon Victor).

În baza art. 65 alin. (2) raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 3 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală a fost executată sau considerată ca executată.

1.3. În baza art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, republicată cu aplicarea art. 13 C.pen. (1969), a fost condamnată inculpata Udrea Elena Gabriela la pedeapsa de **6 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor (fapta din octombrie – decembrie 2009, infracțiunea predicat - luare de mită săvârșită de Nastasia Gheorghe).

În baza art. 65 alin. (1) rap. la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 3 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală a fost executată sau considerată ca executată.

1.4. În baza art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, republicată cu aplicarea art. 13 C.pen. (1969), a fost condamnată inculpata Udrea Elena Gabriela la pedeapsa de **5 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor (fapta din octombrie – decembrie 2009, infracțiunea predicat - luare de mită săvârșită de coinculpatul Tarhon Victor).

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 3 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală a fost executată sau considerată ca executată.

1.5. În baza art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002 republicată cu aplicarea art. 13 C.pen. (1969), a fost condamnată inculpata Udrea Elena Gabriela la pedeapsa de **3 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor (fapta din februarie 2010, infracțiunea predicat - delapidare săvârșită de coaculpatul Wagner Ioan Silviu).

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 2 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală a fost executată sau considerată ca executată.

1.6. În baza art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, republicată cu aplicarea art. 13 C.pen. (1969), a fost condamnată inculpata Udrea Elena Gabriela la pedeapsa de **5 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor (fapta din octombrie – decembrie 2009, infracțiunea predicat – evaziune fiscală săvârșită de persoana condamnată Francesco Giovanni - Mario).

În baza art. 65 alin. (1) rap. la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 2 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală a fost executată sau considerată ca executată.

1.7. În baza art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, republicată cu aplicarea art. 13 C.pen. (1969), a fost condamnată inculpata Udrea Elena Gabriela la pedeapsa de **4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor (fapta din perioada 30.10 – 18.11.2009 privind suma de 305.118 lei).

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 2 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală a fost executată sau considerată ca executată.

În baza art. 33 lit. a), art. 34 lit. b) și art. 35 C.pen. (1969), au fost contopite pedepsele aplicate inculpatei Udrea Elena Gabriela și s-a dispus ca aceasta să execute pedeapsa cea mai grea de 6 ani închisoare sporită la **8 ani închisoare** și 3 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969).

În baza art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală rezultantă a fost executată sau considerată ca executată.

2. S-a constatat că în privința inculpatului **Nastasia Gheorghe** succesiunea de legi în timp nu a produs modificări în favoarea sau defavoarea acestuia.

În baza art. 289 alin. (1) C.pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, a fost condamnat inculpatul Nastasia Gheorghe la pedeapsa de **6 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită.

În baza art. 67 alin. (2) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b) C.pen., s-a interzis inculpatului exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 2 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b) C.pen., s-a interzis inculpatului exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală a fost executată sau considerată ca executată.

3. S-a constatat că în privința inculpatului **Tarhon Victor** legea penală mai favorabilă este Codul penal (1969).

În baza art. 254 alin. (1) C.pen. (1969) cu aplicarea art. 6 din Legea nr. 78/2000 și a art. 13 C.pen. (1969), a fost condamnat inculpatul Tarhon Victor la **4 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită.

În baza art. 65 alin. (2) raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatului exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 2 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatului exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală a fost executată sau considerată ca executată.

În baza art.86¹ alin. (1) și (2) C.pen. (1969), s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului pe durata unui termen de încercare de 7 ani, stabilit în condițiile art. 86² C.pen.(1969).

În baza art. 86³ C.pen. (1969), s-a dispus ca pe durata termenului de încercare inculpatul să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:

a) să se prezinte la datele fixate la Serviciul de Probațiune Tulcea conform programului stabilit de acesta;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86⁴ C.pen. (1969) privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art.71 alin.5 C.pen. (1969), s-a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

4. S-a constatat că în privința inculpatei **Bănescu Ioana** legea penală mai favorabilă este Codul penal (1969) și Legea nr. 656 din 7 decembrie 2002 republicată.

4.1. În baza art. 25 C.pen. (1969) raportat la art. 2151 alin. (1) C.pen. (1969) cu aplicarea art. 13 C.pen. (1969), a fost condamnată inculpata Bănescu Ioana la pedeapsa de **3 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la delapidare (fapta din februarie 2010, instigat coinculpatul Wagner Ioan Silviu).

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 2 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală a fost executată sau considerată ca executată.

4.2. În baza art. 25 C.pen. (1969) raportat la art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, republicată cu aplicarea art. 13 C.pen. (1969), a fost condamnată inculpata Bănescu Ioana la pedeapsa de **3 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la spălarea banilor (fapta din februarie 2010, infracțiunea predicat - delapidare săvârșită de coinculpatul Wagner Ioan Silviu).

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice

sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 2 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală a fost executată sau considerată ca executată.

4.3. În baza art. 25 C.pen. (1969) raportat la art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, republicată cu aplicarea art. 13 C.pen. (1969), a fost condamnată inculpata Băsescu Ioana la pedeapsa de **5 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la spălare a banilor (fapta din octombrie – decembrie 2009, infracțiunea predicat – evaziune fiscală săvârșită de persoana condamnată Francesco Giovanni).

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 2 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală a fost executată sau considerată ca executată.

În baza art. 33 lit. a), art. 34 lit. b) și art. 35 C.pen. (1969), au fost contopite pedepsele aplicate inculpatei Băsescu Ioana și dispune ca aceasta să execute pedeapsa cea mai grea de **5 ani închisoare** și 2 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969).

În baza art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatei exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală rezultantă a fost executată sau considerată ca executată.

5. S-a constatat că în privința inculpatului **Wagner Ioan Silviu** legea penală mai favorabilă este Codul penal (1969).

În baza art. 215¹ alin. (1) C.pen. (1969) cu aplicarea art. 13 C.pen. (1969), a fost condamnat inculpatul Wagner Ioan Silviu la pedeapsa de **3 ani închisoare** pentru săvârșirea infracțiunii de instigare la delapidare.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatului exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat pe o perioadă de 2 ani după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii.

În baza art. 71 raportat la art. 64 alin. (1) lit. a) teza a doua, b) C.pen. (1969), s-a interzis inculpatului exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în

orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până când pedeapsa principală a fost executată sau considerată ca executată.

În baza art.86¹ alin. (1) și (2) C.pen. (1969), s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului pe durata unui termen de încercare de 5 ani, stabilit în condițiile art. 86² C.pen.(1969).

În baza art. 86³ C.pen. (1969), s-a dispus ca pe durata termenului de încercare inculpatul să se supună următoarelor măsuri de supraveghere;

a) să se prezinte la datele fixate la Serviciul de Probațiune Constanța conform programului stabilit de acesta;

b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;

c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;

d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 86⁴ C.pen. (1969) privind revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 71 alin. 5 C.pen. (1969), s-a dispus suspendarea executării pedepsei accesorii pe durata termenului de încercare.

6. În baza art. 16 alin. 1 lit. b teza I Cod procedură penală, a fost achitat inculpatul **Andronic Dan Cătălin**, pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. 1 C.pen.

B. În baza art. 397 Cod procedură penală raportat la art. 1349 și urm. C.civ., a fost admisă acțiunea civilă formulată de partea civilă S.C. OIL TERMINAL S.A. și obligă în solidar pe inculpații Wagner Silviu Ioan și Băsescu Ioana la plata sumei de suma de 119.000 lei către aceasta.

C. A fost menținută măsura asigurătorie instituită asupra bunurilor aflate în proprietatea inculpatei Băsescu Ioana instituită prin ordonanța nr. 121/P/2015 din 16.03.2017.

În baza art. 254 alin. (3) C.pen. (1969), s-a confiscat de la inculpata Udrea Elena Gabriela sumele de 691.029,63 lei și 918.864 lei ce au făcut obiectul luării de mită.

În baza art. 33 din Legea nr. 656/2002, republicată, s-a confiscat de la inculpata Udrea Elena Gabriela suma de 305.118 lei.

A fost menținută măsura asigurătorie instituită asupra bunurilor mobile și imobile aflate în proprietatea inculpatei Udrea Elena Gabriela, măsura dispusă prin ordonanța nr.121/P/2015 din 16.03.2017 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Direcția Națională Anticorupție, Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție.

În baza art. 274 alin. (1), (2) Cod procedură penală, a fost obligată inculpata Udrea Elena Gabriela la plata sumei de 15.000 lei, pe inculpata Băsescu Ioan la plata sumei de 13.000 lei și pe fiecare dintre inculpații Nastasia Gheorghe, Tarhon Victor și Wagner Ioan Silviu la plata sumei de 12.000 lei, cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

În baza art. 275 alin. (3) Cod procedură penală cheltuielile judiciare ocazionate de soluționarea cauzei privind pe inculpatul Andronic Dan Cătălin, au rămas în sarcina statului.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că, prin rechizitoriul nr.121/P/2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție au fost trimiși în judecată inculpații:

1. Udrea Elena Gabriela, pentru săvârșirea următoarelor infracțiuni:

- **instigare la luare de mită**, prevăzută de art. 47 raportat la art. 289 alin. 1 C.pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în perioada octombrie – noiembrie 2009, l-a determinat pe secretarul general al Ministerul Turismului Nastasia Gheorghe să ceară suma de 918.864 lei de la Faur Daniel Horia, reprezentantul societății ACOMIN S.A., societate care avea în derulare contracte finanțate de minister, pentru a asigura finanțarea corespunzătoare a acestora, suma urmând să fie folosită pentru plata serviciilor prestate în favoarea candidatului susținut de partidul din care făcea parte inculpata;

- **instigare la luare de mită**, prevăzută de art. 47 raportat la art. 289 alin. 1 C.pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în perioada octombrie – noiembrie 2009, l-a determinat pe Tarhon Victor, președintele Consiliului Județean Tulcea, să ceară suma de 691.029,63 lei de la Ivan Vasile, reprezentantul societății Glacial Prod S.R.L., societate care avea în derulare mai multe contracte cu consiliul județean, pentru a asigura finanțarea corespunzătoare a acestora, suma urmând să fie folosită pentru plata serviciilor electorale prestate în favoarea candidatului susținut de partidul din care făcea parte inculpata;

- **spălare a banilor**, prevăzută de art. 29 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în perioada octombrie – decembrie 2009, a schimbat sumele de bani în cuantum de 918.864 lei, obținute prin infracțiunea de luare de mită săvârșită de Nastasia Gheorghe și transferate în patrimoniul societății Everest Media, în servicii de publicitate prestate către campania electorală a candidatului Traian Băsescu;

- **spălare a banilor**, prevăzută de art. 29 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în perioada octombrie – decembrie 2009, a schimbat sumele de bani în cuantum de 691.029,63 lei, obținute prin infracțiunea de luare de mită săvârșită de Tarhon Victor și transferate în patrimoniul societăților Everest Media, Lomar Media, Total Media și Redsqad, în servicii de publicitate prestate către campania electorală a candidatului Traian Băsescu;

- **spălare a banilor**, prevăzută de art. 29 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în cursul lunii februarie 2010, a transferat în patrimoniul lui Francesco Giovanni și al Ioanei Băsescu sumele de bani în cuantum de 100.000 lei obținute prin infracțiunea de delapidare săvârșită de Wagner Ioan Silviu;

- **spălare a banilor**, prevăzută de art. 29 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în perioada octombrie – decembrie 2009, a participat la transferul sumelor de bani în cuantum de 735.098 lei obținute

prin infracțiunea de evaziune fiscală săvârșite de Francesco Giovanni către Lomar Media S.R.L., D.A. Communication Media S.R.L. și Sfinx Experience S.R.L. și le-a schimbat în servicii prestate în campania electorală;

- **spălare a banilor**, prevăzută de art. 29 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în perioada 30.10 - 18.11.2009, a predat martorului Lungu Ștefan în mai multe tranșe suma totală de 305.118 lei în numerar, provenită din infracțiuni de corupție, a determinat transferul subsecvent al acesteia și a schimbat-o în servicii prestate de RINGIER ROMÂNIA S.A. și MEDIAFAX S.A. către campania electorală a candidatului Traian Băsescu, toate cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.pen.

2. Nastasia Gheorghe pentru săvârșirea infracțiunii de **luare de mită**, prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în perioada octombrie – noiembrie 2009, în calitate de secretar general al Ministerul Turismului, a cerut suma de 918.864 lei de la Faur Daniel Horia, reprezentantul societății ACOMIN S.A., societate care avea în derulare contracte finanțate de minister, pentru a asigura finanțarea corespunzătoare în viitor a proiectului, sumele fiind folosite pentru plata unor servicii de publicitate.

3. Tarhon Victor pentru săvârșirea infracțiunii de **luare de mită**, prevăzută de art. 289 alin.1 C.pen., cu referire la art. 6 din Legea nr.78/2000, cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în perioada octombrie – noiembrie 2009, în calitate de președinte al Consiliului Județean Tulcea, a cerut și a primit suma de 691.029,63 lei de la Ivan Vasile, reprezentantul societății Glacial Prod S.R.L., societate care avea în derulare mai multe contracte cu consiliul județean, pentru a asigura finanțarea corespunzătoare a acestora, suma fiind folosită pentru plata unor servicii electorale.

4. Băsescu Ioana pentru săvârșirea următoarelor infracțiuni:

- **instigare la delapidare**, prevăzută de art. 47 raportat la art. 295 alin. 1 C.pen. cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în cursul lunii decembrie 2009, l-a determinat pe Wagner Silviu Ioan, directorul general al S.C. OIL TERMINAL S.A., ca în exercitarea atribuțiilor de administrare a bunurilor societății să încheie un contract fictiv în baza căruia să transmită suma de 119.000 lei, în lipsa oricărei contraprestații, către S.C. REDSQUAD FILM S.R.L.;

- **instigare la spălare a banilor**, prevăzută de art. 47 C.pen. raportat la art. 29 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în cursul lunii februarie 2010, l-a determinat pe Francesco Giovanni – Mario să realizeze operațiuni fictive, transferuri bancare și retrageri de numerar prin care suma de 100.000 lei a fost folosită în interesul inculpatei și al concubinului său;

- **instigare la spălare a banilor**, prevăzută de art.47 C.pen. raportat la art. 29 lit. a din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în perioada octombrie – noiembrie 2009, l-a determinat pe Francesco Giovanni – Mario să realizeze operațiuni fictive prin care suma de 735.098 lei provenită din săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală a fost transferată către S.C. LOMAR MEDIA S.R.L., D.A. COMUNICATION MEDIA S.R.L. și SFINX EXPERIENCE S.R.L. pentru a achita servicii prestate în cadrul campaniei electorale în favoarea tatălui său, toate cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.pen..

5. Wagner Ioan Silviu pentru săvârșirea infracțiunii de *delapidare*, prevăzută de art. 295 alin. 1 C.pen. cu aplicarea art. 5 C.pen., constând în aceea că, în perioada decembrie 2009 – februarie 2010, în exercitarea atribuțiilor de administrare a bunurilor societății în calitate de director general al S.C. OIL TERMINAL S.A., a încheiat un contract fictiv și a transmis suma de 119.000 lei, în lipsa oricărei contraprestații, către S.C. REDSQUAD FILM S.R.L.

6. Andronic Dan – Cătălin pentru săvârșirea infracțiunilor de *mărturie mincinoasă*, prevăzută de art.273 alin. 1 C.pen. și *favorizarea făptuitorului*, prevăzută de art. 269 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 38 alin. 2 C.pen., constând în aceea că, în cursul audierii în calitate de martor la data de 22.09.2016, urmărind să îngreuneze tragerea la răspundere penală a inculpatelor Udrea Elena Gabriela și Băsescu Ioana, a făcut afirmații care nu corespund adevărului cu privire la împrejurările în care societatea D.A. COMUNICATION MEDIA S.R.L. a încheiat două contracte de consultanță, legătura dintre sumele încasate de la Francesco Giovanni – Mario și serviciile de consultanță prestate candidatului Traian Băsescu, implicarea Ioanei BĂSESCU și UDREA Elena Gabriela în încheierea contractului și discuțiile avute cu acestea după demararea cercetărilor în prezenta cauză.

Prin același rechizitoriu s-a dispus clasarea cauzei cu privire la săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002 de către Lungu Ștefan și cu privire la săvârșirea infracțiunilor de dare de mită, prevăzută de art. 290 alin. 1 C.pen. de către Faur Daniel și Ivan Vasile precum și disjungerea cauzei și constituirea unor noi dosare în vederea continuării cercetărilor cu privire la inculpatul Francesco Giovanni – Mario, pentru săvârșirea infracțiunii de *evaziune fiscală*, prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b, alin. 2 din Legea nr. 241/2005 și a două infracțiuni de *spălare a banilor*, prevăzute de art. 29 lit. a din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 38 C.pen. și a art. 5 C.pen.;

- săvârșirea infracțiunilor de *evaziune fiscală*, prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. b, c, d și f din Legea nr. 241/2005, *spălarea banilor*, prevăzute de art. 29 alin. (1), lit. a din Legea nr. 656/2002 și *folosirea creditului societății*, prevăzute de art. 272 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 31/1990;

- săvârșirea infracțiunii de *spălare a banilor*, prevăzută de art. 29 alin. (1), lit. a din Legea nr. 656/2002;

- săvârșirea infracțiunilor de *trafic de influență*, prevăzute de art. 291 alin. (1) C.pen., raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și *evaziune fiscală*, prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. c din Legea nr. 241/2005, în legătură cu denunțurile formulate de Ivan Vasile și Nastasia Gheorghe;

- săvârșirea infracțiunii de *mărturie mincinoasă*, prevăzută de art. 273 alin. (1) din Codul penal în legătură cu afirmațiile necorespunzătoare adevărului făcute cu prilejul audierii în calitate de martori de către Videanu Adrieian și Blaga Vasile.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția penală, sub nr. 1518/1/2017/a1, iar, prin încheierea nr. 383 din 06.07.2017 pronunțată de Judecătorul de cameră preliminară de la Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, s-a dispus, în temeiul art. 346 alin. 6 raportat la art. 40, art. 47 și art. 48 alin. 1 lit. a Cod procedură penală admiterea excepției de necompetență după calitatea persoanei a Înaltei Curți de Casație și Justiție și, în temeiul art. 50

raportat la art.38 Cod procedură penală și trimiterea cauzei privind pe inculpații Bănescu Ioana, Udrea Elena Gabriela, Tarhon Victor, Wagner Ioan Silviu, Nastasia Gheorghe și Andronic Dan Cătălin, spre competență soluționare, la Curtea de Apel București.

Pentru a dispune această soluție s-a avut în vedere că, deși la momentul comiterii prezumtivelor fapte, inculpata Elena Udrea Gabriela avea calitatea de ministru al Ministerului Turismului, activitățile desfășurate și circumscrise sferei ilicitului penal de către acuzare nu au legătură cu atribuțiile de serviciu ale inculpatei în exercitarea funcției de ministru, ci cu activitățile desfășurate de inculpată în perioada cât îndeplinea funcția de secretar executiv al PDL și făcea parte din Biroul Permanent Național, în scopul colectării sumelor de bani folosite pentru plata unor servicii de publicitate prestate în interesul unui candidat.

În consecință, s-a constatat că, nu sunt incidente nici dispozițiile art. 40 și nici cele ale art. 48 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală, astfel că, în considerarea calității de notar public și avocat a inculpatelor Bănescu Ioana și respectiv, Udrea Elena Gabriela, în temeiul dispozițiilor art.50 Cod procedură penală raportat la art. 38 alin. (1) lit. d) Cod procedură penală, cauza privind pe inculpații Bănescu Ioana, Udrea Elena Gabriela, Tarhon Victor, Wagner Ioan Silviu, Nastasia Gheorghe și Andronic Dan Cătălin a fost trimisă la Curtea de Apel București, spre competență soluționare.

Dosarul a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel București, la data de 07.07.2017, sub nr.5230/2/2017.

Prin încheierea din ședință de cameră de consiliu din data de 07.11.2017, judecătorul de cameră preliminară a respins, ca nefondate, cererile și excepțiile invocate de inculpații Udrea Elena Gabriela, Tarhon Victor, Bănescu Ioana și Andronic Dan Cătălin, a constatat legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecății.

În baza art. 275 alin. 2 Cod procedură penală a obligat pe inculpați la plata a câte 300 lei cheltuieli judiciare statului.

Contestațiile formulate de inculpații Tarhon Victor, Udrea Elena-Gabriela și Bănescu Ioana împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară din data de 07.11.2017 au fost respinse, ca nefondate, prin încheierea nr.49 din 18 ianuarie 2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală, în dosarul nr. 3548/1/2017.

În cursul cercetării judecătorești au fost audiați inculpații Udrea Elena Gabriela (f.11 2d.i.), Nastasia Gheorghe (f.20, vol.4 d.i.), Bănescu Ioana (f.89 vol. 4 d.i.) și Wagner Silviu Ioan (f.23 vol. 4 d.i.), precum și martorii propuși de către procuror și inculpați, respectiv: Lungu Ștefan (f.154 vol.2 d.i.), Faur Daniel – Horia (f.161 vol.2 d.i.), Vasile Ivan (f.116 vol.2 d.i.), Hrițuc Cristian – Gabriel (f.118 vol.2 d.i.), Ghincioiu Ovidiu Lorel (f.120 vol.2 d.i.), Băncilă Cătălin Adrian (f.55 vol.3 d.i.), Vlăsceanu Radu Vlad (f.156 vol.2 d.i.), Cernea Andrei – Mihai (f.157 vol.2 d.i.), Lăzăroiu Laurențiu – Sebastian (f.159 vol.2 d.i.), Munteanu (fostă Topoliceanu) Ana Maria (f.57 vol.3 d.i.), Francesco Giovanni – Mario (f.97 vol.3 d.i.), Ivan (fostă Bocioancă) Emilia (f.162 vol. d.i.), Pandelescu Cristina (f.53 vol.3 d.i.), Mitrea Ștefan – Lucian (f.100 vol. 3 d.i.), Bendei Ioan (f.159 vol. 3 d.i.), Stași

Marieta – Elisabeta (f.51 vol. 3 d.i.), Nițulescu Iulian – Costin (f.59 vol.3 d.i.), Ion Adrian – Jean (f.161 vol.3 d.i.), Mihailov Paula (f.194 vol. 3 d.i.), Dragomir Ion Cosmin (f.196 vol.3 d.i.), Munteanu Paula (f.197 vol. 3 d.i.), Ivașcu Ion (f.192 vol. 3 d.i.), Comșa Radu Bogdan (f.228 vol. 3 d.i.), Ogoreanu Vasile (vol.3 d.i.), Cocoș Dorin (vol.3 d.i.), Dan Radu Zătreanu (f.224 vol.3 d.i.), Gelu Vișan (f.226 vol. 3 d.i.) și Arsene Octavian (vol.3 d.i.).

În cursul cercetării judecătorești, inculpații Tarhon Victor și Andronic Dan Cătălin au arătat că nu doresc să dea declarații, prevalându-se de dispozițiile art. 83 alin. (1) lit. a) Cod procedură penală

Totodată, prin adresa nr. 17575/2/11.09.2019, Serviciul de Probațiune Prahova a învederat instanței că inculpatul Nastasia Gheorghe se află în supravegherea Serviciului de probațiune Prahova pe un termen de încercare de 6 ani (05.06.2018-04.06.2024), ca urmare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere dispuse prin sentința penală nr. 181/28.03.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală, definitivă prin decizia penală nr. 93/05.06.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători (f. 80 vol. 2 d.i.).

În urma analizării materialului probator administrat în cauză, judecătorul fondului a reținut, sub aspectul situației de fapt, următoarele:

1. În ceea ce privește infracțiunea de luare de mită săvârșită de inculpatul Nastasia Gheorghe la instigarea inculpatei Udrea Elena Gabriela, instanța de fond, cu titlu prealabil, a făcut o expunere a împrejurărilor în care s-au comis faptele, a modalității în care Ministerul Turismului efectua plățile pentru diferite proiecte finanțate din fonduri publice, în perioada 2009 - 2012, fiind în derulare mai multe programe de investiții, printre care și „Schi în România”.

Astfel, contrar susținerilor inculpaților privind negarea existenței unei prioritizări a plăților, alta decât cea a ordinii formulării acestora și a constatării îndeplinirii condițiilor legale pentru efectuarea lor, instanța de fond, a reținut că, în mod evident, existau verificări prelabile virării periodice a sumelor de bani solicitate/justificate de către unitățile administrativ teritoriale beneficiare astfel că, inculpații Udrea Elena Gabriela și Nastasia Gheorghe, având în vedere calitate de ordonator principal de credite (delegată în cazul inculpatului Nastasia Gheorghe prin ordinul ministrului din data de 04.03.2009) erau implicați în aceste proceduri.

Sub acest aspect, s-a arătat că, martorul Arsene Octavian, director al Direcției de Dezvoltare în Turism (f. 174-178, vol. 2, d.u.p.) a menționat, în mod expres, că „*procedura de avizare era stabilită prin ordin intern și prevedea că orice document trebuie să fie semnat de persoana din cadrul direcției de specialitate, de directorul acelei direcții sau de înlocuitorul acestuia, avizat de direcția financiară sau juridică, în funcție de natura actului, și de superiorii noștri. Toate documentele care implicau plăți erau semnate în final de ministru sau de persoana împuternicită de acesta să îl înlocuiască*”.

Aceleași aspecte sunt relevate de martor și cu ocazia audierii sale în cursul cercetării judecătorești precizându-se faptul că ulterior verificării îndeplinirii condițiilor și a documentelor atașate, inclusiv deplasări pe teren, se efectua un control financiar efectiv de către o echipă delegată, ulterior un control financiar delegat din partea Ministerului finanțelor și pe baza acestei vize documentele

ajungeau la Direcția financiară iar de acolo plecau mai departe pentru finalizare, la ministru sau la secretarul general care îl înlocuia în momentul respectiv. De altfel însuși inculpatul Nastasia Gheorghe precizează cu ocazia audierii sale în cursul judecătii că la data faptelor era secretar general al Ministerului Turismului și în această calitate coordona activitatea Direcției Generale Economice și Administrative care era implicată în cadrul procedurii de aprobare a finanțărilor efectuate în cadrul programului „Schi în România”, în sensul emiterii ordinului de plată.

Prin urmare, s-a reținut că, acest element factual este esențial, și nu posibilitatea prioritizării efectuării plăților solicitate/justificate de către unitățile administrativ teritoriale beneficiare, care, la rândul lor, ulterior încasării sumelor de bani efectuau plăți către societățile comerciale cărora le erau atribuite contractele.

Chiar dacă, potrivit declarației martorului Arsene Octavian (vol. 2 d.i.) nu s-a întâmplat niciodată ca documentele să fie refuzate la semnare de către ministru sau de către persoana care îl înlocuia sau să fie în vreun fel modificate de aceștia, s-a arătat că, această situație premisă nu face mai puțin convingătoare pretinderea de bani de către inculpatul Nastasia Gheorghe în scopul de a îndeplini un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, pretinderea fiind, de altfel, și urmată de remiterea sumei solicitate.

Referindu-se, în continuare, la mijloacele de probă administrate în cauză, prima instanță a arătat, că S.C. ACOMIN S.A. este o societate comercială specializată în lucrări de construcții, iar martorul denunțător FAUR Daniel Horia este reprezentantul acționarului majoritar și președintele consiliului de administrație al societății.

În cursul anului 2009, S.C. ACOMIN S.A. avea încheiate contracte în cadrul programului „Schi în România” în valoare de aproape 50 de milioane de euro cu autorități locale finanțate de Ministerul Turismului privind construirea de domenii schiabile și telegondole în localitățile Azuga, Sinaia, Câmpulung Moldovenesc, Vulcan și Nucet (Arieșeni).

În decursul aceluiași an, Ministerul Turismului a acordat autorităților locale finanțări pentru contractele încheiate cu S.C. ACOMIN S.A. în valoare totală de 33.312.672,88 lei (aproximativ 7.747.000 euro).

Conform datelor comunicate de Autoritatea Națională pentru Turism, în cursul anului 2009, societatea avea în derulare următoarele contracte:

- contractul nr.6497 încheiat la data de 31.07.2009 între Consiliul Local Azuga (beneficiar), județul Prahova și S.C. ACOMIN S.A. pentru „Construcții și montaj extindere instalație de produs zăpadă artificială, alimentare cu energie electrică”, cu o valoare totală finală de 2.168.809,63 lei. Pentru contractul menționat mai sus, în perioada 2009 – 2012, Ministerul Turismului a efectuat către Consiliul Local Azuga în anul 2009 a efectuat un număr de 5 plăți în cuantum de 1.482.672,88 lei;

- contractul nr. 21.280 încheiat la data de 08.09.2009 între Consiliul Local Sinaia (beneficiar), județul Prahova și S.C. ACOMIN S.A. pentru „Reproiectare instalație de transport pe cablu pentru sistem telescaun cu 4 locuri, debrabil, acoperit (Bubble)”, cu o valoare totală finală de 25.672.512,05 lei. La 20 noiembrie

2009, Ministerul Turismului a efectuat către Consiliul Local Sinaia o plată în cuantum de 9.500.000 lei.

- contractul nr.28785 încheiat la data de 06.10.2009 între Consiliul Local Vulcan, județul Hunedoara și S.C. ACOMIN S.A. pentru „Modernizarea zonei turistice Pasul Vulcan - Construire telegondolă între cotele 770m – 1.310m”, cu o valoare totală finală de 50.023.099,76 lei. În baza aceluși contract, Ministerul Turismului a efectuat către Consiliul Local Vulcan în anul 2009 a efectuat un număr de 2 plăți în cuantum de 10.700.000 lei;

- contractul nr.21051 încheiat la data de 23.11.2009 între Consiliul Local Câmpulung Moldovenesc, județul Suceava și S.C. ACOMIN S.A. și S.C. INSTCOMP S.A. având ca obiect „Proiectare și execuție pârtii de schi omologate și transport pe cablu în masivul Rarău, cu conexiune la trupul izolat intravilan Rarău”, cu o valoare totală finală de 107.630.252,88 lei. Ministerul Turismului a efectuat către Consiliul Local Câmpulung Moldovenesc în anul 2009 două plăți în cuantum de 9.500.000 lei;

- contractul nr. 2543 încheiat la data de 27.11.2009 între Consiliul Local Nucet (beneficiar) din județul Bihor și S.C. ACOMIN S.A., ce avea ca obiect execuția lucrărilor „Dezvoltarea turismului de iarnă în zona orașului Nucet, pârtia Vârtop, Județul Bihor”, cu o valoare totală finală de 23.052.294,02 lei. La data de 22.12.2009 a fost efectuată o plată în valoare de 2.130.000 lei.

Inculpatul Nastasia Gheorghe a fost promovat temporar în funcția publică de secretar general al Ministerului Turismului, la data de 26.02.2009, prin decizie a prim-ministrului și a fost numit în această funcție la data de 22.11.2009, având printre atribuții asigurarea continuității conducerii și realizarea legăturilor funcționale dintre structurile Ministerului Turismului.

Prin ordinul ministrului din data de 04.03.2009, inculpatului i-a fost delegată calitatea de ordonator principal de credite, iar la data de 05.03.2009, i-a fost delegat dreptul de semnătură pentru atribuțiile care reveneau ministrului.

De asemenea, inculpatul coordona activitatea Direcției Generale Economice și Administrative, care aviza toate plățile efectuate de minister, în această calitate, inculpatul având atribuții esențiale în cadrul procedurii de aprobare a finanțărilor pentru lucrările efectuate de S.C. ACOMIN S.A.

În toamna anului 2009, inculpata Udrea Elena Gabriela l-a chemat pe coinculpatul Nastasia Gheorghe și i-a spus că urmează campania electorală pentru referendumul inițiat de Traian Băsescu și că e nevoie de finanțare, cerându-i să ia legătura cu martorul Faur Daniel Horia.

Inculpata Udrea Elena Gabriela i-a solicitat inculpatului să comunice martorului Faur Daniel Horia un telefon de contact al unui manager al unei societăți de publicitate care presta servicii electorale în campanie precum și suma de bani ce trebuia să fie plătită de către martorul Faur acestuia din urmă. Inculpatul a dat curs solicitării coinculpatei astfel că, într-o zi din intervalul octombrie – noiembrie 2009 l-a contactat pe martorul Faur Daniel Horia și i-a cerut o întrevedere.

Întâlnirea a avut loc în holul hotelului IBIS RESORT din București, deși martorul Faur Daniel Horia propusese inițial să se deplaseze el la sediul ministerului (vol.2 d.u.p., filele 140-109;121-152), iar, cu acel prilej, inculpatul Nastasia

Gheorghe i-a prezentat o situație a plăților care urmau să fie efectuate, i-a comunicat că ministerul va începe să aloce banii pentru lucrări și i-a cerut suma de 900.000 de lei pentru a nu avea probleme pe viitor cu finanțarea contractelor aflate în derulare.

Totodată, inculpatul Nastasia Gheorghe i-a indicat numele societății către care urma să se facă plata, respectiv S.C. EVEREST MEDIA S.R.L., și i-a transmis date de contact ale martorului Băncilă Cătălin Adrian, administratorul societății (declarația martorului Faur Daniel Horia f.161 vol.2 d.i.).

În aceste coordonate, instanța de fond a arătat că, deși inculpatul Nastasia Gheorghe a negat că ar fi prezentat martorului o situație a plăților aferentă contractelor încheiate de către S.C. ACOMIN S.A. precizând însă că, întreaga discuție a durat în total 3 minute, nu se justifică refuzul inculpatului de a se întâlni la sediul ministerului.

Totodată, în ceea ce privește susținerile inculpatului Nastasia Gheorghe potrivit cărora, în perioada octombrie – noiembrie, perioadă în care se reține că ar fi fost comisă fapta nu se efectuase nicio plată a contractelor încheiate de S.C. ACOMIN S.A. în cadrul programului „Schi în România”, astfel că, nu putea prezenta martorului denunțator o listă a acest plăți, instanța de fond, în urma lecturării adresei nr.2245/06.07.2015 emise de Autoritatea Națională pentru Turism (vol.7 d.u.p., filele 240 – 254) potrivit căreia în perioada anterior menționată fuseseră efectuate următoarele plăți: 232.331,20 lei în data de 15.09.2009 în baza contractului nr.6497 încheiat la data de 31.07.2009 între Consiliul Local Azuga (beneficiar), județul Prahova și S.C. ACOMIN S.A.; 27.350,73 lei în data de 08.10.2009 în baza aceluiași contract și 7.400.000 lei în data de 20.11.2009 în baza contractului nr.28785 încheiat la data de 06.10.2009 între Consiliul Local Vulcan, județul Hunedoara și S.C. ACOMIN S.A., a reținut că, nu a fost vorba despre o simplă întrebare adresată martorului denunțator dacă ar fi dispus să finanțeze chiar într-o modalitate conspirată campania pentru referendum, în condițiile în care, inculpatul Nastasia Gheorghe nu a oferit niciun fel de informații cu privire la destinația sumei pretinse, martorul denunțator deducând aceste informații din surse deschise.

Ulterior, martorul Faur Daniel Horia l-a contactat telefonic de martorul Băncilă Cătălin Adrian, și au convenit modalitatea în care urma să se facă plata sumei în cauză, respectiv în baza unui contract ce urma a fi încheiat între S.C. PRIMAVERA RESIDENCE S.R.L. al cărei administrator era martorul Faur Daniel Horia și S.C. EVEREST MEDIA S.R.L. al cărei asociat unic era martorul Băncilă Cătălin Adrian având ca obiect servicii de publicitate, respectiv o campanie de promovare a unui proiect imobiliar din municipiul Deva.

Întrucât suma cerută de martorul Băncilă era mai mare decât cea indicată de inculpatul Nastasia Gheorghe, discuțiile dintre cei doi martori s-au concretizat cu greutate, iar, plata a fost parțială, inițial, inculpatul Nastasia Gheorghe, la solicitarea inculpatei Udrea Elena, l-a sunat pe martorul Faur Daniel Horia și a insistat să rezolve problema.

Instanța de fond și-a format această convingere, în urma analizării coroborate a declarațiilor inculpatului Nastasia Gheorghe, ale martorilor Faur Daniel Horia, Băncilă Cătălin Adrian și Hrițuc Cristian, acest ultim martor chiar indicând faptul că

inculpata Udrea Elena Gabriela i-a înmănat un plic conținând o sumă de bani spre a fi remisă martorului Băncilă în contextul unor întârzieri la plată (f.118 vol. 2 d.i.).

În urma acestor solicitări repetate atât din partea inculpatului Nastasia Gheorghe cât și a martorului Băncilă Cătălin Adrian, martorul Faur Daniel Horia a transferat suma necesară din contul S.C. ACOMIN S.A. în contul S.C. PRIMAVERA RESIDENCE S.R.L., iar, ulterior, a transferat 918.864 lei, în contul S.C. EVEREST MEDIA S.R.L. în două tranșe, în perioada 27.11 – 21.12.2009.

Potrivit declarațiilor martorilor Faur Daniel Horia și Băncilă Cătălin Adrian, date în cursul urmăririi penale (vol.2 d.u.p. filele 43 - 49, filele 140-109; 121 - 152) a rezultat că, în baza contractului anterior menționat S.C. EVEREST MEDIA S.R.L. nu a prestat servicii de publicitate către S.C. PRIMAVERA RESIDENCE S.R.L.

Ulterior, în cursul judecății, martorul Băncilă Cătălin Adrian a revenit asupra poziției inițiale indicând că, ar fi realizat câteva materiale însă nu de natura a justifica plata anterior menționată, serviciile prestate fiind evaluate de către martorul Băncilă Cătălin Adrian la mai puțin de 10 % din valoarea contractului.

În schimb, suma a fost folosită pentru plata unor servicii de publicitate stradală, respectiv expunerea pe teritoriul mai multor localități din țară a unor print-uri de mari dimensiuni în cadrul campaniei desfășurate pentru referendum, conținând mesajele concepute de echipa de campanie a candidatului Traian Băsescu: „Spune și tu!”, „Spune și tu da!”, „Spune și tu da, la referendum!” (f.55 vol.3 d.i., declarația martorului Vlăsceanu Radu Vlad, f.30 vol.2 d.u.p., f.156 vol.2 d.i.).

Astfel, s-a arătat că, inculpatul Nastasia Gheorghe a recunoscut, cu mici nuanțări efectuate în cadrul declarației date în cursul cercetării judecătorești, săvârșirea faptelor și a denunțat participarea inculpatei Udrea Elena Gabriela. Acesta a indicat în mod expres faptul că în cadrul discuției inițiale purtate cu inculpata, a înțeles că urmează să fie contactați și alți constructori, care aveau contracte cu unitățile administrativ teritoriale care erau finanțate din fondurile Ministerului Turismului, cu același scop, de a finanța campania electorală și că, dacă aceștia vor să primească finanțare, să facă plățile indicate de către inculpată, referitoare la campania electorală (vol.1 d.u.p., filele 110-115).

De asemenea, potrivit declarațiilor inculpatului Nastasia Gheorghe date, în mod constant, atât în cursul urmăririi penale, cât și în faza judecății aceeași inculpată, spre finalul campaniei pentru referendum l-a chemat de câteva ori, spunându-i că firma de publicitate (n.a. S.C. EVEREST MEDIA S.R.L.) face presiuni asupra ei, că nu s-a efectuat plata serviciilor, iar, în acest context, i-a cerut inculpatului să ia legătura cu martorul Faur Daniel Horia să vadă ce se întâmplă.

Totodată, potrivit aceluiași inculpat, Elena Udrea i-a spus să îi comunice când se va rezolva problema și să transmită și persoanei care a efectuat serviciile când se va face plata, inculpatul conformându-se.

Prima instanță a reținut că, implicarea inculpatei Udrea Elena Gabriela în derularea contractului dintre S.C. EVEREST MEDIA S.R.L. și S.C. PRIMAVERA RESIDENCE S.R.L. este relevantă și de către martorul Hrițuc Cristian Gabriel care a precizat că își amintește că au existat niște întârzieri la plată și că martorul Băncilă Adrian l-a sunat în mod repetat să vadă când va primi banii.

Potrivit aceluiași declarații martorul Hrițuc Cristian Gabriel a transmis acest lucru inculpatei Elena Udrea, care la un moment dat, i-a dat o sumă de bani în numerar pentru martorul Băncilă Adrian pentru serviciile de publicitate prestate. Crede că i-a înmănat banii personal, în sediul de campanie dar nu știe ce sumă era. Știe însă că se făceau și alte plăți în numerar și că acest lucru, ca și celelalte aspecte financiare erau gestionate la sediul de campanie de către Elena Udrea. (f.118 vol. 2 d.i., vol. 2 d.u.p. filele 50 – 59).

Aspecte similare privind gradul de implicare a inculpatei Udrea Elena Gabriela sunt relatate și de către martorul Lăzăroiu Sebastian (vol. 2 d.u.p., filele 149 - 152, f. 159 vol. 2 d.i.) potrivit căruia în sediul de campanie din Lipscani, persoanele cu care se putea vorbi despre bani și cheltuieli erau inculpata Elena Udrea și Dorel Onaca. Totodată, același martor, confirmă aspectele învederate și de către inculpata Udrea Elena Gabriela și de martorii Dan Radu Zătreanu, Gelu Vișan în sensul că în ipoteza în care un membru al echipei gândea o strategie nouă, aceasta era discutată între toți membrii de campanie, iar, dacă se agreea persoana care își asuma proiectul era cea care se preocupa și de identificarea resurselor necesare realizării acestuia, însă, indică, în mod expres, faptul că, în cazul contractului vizând panourile (n.a. serviciile prestate de S.C. EVEREST MEDIA S.R.L. vizau printarea sloganului pe materiale publicitare, afișarea acestora pe panouri – o campanie publicitară stradală), această persoană a fost Elena Udrea. Martorul a precizat că, a dedus acest ultim aspect din faptul că Hrițuc Cristian i-a cerut să vorbească cu inculpata Elena Udrea pentru a se întâlni și a discuta aspecte privind plata (f.159 vol. 2 d.i.).

Totodată la reținerea situației de fapt anterior expuse instanța a avut în vedere și următoarele înscrisuri: înscrisurile comunicate de Ministerul Turismului cu privire la funcția și atribuțiile inculpatului Nastasia Gheorghe (vol.7 d.u.p., filele 256 – 263); înscrisurile comunicate de Autoritatea Națională pentru Turism cu privire la contractele încheiate de ACOMIN S.A. și finanțările efectuate în derularea acestor contracte (vol.7 d.u.p., filele 240 - 254) și înscrisurile comunicate de S.C. ACOMIN S.A., PRIMAVERA RESIDENCE S.R.L și S.C. EVEREST MEDIA S.R.L. cu privire la relațiile dintre aceste societăți comerciale și documentele justificative ale acestora (vol.1 d.u.p., filele 45 - 60).

În ceea ce privește apărările formulate de către inculpatul Nastasia Gheorghe, prin apărător ales, privind lipsa de credibilitate a declarațiilor martorului denunțator Faur Horia Daniel care a beneficiat, în mod nelegal potrivit susținerilor inculpatului, de cauza de impunitate prevăzută de art. 290 alin. (3) C.pen., instanța de fond a arătat că, soluția de clasare dispusă în cauză față de martorul denunțator nu poate face, în mod evident, obiectul controlului instanței, neexistând un cadrul procesual în acest sens.

Referitor la valoarea probatorie a depoziției martorului denunțator, instanța de fond a constatat că, singurele referiri la relevanța probatoriului administrat în cursul procesului penal făcute de legiuitor sunt cele prevăzute de art. 103 alin. (3) Cod procedură penală, potrivit cărora, hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură

determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorului ori ale martorilor protejați.

În cauză, s-a reținut că martorul denunțator nu a avut calitatea de colaborator sau martor protejat astfel că, dispozițiile art. 103 alin. (3) Cod procedură penală nu sunt aplicabile, denunțatorul fiind audiat în calitate de martor, într-o procedură publică și contradictorie, cu respectarea drepturilor și garanțiilor aferente dreptului la un proces echitabil astfel cum acesta este reglementat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În cazul în care denunțatorul are un beneficiu din perspectiva tragerii sale la răspundere penală, fiind interesat de satisfacerea propriilor interese, în cauză, acesta obținând o soluție de clasare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de dare de mită prevăzută de art. 290 alin. (3) C.pen., instanța de contencios constituțional (Decizia nr. 59 din 22 ianuarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (3) Cod procedură penală raportat la art. 2 lit. a) pct. 1 și art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor) apreciază că, din această perspectivă, poziția sa se aseamănă într-o oarecare măsură cu cea a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente, iar, spre deosebire de vechea reglementare, Codul de procedură penală a înlăturat prevederea expresă potrivit căreia declarațiile părții (persoanei) vătămate, părții civile și părții responsabile civilmente pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor.

Astfel, cu excepția declarațiilor prevăzute de dispozițiile art. 103 alin. (3) Cod procedură penală, celelalte declarații au o valoare probatorie necondiționată, fiind supuse numai principiului liberei aprecieri a probelor.

Sub același aspect, s-a arătat că, Înalta Curte de Casație și Justiție -Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit în cuprinsul deciziei nr. 1 din 16 ianuarie 2020 că, denunțatorul care beneficiază de cauza de nepedepsire prevăzută de art. 290 alin. (3) C.pen. are calitatea de martor în procesul penal, iar, în cazul în care, audiat fiind în această calitate, face afirmații mincinoase sau nu spune tot ce știe în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care este întrebat, poate fi subiect activ al infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzute de art. 273 din Codul penal, astfel că, martorul denunțator este supus aceleiași obligații de a declara adevărul sub sancțiunea aferentă unui ilicit penal.

În cauză, s-a constatat că elementul material al pretinderii al laturii obiective a infracțiunii de luare de mită reținute în sarcina inculpatului Nastasia Gheorghe a fost dovedit de declarația martorului denunțator Faur Horia Daniel care, contrar susținerilor inculpatului Nastasia Gheorghe a avut o poziție constantă, neexistând, contradicții între declarațiile succesive ale acestuia de natura a ridica suspiciuni cu privire la fiabilitatea mijlocului de probă.

2. În ceea ce privește infracțiunea de luare de mită săvârșită de inculpatul Tarhon Victor la instigarea inculpatei UDREA Elena Gabriela, instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt:

Martorul denunțator Vasile Ivan este unic asociat al societății S.C. GLACIAL PROD S.R.L., societate care are ca obiect principal de activitate lucrări de construcții, în special de infrastructură – drumuri.

În cursul anului 2009, S.C. GLACIAL PROD S.R.L. a încheiat cu Consiliul Județean Tulcea cinci contracte de lucrări, printre care un contract finanțat prin Programul Operațional Regional 2007-2013 având ca obiect „Modernizarea infrastructurii de acces către zona turistică Murighiol – Uzlina – Dunavăț”, cu o valoare de 50 milioane lei (data a atribuirii 27.07.2009, prin licitație deschisă, valoare totală finanțată – 51.763.060,17 lei, sursa de finanțare – Programul Operațional Regional 2007 – 2013; f. 3, 235 vol. 7 d.u.p.).

În cursul aceluiași an, S.C. GLACIAL PROD S.R.L. a mai încheiat cu aceeași autoritate contractantă două contracte finanțate de la bugetul de stat cu o valoare totală de aproximativ 37 milioane lei („Modernizare DJ 222A, Nifon – Lucavita, km. 16+000 – 37+545”, data atribuirii 30.10.2009, prin licitație deschisă, valoare finanțată 11.717.594,38 lei, sursa finanțare – bugetul de stat conform HG nr.577/1977 și „Reabilitare DJ222, Tulcea – Sarichioi – Enisala, km. 2+530 – 40+000, data atribuirii 01.10.2009, prin licitație deschisă, valoare finanțată 25.415.083,01 lei, sursa finanțare – bugetul de stat conform HG nr.577/1977), precum și alte două contracte finanțate din fondurile Consiliului Județean Tulcea cu o valoare totală de aproximativ 6,5 milioane lei („Întreținere drum asfaltat DJ 229, km. 23+705 – 37+800, Intersecție Izvoarele – Mihai Bravu”, data atribuirii 09.06.2009, prin licitație deschisă, valoare finanțată 1.283.999,65 lei, sursă de finanțare – buget propriu și „Întreținere drum asfaltat DJ222F, km. 10+800 – 47+050, lim. Județ Constanța – Traian”, data atribuirii 13.07.2009, prin licitație deschisă, valoare finanțată 5.211.286,08 lei, sursă de finanțare – buget propriu).

În baza acestor contracte, în cursul anului 2009, S.C. GLACIAL PROD S.R.L. a încasat suma totală de 26.541.110,95 lei, după cum urmează:

- pentru contractul „Întreținere drum asfaltat DJ 229, km. 23+705 – 37+800, Intersecție Izvoarele – Mihai Bravu” - 29.07.2009 – suma de 670.439,61 lei; 29.07.2009 – suma de 29405,25 lei; 30.10.2009 – suma de 559.610,48 lei; 30.10.2009 – suma de 24.544,32 lei;

- pentru contractul „Întreținere drum asfaltat DJ222F, km. 10+800 – 47+050, lim. Județ Constanța – Traian” - 30.07.2009 – suma de 1.042.183,44 lei; 31.07.2009 – suma de 45.709,80 lei; 01.09.2009 – suma de 1.735.499,52 lei; 01.09.2009 – suma de 76.118,40 lei; 30.09.2009 – suma de 2.214.641,50 lei; 26.10.2009 – suma de 97.133,40;

- pentru contractul „Modernizarea infrastructurii de acces către Zona turistică Murighiol – Uzlina – Dunavăț – Lacul Razim” - 07.08.2009 – suma de 2.398.641,00 lei; 21.09.2009 – suma de 2.332.961,25 lei; 21.09.2009 – suma de 175.599,23 lei; 21.09.2009 – suma de 476.626,49 lei; 09.10.2009 – suma de 6.139.182,03 lei; 09.10.2009 – suma de 1.395.552,70 lei; 09.10.2009 – suma de 265.847,73 lei; 09.10.2009 – suma de 549.425,13 lei; 12.10.2009 – suma de 390.559,29 lei; 27.11.2009 – suma de 566.668,07 lei; 27.11.2009 – suma de 2.710.447,31 lei; 27.11.2009 – suma de 272.016,21 lei; 27.11.2009 – suma de 35.875,11 lei; 27.11.2009 – suma de 175.599,23 lei; 27.11.2009 – suma de 13.217,15 lei; 22.12.2009 – suma de 169.084,94 lei; 22.12.2009 – suma de 1.594.413,05 lei; 22.12.2009 – suma de 343.374,27 lei; 22.12.2009 – suma de 43.735,04 lei.

În ceea ce privește contractul finanțat prin Programul Operațional Regional 2007 - 2013 având ca obiect „Modernizarea infrastructurii de acces către zona turistică Murighiol – Uzlina – Dunavăț”, cu o valoare de 50 milioane lei (dată a atribuirii 27.07.2009, prin licitație deschisă, valoare totală finanțată – 51.763.060,17 lei, sursa de finanțare – Programul Operațional Regional 2007 – 2013; f.3, 235 vol. 7 d.u.p.,) instanța de fond a reținut că, potrivit adresei nr. MDRAP 52572/23.06.2015 emise de Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice (f.17 vol. 7 d.u.p.) Autoritatea de Management pentru Programul Regional Operațional nu efectuează plata direct către contractorii cu care beneficiarii au contracte de finanțare ci doar autorizează cheltuielile efectuate de către beneficiarii contractelor de finanțare, respectiv de către autoritățile administrativ teritoriale în cauză, în vederea rambursării acestora, indicându-se, expres, că plățile către SC Glacial Prod SRL au fost efectuate de către autoritățile administrativ teritoriale.

În cazul celor două contracte finanțate de la bugetul de stat („Modernizare DJ222A, Nifon – Lucavita, km. 16+000 – 37+545”, data atribuirii 30.10.2009, prin licitație deschisă, valoare finanțată 11.717.594,38 lei, sursa finanțare – bugetul de stat conform HG nr.577/1977 și „Reabilitare DJ222, Tulcea – Sarichioi – Enisala, km. 2+530 – 40+000, data atribuirii 01.10.2009, prin licitație deschisă, valoare finanțată 25.415.083,01 lei, sursa finanțare – bugetul de stat conform HG nr.577/1977) prin Ordinul Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Locuințelor nr. 612 din 26 iulie 2007 (în vigoare la data faptelor, fiind abrogat prin art. 3 al Ordinului MDRT nr. 1564/2010) a fost aprobată Norma metodologică de aplicare a Hotărârii Guvernului nr. 577/1997 privind pietruirea, reabilitarea, modernizarea și/sau asfaltarea drumurilor de interes local clasate și alimentarea cu apă a satelor care prevede în art. 20 faptul că lunar, consiliile județene transmit direcției coordonatoare a Programului din cadrul Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Locuințelor, până la data de 5 a lunii următoare celei expirate, situația privind derularea Programului pe anul în curs precum și extrasul contului la zi.

Potrivit aceleiași norme, Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Locuințelor verifică solicitările de finanțare înscrise de către consiliile județene, după care întocmește și transmite acestora, pe subprograme, listele lunare de finanțare și le virează acestora, lunar, sumele solicitate, cu ordin de plată tip trezorerie, în conturile consiliilor județene deschise la unitățile Trezoreriei Statului, în limita plafoanelor anuale aprobate.

Consiliile județene, pe baza convențiilor încheiate cu consiliile locale și în urma verificării situațiilor de lucrări, virează lunar, din contul menționat mai sus, sumele respective în conturile deschise, pe subprograme, la Trezoreria Statului de către consiliile locale beneficiare de lucrări.

Inculpatul Tarhon Victor ocupa la data faptelor funcția de președinte al Consiliului Județean Tulcea în urma câștigării alegerilor locale organizate în data de 01.06.2008, fiind candidatul Partidului Democrat Liberal.

În conformitate cu prevederile art. 104 alin. 4 din Legea administrației publice locale nr. 215 din 23 aprilie 2001, în exercitarea atribuțiilor privind bugetul propriu al județului, Președintele Consiliului Județean îndeplinește funcția de

ordonator principal de credite și întocmește proiectul de buget, având astfel atribuții esențiale în procedura de aprobare a finanțărilor și de efectuare a plăților pentru contractele încheiate de consiliul județean.

Totodată, s-a constatat că, și în cazul celor două contracte enunțate anterior, finanțate din bugetul de stat conform H.G nr. 577/1977, consiliile județene sunt implicate în procedura de efectuare a plăților lunare de către minister către consiliile locale care la rândul lor plătesc societăților prestatoare de servicii prin: transmiterea situațiilor privind derularea programului pe anul în curs precum și extrasul contului la zi., verificarea situațiilor de lucrări și virarea lunară, a sumelor trimise de Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Locuințelor în conturile consiliilor locale beneficiare de lucrări.

Prima instanță, a constatat astfel că, inculpatul avea la data faptelor, în mod evident, atribuții ce puteau influența modul de derulare în primul rând a contractelor finanțate din bugetul propriu al consiliului județean, dar, și în cazul celor finanțate din bugetul de stat avându-se în vedere implicarea consiliilor județene în efectuarea plăților lunare către unitățile administrativ teritoriale beneficiare.

În acest sens, s-a arătat că, potrivit jurisprudenței instanței supreme, condiția prevăzută de lege ca fapta funcționarului să fie săvârșită în legătură cu îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu este realizată și în situația în care îndeplinirea actului cade în atribuțiile altui funcționar, dar autorul, prin modul în care își realizează propriile sarcini de serviciu, poate influența îndeplinirea actului de către funcționarul competent (decizia nr.3334/2004, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția penală).

Inculpatul deținea și funcția de președinte al Biroului Permanent Județean Tulcea.

În cursul lunii octombrie 2009, inculpata Udrea Elena Gabriela i-a solicitat inculpatului Tarhon Victor să identifice societăți comerciale dispuse să achite contravaloarea unor cheltuieli efectuate în cadrul campaniei electorale și a celei pentru organizarea referendumului, în cuantum de 700.000 lei.

Sub acest aspect, instanța de fond a reținut că, suma a fost comunicată de către inculpata Udrea Elena Gabriela, având în vedere declarația martorului denunțator Ivan Vasile care a menționat, atât în cursul urmăririi penale, cât și în faza cercetării judecătorești, că suma i-a fost indicată de către inculpatul Tarhon Victor cu ocazia primului contact, ocazie cu care i-a precizat că „trebuie să efectueze mai multe viramente în contul mai multor societăți comerciale”, în final, efectuând o plată în cuantum total de 691.029,63 lei către patru societăți comerciale, fără ca inculpatul Tarhon Victor să mai interacționeze cu martorul denunțator.

Așadar, s-a apreciat că, inculpatul Tarhon Victor nu era atât de implicat în derularea campaniei electorale și a celei pentru referendum încât să aprecieze nevoile curente de finanțare astfel că nu ar fi putut face o astfel de estimare, atât de precisă.

Deși această solicitare s-ar putea considera că se înscrie în sfera obligației impuse fiecărui membru de partid ce ocupă o funcție de conducere cu sprijinul partidului de a identifica sponsori sau donatori în cadrul campaniei electorale, instanța de fond a constatat că, suma de 700.000 lei (echivalentul sumei de

166.065,6 euro calculat în funcție de cursul BNR aferent lunii în cauză) era una suficient de mare încât să facă imposibilă sarcina inculpatului Tarhon Victor de a o obține prin mijloace licite.

Sub acest aspect, a fost avută în vedere declarația martorului Gelu Vișan, care a relatat că, în timpul campaniilor electorale, prin hotărârea Biroului Permanent Național, se stabilea ca fiecare organizație județeană să contribuie cu o sumă de bani: 20.000, 30.000, 50.000 euro.

Relevantă în acest context a fost apreciată și declarația inculpatului Nastasia Gheorghe, potrivit căreia, în cadrul discuției inițiale purtate cu inculpata, a înțeles că urmează să fie contactați și alți constructori, care aveau contracte cu unitățile administrativ teritoriale care erau finanțate din fondurile Ministerului Turismului, cu același scop, de a finanța campania electorală și că, dacă aceștia vor să primească finanțare, să facă plățile indicate de către inculpată, referitoare la campania electorală (vol.1 d.u.p., filele 110-115, f.2 vol. 4 d.i.).

Contrar susținerilor inculpatei Udrea Elena Gabriela, S.C. GLACIAL PROD S.R.L. avea la data faptelor încheiat contractul nr.8953/08.09.2009 încheiat între beneficiarul Primăria Bușteni și antreprenorul S.C. Glacial Prod S.R.L. pentru execuția lucrărilor „Dezvoltarea domeniului schiabil Valea Albă – Kalinderu Bușteni” cu o valoare totală de 6.866.667,25 lei în cadrul Programului „Schi în România” potrivit înscrisurilor comunicate de Autoritatea Națională pentru Turism cu privire la contractele încheiate de S.C. GLACIAL PROD S.R.L. și finanțările efectuate în derularea acestor contracte (vol.7 d.u.p. filele 12-15).

Potrivit informațiilor comunicate de către aceeași instituție în baza contractului anterior menționate, au fost efectuate plăți de către Ministerul Turismului către beneficiarul lucrării, Consiliul Local Bușteni, care efectua la rândul său plăți către antreprenor în cursul anului 2009, începând chiar în luna în care a fost efectuat actul de instigare, după cum urmează: 1.011.997,4 lei în data de 14.10.2009, 451.510,91 lei în data de 11.11.2009, 3.460.174,41 lei în data de 08.12.2009 și 295.452,31 lei în data de 23.12.2009, plățile succesive continuând în cursul anilor 2010, 2011 (vol.7 d.u.p., filele 12-15).

În aceste condiții, instanța de fond a arătat că, nu se poate reține, în mod credibil, că solicitarea inculpatei Udrea Elena Gabriela putea fi realizată inclusiv într-un mod legal astfel încât să nu existe o instigare propriu-zisă la comiterea unui ilicit penal.

Totodată, instanța de fond a reținut că, în cauză, nu este incident art. 13 din Legea nr.78/2000 care incriminează fapta persoanei care îndeplinește o funcție de conducere într-un partid, într-un sindicat sau patronat ori în cadrul unei persoane juridice fără scop patrimonial, de a folosi influența ori autoritatea sa în scopul obținerii pentru sine sau pentru altul de bani, bunuri sau alte foloase necuvenite având în vedere că, în cazul acestei ultime infracțiuni banii, bunurile sau foloasele a căror obținere este urmărită de către autor au o proveniență licită, obținerea loc într-un cadru ce excedează dispozițiilor legale fiind incriminată.

Orice bun sau folos care se cuvine, potrivit legii, entităților enumerate de dispoziția legală anterior menționată își pierde acest caracter dacă acesta a fost obținut prin utilizarea unor mijloace nelegale - prin folosirea influenței ori autorității

- mijloace care în final alterează voința liberă ce se regăsește în relațiile dintre aceste entități și alte organisme sau persoane. În fapt, în acest caz, prin utilizarea unor mijloace nelegale, se tinde la o deturnare a scopului în care se acționează, acesta devenind unul ilicit și, prin urmare, bunul sau folosul obținut în acest mod devine necuvenit.

Astfel, s-a arătat că, orice rezultat, orice urmare obținută prin metode care contravin legii reprezintă întotdeauna un folos necuvenit, în sensul art. 13 din Legea nr. 78/2000.

În cauză, însă, inculpata Udrea Elena Gabriela a instigat la comiterea unei infracțiuni de corupție, în condițiile în care aceasta cunoștea că, prin natura funcției, inculpatul Tarhon Victor avea atribuții concrete pe care urma să le exercite în raport cu societatea de la care urmau să fie solicitate foloasele.

Faptul că potrivit declarației inculpatului Tarhon Victor tonul folosit de inculpata Udrea Elena Gabriela nu a fost unul imperativ, în opinia primei instanțe, nu este de natură a înlătura caracterul penal al faptei acesteia, în condițiile în care, activitatea de determinare specifică unui instigator se efectuează prin insuflarea ideii către realizarea căreia tinde această activitate și prin străduința de a obține acceptarea acelei idei.

Pentru obținerea acceptării pot fi folosite orice mijloace de captare a atenției: îndemnuri, insinuări, rugăminți, argumente în cazul instigării simple, instigarea calificată realizându-se prin daruri sau alte foloase sau presiuni. (a se vedea Explicații teoretice ale Codului penal român, Partea generală, Volumul 1, Editura Academiei RSR, V. Dongoroz, S. Kahane, I. Oancea, I. Fodor, N. Iliescu, C. Bulai, R. Stănoiu, pag. 197). Instigatorul nu trebuie să cunoască toate împrejurările referitoare la fapta care urmează să fie săvârșită, ci doar să indice fapta în așa fel încât cel instigat să cunoască obiectul instigării.

Din perspectivă subiectivă, modul conspirat în care inculpata a solicitat să se realizeze remiterea foloaselor materiale demonstrează că a avut reprezentarea tuturor elementelor esențiale ale faptei care urma să fie săvârșită.

La scurt timp, potrivit declarației inculpatului Tarhon Victor (vol. 1 d.u.p., f. 132-137), acesta l-a contactat pe martorul denunțator Ivan Vasile, reprezentant al S.C. GLACIAL PROD S.R.L. („una firmele de top în materia construcțiilor pe raza județului Tulcea” despre care cunoștea că „i-au fost atribuite contracte având ca obiect modernizarea unor drumuri județene” spunându-i că trebuie să încheie mai multe contracte, în valoare de aproximativ 700.000 lei, cu mai multe societăți comerciale ai căror reprezentanți îl vor contacta ulterior.

În argumentarea acestei solicitări, Tarhon Victor a arătat că și lui i s-a cerut „să pună umărul la programul electoral”, moment în care martorul denunțator a realizat că societățile cu care S.C. GLACIAL PROD S.R.L. va încheia contracte vor presta servicii în cadrul campaniei electorale.

În contextul în care, S.C. Glacial Prod. S.R.L. avea în derulare mai multe contracte, în valoare de 43,5 milioane lei, încheiate cu Consiliul județean Tulcea al cărui președinte era la data faptelor inculpatul Tarhon Victor, în mod firesc, martorul denunțator a dedus că cererea funcționarului public a fost legată de

atribuțiile acestuia în derularea contractelor, reprezentând o contraprestație pentru executarea obligațiilor contractuale asumate de către Consiliul județean Tulcea.

În aceste condiții, prima instanță a arătat că, dacă ar fi dorit ca solicitarea sa să nu fie percepută astfel, inculpatul Tarhon Victor ar fi trebuit să disocieze în mod expres această pretindere de executarea contractelor însă, în mod evident o astfel de solicitare nu ar fi avut aceleași șanse de succes.

Într-adevăr, denunțatorul a arătat că, deși inculpatul nu a condiționat, în mod expres, derularea în bune condiții a contractului de transmitere a foloaselor, această legătură era implicată având în vedere contextul discuției.

Făcând trimitere la materialul probator administrat în cauză, instanța de fond, a arătat că, ambii interlocutori au avut reprezentarea naturii reale a solicitării.

Sub acest aspect, s-a menționat că, după ce a obținut acceptul denunțatorului, inculpatul Tarhon Victor a transmis datele de contact ale acestuia și ale societății GLACIAL PROD către inculpata Udrea Elena Gabriela, care s-a ocupat, în continuare, de demersurile necesare pentru transferul sumelor de bani, transmițând aceste date societăților care prestau servicii, fie direct, fie prin intermediari.

Astfel, martorul Lungu Ștefan, reprezentant al S.C. REDSQUAD FILM S.R.L. la data faptelor (f.155 vol. 2 d.i., vol.2 d.u.p., filele 5-6; 7-8) a arătat că, în perioada campaniei electorale, activa ca voluntar în cadrul echipei coordonate de către inculpata Udrea Elena Gabriela, care i-a cerut să contacteze S.C. GLACIAL PROD S.R.L. și i-a indicat datele de contact ale acesteia în vederea încheierii unui contract în baza căruia să încaseze o sumă de bani.

Ulterior, inculpata i-a indicat datele necesare pentru transferurile subsecvente către societățile care au prestat servicii în cadrul campaniei.

Astfel, după câteva zile, martorul Ivan Vasile a fost contactat de reprezentanți ai societăților comerciale S.C. EVEREST MEDIA S.R.L. (martorul Băncilă Cătălin Adrian), S.C. LOMAR MEDIA S.R.L. (martorul Ghincioiu Ovidiu Lorel), S.C. REDSQUAD FILM S.R.L. (martorul Lungu Ștefan) și S.C. TOTAL MEDIA S.R.L. (martorul Dragomir Ion Cosmin). Discuțiile au avut loc fie prin e-mail, fie telefonic, atât cu denunțatorul, cât și cu asistenta acestuia Mihailov Paula, niciunul dintre cei doi neavând contact personal cu reprezentanții societăților menționate mai sus.

În continuare s-a arătat că, aspectele anterior menționate, au fost indicate de către martorul denunțator și cu ocazia audierii sale în faza cercetării judecătorești (f.116 vol. 2 d.i.), ocazie cu care, a precizat faptul că, inculpatul Tarhon Victor l-a chemat la dumnealui și i-a spus că trebuie să efectueze plăți, în valoare de aproximativ 700.000 lei în favoarea a mai multor societăți comerciale, fără a-i indica scopul acestor plăți, natura raporturilor contractuale, destinația sumelor de bani și nici martorul nu a cerut informații suplimentare „întrucât nu era pentru prima oară când treceam prin așa ceva” și că „știam din experiența anterioară care nu avea legătură cu domnul Tarhon, că în ipoteza în care nu se dădeau curs unor astfel de solicitări, plățile aferente contractelor erau întârziate sau nu mai aveau loc”.

Totodată martorul a precizat că nu-și amintește dacă denumirile societăților comerciale i-au fost indicate de către inculpatul Tarhon Victor, fiind posibil să-i fie comunicate de către Boieru Ioan, vicepreședintele Consiliului județean Tulcea, iar,

în urma discuțiilor cu reprezentantul societății Everest Media a aflat că plata privea servicii de publicitate prestate de Everest Media în campanie electorală.

De asemenea, martorul a indicat faptul că, în urma discuțiilor telefonice cu reprezentanții societăților Everest Media și Total Media aceștia i-au comunicat care era obiectul de activitate al societăților și atunci au hotărât natura contractelor pe care urmau să le încheie.

La rândul său, martora Mihailov Paula (vol.2 d.u.p., filele 66 - 70, f.194 d.i.), asistent manager în cadrul S.C. GLACIAL PROD S.R.L., a arătat că, în cursul lunii noiembrie 2009, pe adresa de mail a societății, precum și pe cea de pe server-ul societății, respectiv prin intermediul postului fax cu nr. 021.369.46.83, au fost recepționate o serie de contracte și mesaje din partea societăților comerciale LOMAR MEDIA GRUP S.R.L., EVEREST MEDIA S.R.L., TOTAL MEDIA S.R.L. și REDSQUAD FILM S.R.L., din partea acestei ultime societăți interacționând pe e-mail cu martorul Lungu Ștefan care făcea referire la faptul că solicitarea de încheiere a contractului vine din partea cabinetului inculpatei Udrea Elena.

Aceleași aspecte au fost confirmate și de martorul Lungu Ștefan astfel cum s-a menționat anterior (f.155 vol. 2 d.i., vol.2 d.u.p., filele 5-6; 7-8), acesta relatând că, inculpata Udrea Elena Gabriela i-a cerut să contacteze S.C. GLACIAL PROD S.R.L. și i-a indicat datele de contact ale acesteia în vederea încheierii unui contract în baza căruia să încaseze o sumă de bani.

Ulterior, inculpata i-a indicat datele necesare pentru transferurile subsecvente către societățile care au prestat servicii în cadrul campaniei.

Urmare acestor discuții, S.C. GLACIAL PROD S.R.L. a încheiat contracte fictive de consultanță și servicii de publicitate cu societățile comerciale menționate și a realizat următoarele plăți, în valoare totală de 691.029,63 lei: 255.433,50 lei la 26.10.2009 către EVEREST MEDIA; 161.391 lei către TOTAL MEDIA PROD în perioada 4 - 9.11.2009; 74.205,13 lei la 17.11.2009 către REDSQUAD FILM, care i-a transferat în perioada 17 - 19.11.2009 către RINGIER ROMÂNIA și MEDIAFAX; 200.000 lei la 23.11.2009 către LOMAR MEDIA.

Analizând probatoriul administrat, instanța de fond, a reținut că serviciile menționate în aceste contracte nu au fost, în realitate, prestate către S.C. GLACIAL PROD S.R.L., iar, sumele au fost folosite pentru plata unor servicii prestate în timpul campaniei electorale pentru candidatul Traian Băsescu, după cum urmează: EVEREST MEDIA a realizat publicitate stradală pe parcursul campaniei, așa cum am descris la punctul anterior; TOTAL MEDIA PROD a tipărit afișe electorale; RINGIER ROMÂNIA a publicat în ziarele Libertatea și Capital reclame electorale cu mesajele „Spune și tu DA la referendum”, „Trăiți bine” și „Voi sunteți adevărata majoritate” și cu imaginea candidatului Traian Băsescu; MEDIA FAX a prestat servicii de monitorizare a presei, vizând aparițiile în mass - media ale candidatului Traian Băsescu; LOMAR MEDIA a realizat pagina de internet www.basescu.ro, care a fost folosită pentru transmiterea în direct a evenimentelor electorale la care participa candidatul Traian Băsescu.

Fictivitatea raporturilor contractuale este relevată, în opinia primei instanțe, de declarațiile martorei Mihailov Paula, declarațiile martorului Ghincioiu Ovidiu Lorel

care a arătat că, a negociat prețul serviciilor ocazionate de realizarea paginii de internet cu inculpata Udrea Elena Gabriela, iar, datele referitoare la plăți i-au fost transmise de martorul Hrițuc Cristian.

Totodată, martorul Băncilă Cătălin Adrian a declarat că societatea de unde urma să încaseze banii i-a fost indicată de martorul Hrițuc Cristian, care a arătat că aceste aspecte erau coordonate de inculpata Udrea Elena Gabriela.

Din corespondența electronică depusă la dosar de către martora denunțătoare Bocioancă Emilia rezultă că, inițial, se intenționase ca o plată să se realizeze către o societate administrată de Francesco Giovanni – Mario, concubinul inculpatei Bănescu Ioana.

Astfel, la data de 03.11.2009, martora Bocioancă Emilia, contabilă cabinetului notarial deținut de inculpata Ioana Bănescu și a societăților administrate de martorul Francesco Giovanni – Mario, a întocmit o factură emisă de NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L. către GLACIAL PROD S.R.L. pentru suma de 119.356,42 lei (vol. 4 d.u.p., f. 27).

În ceea ce privește apărările formulate de către inculpatul Tarhon Victor, prin apărător ales, privind lipsa de credibilitate a declarațiilor martorului denunțător Ivan Vasile care a beneficiat, în mod nelegal, potrivit susținerilor inculpatului, de cauza de impunitate prevăzută de art. 290 alin. (3) C.pen., instanța de fond, a arătat, că soluția de clasare dispusă în cauză față de martorul denunțător nu poate face, în mod evident, obiectul controlului instanței, neexistând un cadrul procesual în acest sens.

În speță, instanța de fond, a constatat că, în cuprinsul denunțului formulat în cauză de către martorul Ivan Vasile (filele 11-16 vol.1 d.u.p.) acesta a făcut referire la mai multe persoane potențial implicate în săvârșirea de fapte ilicite, însă, referirile sale la inculpatul Tarhon Victor, singurul vizat de soluția de trimitere în judecată în prezenta cauză sunt constante și reluate în cuprinsul declarațiilor date în cursul procesului penal astfel că nu există, în opinia instanței, suspiciuni cu privire la veridicitatea celor relatate.

Astfel, din conținutul denunțului aflat la fila 11 vol.1 d.u.p., instanța de fond a constatat că, martorul denunțător a indicat, în mod expres, că, inculpatul Tarhon i-a comunicat că va fi contactat de diverse firme cu care va încheia contracte, el fiind ulterior contactat de reprezentanții S.C. Everest Media S.R.L., S.C. Lomar Media S.R.L., S.C. Redsqad Film S.R.L. și S.C. Total Media S.R.L.

Martorul denunțător a precizat, totodată, că în cadrul denunțului că, inculpatul Tarhon Victor l-a lăsat să înțeleagă că sumele ce i-au fost solicitate prin intermediul contractelor și care au fost astfel obținute sunt necesare și vor fi cheltuite în campania electorală.

Ori, precizarea acestuia în sensul că elementele factuale la care a făcut referire sunt cunoscute și de către martora Mihailov Paula, asistent manager în cadrul S.C. Glacial Prod S.R.L., este unul firesc având în vedere că aceasta era cea care primea corespondența, iar, contactele cu societățile comerciale în cauză s-au derulat exclusiv online.

Raportat la declarația martorei Mihailov Paula (fila 194, dosar instanță), instanța de fond a reținut că aceasta a făcut referire la un alt e-mail transmis de către

o persoană de sex femeiesc al cărei nume nu și-l mai amintea care i-a transmis un contract spunând că o contactează din partea inculpatei Udrea Elena Gabriela.

Ulterior audierii sale, martora a depus la dosarul cauzei (filele 229 - 233 vol. 3 d.i.) corespondența la care a făcut referire și înscrisurile atașate acesteia, respectiv, contractul de prestări servicii încheiat la data de 03.10.2009 între S.C. Glacial Prod. S.R.L., în calitate de beneficiar și S.C. Artex Trans S.R.L., în calitate de prestator, având ca obiect efectuarea de către prestator în favoarea beneficiarului a lucrărilor de amenajare constând în lucrări de vopsitorie și recondiționare pereți, lucrări de instalații sanitare și electrice contra sumei de 14.900 euro și procesul verbal de recepție aferent contractului de prestări servicii datat 27.10.2009, martora făcând dovada și a plății sumei în cauză în data de 16.11.2009.

Instanța de fond a arătat că, cele două înscrisuri la care s-a făcut referire anterior – contractul de prestări servicii și procesul verbal de recepție au fost transmise, potrivit corespondenței online, la data de 29.10.2009, ulterior datelor inserate în cuprinsul contractului și al procesului verbal de recepție, iar, plata a fost făcută la un interval de 18 zile, menționarea numelui inculpatei Udrea Elena Gabriela fiind suficientă în acest scop.

Instanța de fond a apreciat ca fiind relevant acest aspect, sub aspectul stării de presiune resimțită de antreprenorul S.C. Glacial Prod S.R.L., pentru care era suficientă pronunțarea numelui inculpatei, spre a remite sume mari de bani, fără nicio verificare anterioară.

3. În ceea ce privește infracțiunea de delapidare săvârșită de inculpatul Wagner Silviu Ioan la instigarea inculpatei Băsescu Ioana și spălare de bani reținută în sarcina numitului Francesco Giovanni Mario prin sentința penală nr.89/F/22.01.2019 pronunțată de Tribunalul București, Secția I Penală, în dosarul nr.45310/3/2018, definitivă prin neapelare, la data de 13.02.2019, la instigarea inculpatei Băsescu Ioana, instanța de fond a reținut că, S.C. OIL TERMINAL S.A. este o societate pe acțiuni cu capital majoritar de stat, înființată prin Hotărârea Guvernului României nr. 1200/12.11.1990, cel mai mare operator pe mare, specializat în vehicularea țițeiului, produselor petroliere și petrochimice lichide și a altor produse și materii prime în vederea import/exportului și tranzitului.

În perioada săvârșirii faptelor, compania se afla în subordinea Ministerului Economiei, iar directorul general al acesteia era numit de ministru.

Pentru desemnarea directorului nu exista nicio procedură de selecție, numirile fiind realizate pe criterii politice, astfel încât, menținerea în funcția de conducere depindea de decizia ministrului și, implicit, de persoanele asociate politic ministrului și care îi puteau influența deciziile.

Instanța de fond a reținut că aceste aspecte sunt relevate de inculpatul Wagner Ioan Silviu (vol.1 filele 154-156; 159-167; 177-180), care a relevat, în cursul urmăririi penale că, numirea directorului se făcea prin ordinul ministrului iar, ulterior, nominalizarea era supusă aprobării Consiliului de Administrație și Adunării Generale a Acționarilor societății, dar acestea reprezentau doar formalități procedurale.

De asemenea același inculpat, a arătat că, nu exista o procedură formală de selecție, alegerea era a ministrului și că revocarea din funcția de director al societății

se realiza tot prin ordin de ministru sau printr-o decizie a Consiliului de Administrație, care trebuia validată de Adunarea Generală a Acționarilor.

În cursul anului 2009, inculpatul WAGNER Silviu Ioan îndeplinea funcția de director general al S.C. OIL TERMINAL S.A., iar, potrivit contractului de mandat nr. 2638/96/28.12.2009, punctul 4.2, avea printre atribuții conducerea activităților societății, coordonarea și controlul acesteia în ceea ce privește utilizarea resurselor financiare, asigurarea managementului societății, precum și încheierea actelor juridice în numele și pe seama societății, în limitele împuternicirilor acordate de către Consiliul de Administrație, prevederi similare regăsindu-se și în celelalte contracte încheiate de inculpat pe perioada derulării mandatului, înregistrate sub numerele 10.133 din 20.07.2009, respectiv 135 din 25.05.2010.

În luna decembrie 2009, inculpata Băsescu Ioana i-a cerut inculpatului Wagner Silviu Ioan să achite o factură fiscală, sugerând că reprezintă cheltuieli restante din campania pentru alegerile prezidențiale care se desfășurase în toamna aceluiași an.

Aceste aspecte sunt relevate și de declarațiile succesive ale inculpatului Wagner Ioan Silviu date în cursul urmăririi penale în datele de 08.06.2015 - „Ioana Băsescu mi-a prezentat o factură fiscală emisă de o firmă Redsquad către Oil Terminal și m-a rugat să o plătesc, spunându-mi că acestea sunt cheltuieli rămase neachitate din urmă, din toamnă. Nu știu dacă a precizat în mod expres că sunt cheltuieli din campania electorală pentru alegerile prezidențiale, dar eu așa am înțeles pentru că nu avea la ce altceva să se refere” (vol. 1 d.u.p., f.154-156), 13.11.2015 - „doamna Băsescu, atunci când mi-a arătat acea factură nu a precizat în mod explicit că acei bani sunt pentru plata unor servicii generate de campania electorală a tatălui ei ci mi-a spus ceva de genul – sunt plăți de făcut” (vol.1 d.u.p., f.159-167) și 22.09.2016 – „mai precis aceasta mi-a dat o factură spre a o achita, iar eu i-am spus că pentru aceasta este nevoie de un contract, ea cerându-mi să îi dau datele societății și un proiect de contract. Cu acel prilej eu am spus că trebuie să facem și puțină publicitate iar ea a răspuns că da, bineînțeles, avem canale mass-media, avem și o televiziune chiar. Îmi este greu să îmi amintesc cu exactitate ce mi-a spus când mi-a cerut să achit factura, cred că exprimarea a fost că au rămas cheltuieli în urma campaniei electorale” (vol.1 d.u.p., f.177 – 179).

În aceste condiții, având în vedere intervalul mare de timp la care s-au succedat declarațiile date în cauză, faptul că a fost asistat de un avocat cu ocazia ultimei declarații, instanța de fond a arătat că este inexplicabilă poziția aceluiași inculpat exprimată cu ocazia audierii sale în cursul cercetării judecătorești în sensul că, nu își amintește ca, în acel moment, sau oricând, ulterior, coinculpata să-i fi sugerat că se dorește plata unor sume restante pentru servicii prestate în legătură cu campania electorală și că în forul său interior este convins că a încercat să își aducă aminte un lucru care nu s-a întâmplat (f.23, vol. 4 d.i.)

În condițiile în care inculpata era fiica președintelui României în funcție la acel moment și avea o potențială influență asupra menținerii în funcție a directorului general, acesta a acceptat solicitarea.

Instanța de fond a constatat că, încheierea contractului având ca obiect servicii de publicitate a fost generată de necesitatea de a realiza un cadru formal pentru

efectuarea plăților solicitate de inculpata Bănescu Ioana, în condițiile în care, inculpatul Wagner Silviu Ioan nu a fost de acord să o facă în absența unui contract, iar, obiectul acestuia a fost stabilit ca urmare a solicitărilor inculpatului Wagner Silviu Ioan în sensul că „*trebuie să facem și puțină publicitate iar ea a răspuns că da, bineînțeles, avem canale mass-media, avem și o televiziune chiar*”.

Fără a nega nevoile reale de publicitate ale societății OIL TERMINAL S.A. susținute atât de inculpatul Wagner Silviu Ioan (f.23-25 vol. 4 d.i.) cât și de martorul Ogoreanu Vasile (vol.3 d.i.), instanța de fond a arătat că nu aceste nevoi au fost cele care au generat încheierea contractului anterior menționat, ci, nevoia efectuării plății restante „*din urmă, din toamnă*” urmând să se facă totuși „*și puțină publicitate*”.

S-a subliniat că, inițial, inculpata Bănescu Ioana a solicitat inculpatului Wagner Silviu Ioan ca plata să se realizeze către S.C. NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L., societatea administrată de concubinul său Francesco Giovanni – Mario, însă, pentru a îngreuna identificarea beneficiarului final al sumelor a renunțat la această metodă și a cerut ca plata să se realizeze prin intermediul S.C. REDSQUAD S.R.L., al cărei reprezentant era martorul Lungu Ștefan, așa cum rezultă din corespondența electronică depusă la dosar.

Astfel, la data de 06.01.2010 martora Ivan (fostă Bocioancă) Emilia a întocmit la cererea inculpatei două facturi emise de NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L. către OIL TERMINAL S.A. cu valorile de 100.000 lei și 119.000 lei pe care le-a trimis inculpatei Ioana Bănescu în cursul aceleiași zile pe e-mail alături de mesajul „*Sper că valorile erau în lei, dacă nu refac. Nu te-am mai deranjat, le-am luat adresa de pe net.*” (vol.4 d.u.p., filele 32 - 34). Aceste facturi nu au mai fost folosite, contractul fiind încheiat în cele din urmă cu REDSQUAD S.R.L.

Poziția este concordantă cu cea exprimată de inculpata Bănescu Ioana în cadrul convorbirii purtate cu martorul Francesco Giovanni Mario la data de 26.11.2015, înregistrate ambiantal și redată în cuprinsul procesului verbal aflat în volumul 3 de urmărire penală, la filele 22-31.

Inculpatul Wagner Ioan Silviu a comunicat martorei Stași Marieta Elisabeta, șef Serviciu Achiziții în cadrul S.C. OIL TERMINAL S.A., în cursul anilor 2009 – 2010, datele inserate în cuprinsul facturii atrăgându-i atenția să efectueze verificări cu privire la societatea în cauză, să ia legătura cu reprezentanții acesteia și să verifice dacă prețul serviciilor de publicitate era unul similar celor de pe piață.

De asemenea potrivit declarației aceluiași inculpat (vol. 1 d.u.p., f.162), în factura era menționată suma de 400.000 lei astfel că, a solicitat aceleiași martore să verifice prețurile din piață și în funcție de aceste prețuri să elaboreze un plan strict de publicitate raportat la valoarea de 400.000 lei.

Cei de la Serviciul Achiziții au făcut un plan (f.17 vol. 6 d.u.p.) și i-au prezentat cam ce servicii trebuiau prestate de acea valoare iar pe baza acelu studiu a fost elaborat contractul cu S.C. REDSQUAD S.R.L.

S-a constatat că, nu a existat nici măcar o ofertă a societății prestatoare de servicii de publicitate, elementul esențial în elaborarea clauzelor contractuale fiind cuantumul sumei ce trebuia plătită.

Martora a dat curs solicitării inculpatului, iar, efectuarea de verificări privind S.C. REDSQUAD S.R.L. de către martoră a fost una formală.

Astfel, în cursul cercetării judecătorești (f.51 vol. 3 d.i.), martora a indicat că era vorba despre un contract de angajare privind un media plan, acest tip de contract presupunând o perioadă lungă de timp pentru derulare, o paletă largă de servicii și implicit o valoare mai mare.

În aceste condiții, pasivitatea S.C. OIL TERMINAL S.A. privind efectuarea unor verificări minime cu privire la posibilitatea societății ofertante de a presta efectiv serviciile oferite nu poate fi justificată, în mod real, decât prin acceptarea faptului că, *in concreto*, serviciile nu urmau a fi prestate.

Într-adevăr, potrivit declarațiilor martorului Lungu Ștefan (vol.2 d.u.p., filele 5-6; 7-8, f.154 vol.2 d.i.), în cursul lunii octombrie 2009, inculpata Elena Gabriela Udrea l-a întrebat dacă are o firmă care să nu aibă activitate, el menționând că deține societățile Last Time Studio S.R.L. și REDSQUAD S.R.L., la ambele fiind administrator și asociat mama martorului, martorul precizând, totodată că, aceeași inculpată, Elena Gabriela Udrea, i-a cerut să emită facturi fiscale către S.C. Oil Terminal S.A. fiind contactat telefonic de reprezentanții societății, care i-au indicat datele necesare pentru întocmirea contractelor de consultanță.

Ulterior, inculpata Băsescu Ioana i-a transmis coinculpatului Wagner Silviu Ioan prin intermediul martorei Florescu Simona datele societății către care urma să se facă plata, iar, S.C. OIL TERMINAL S.A., reprezentată de Wagner Silviu Ioan, a încheiat un contract fictiv de prestări servicii de publicitate în valoare de 419.000 lei cu REDSQUAD FILM S.R.L. Câmpina. Contractul apare ca fiind încheiat la data de 30.12.2009, dar a fost înregistrat la OIL TERMINAL S.A. cu nr. 2961/26.02.2010, după data emiterii facturii și a efectuării plății.

În baza acestui contract, la data de 16.02.2010 s-a realizat plata sumei de 119.000 lei către S.C. REDSQUAD FILM S.R.L.

Ulterior acestui moment, inculpatul Wagner Ioan Silviu a întrebat-o pe martora Marieta Ștasi dacă s-a difuzat vreun spot video în executarea contractului, iar, la răspunsul negativ al martorei inculpatul a contactat-o telefonic pe inculpata Băsescu Ioana și i-a spus că „în condițiile în care nu se prestează în mod real servicii de publicitate” nu este de acord să se mai achite și diferența de 300.000 lei. Inculpata a părut surprinsă și i-a spus că va lua legătura cu reprezentanții societății REDSQUAD FILM S.R.L., iar, ulterior nu au mai fost emise alte facturi în executarea contractului (declarația inculpatului Wagner Ioan Silviu, vol.1 d.u.p., f.156).

Reprezentanții celor două societăți comerciale nu au avut nici un contact direct și nu au purtat nicio negociere, semnarea contractului realizându-se prin corespondență, care a fost intermediată de inculpata Băsescu Ioana, așa cum rezultă din mesajele de poștă electronică depuse la dosar.

Potrivit probatoriului administrat la dosar, instanța de fond a reținut că serviciile nu au fost prestate, REDSQUAD FILM S.R.L. nu desfășurase anterior acestui moment activități comerciale semnificative și nu avea experiență relevantă în domeniul publicității.

În același sens, s-a remarcat că bugetul OIL TERMINAL pentru activități de publicitate pentru întregul an a fost de aproximativ 200.000 lei, cu mult mai mic decât valoarea contractului încheiat cu REDSQUAD FILM.

Astfel, la data de 19.02.2010 (la două zile de la încasarea banilor), martorul Lungu Ștefan a virat suma de 100.000 de lei către S.C. NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L., societate administrată de martorul Francesco Giovanni – Mario, concubinul inculpatei Bănescu Ioana și avută în vedere inițial pentru încasarea sumei de către această ultimă inculpată. Efectuarea plății a fost coordonată de către inculpata Bănescu Ioana, care s-a ocupat de întocmirea documentelor justificative ale tranzacției.

Făcând trimitere la declarațiile martorilor Lungu Ștefan (vol.2 d.u.p., filele 5-6; 7-8) și Francesco Giovanni Mario (vol.1 d.u.p., filele 246-249), instanța de fond a reținut că, între REDSQUAD FILM S.R.L. și NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L. nu au existat în realitate nici un fel de operațiuni comerciale, iar, prin transferul bancar s-a urmărit exclusiv ascunderea provenienței infracționale a banilor proveniți din prejudicierea S.C. OIL TERMINAL S.A.

Suma obținută prin săvârșirea faptelor descrise anterior a fost folosită de martorul Francesco Giovanni – Mario, la cererea inculpatei Bănescu Ioana, pentru plata unei excursii în Cuba la data de 23.02.2010, iar, diferența a fost retrasă în numerar la aceeași dată.

Deplasarea în Cuba a fost realizată de inculpata Bănescu Ioana și Francesco Giovanni – Mario, iar suma retrasă a fost folosită de cei doi pe parcursul excursiei, aspect ce rezultă din corespondența electronică depusă la dosar de martorul Francesco Giovanni Mario (vol. 9 d.u.p., filele 15 – 61), din extrasele bancare obținute în baza autorizației emise de judecătorul de drepturi și libertăți și din înscrisurile comunicate de agenția de turism care a organizat deplasarea (vol.6 d.u.p., filele 155-165).

Instanța de fond a apreciat că plata excursiei în Cuba din sumele de bani obținute în modalitatea expusă anterior rezultă și din proces verbal de redare a convorbirii înregistrate în mediul ambiental dintre inculpată și martorul Francesco Giovanni – Mario la data de 03.12.2015.

Totodată, s-a arătat că, la data de 19.02.2010, inculpata Ioana Bănescu i-a cerut martorei Ivan (fostă Bocioancă) Emilia să întocmească urgent două facturi emise de NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L. către REDSQUAD S.R.L. în valoare de 100.000 lei și 119.000 lei, indicându-i datele de contact ale acestei societăți, cerându-i totodată ca acestea să fie antedatate pentru luna ianuarie.

La data de 04.06.2010, inculpata Ioana Bănescu i-a cerut aceleiași martorei să verifice situația facturilor emise către REDSQUAD S.R.L. și să storneze una dintre acestea, împrejurare care confirmă existența discuțiilor cu inculpatul Wagner Silviu referitoare la faptul că diferența prevăzută în contract nu va mai fi achitată.

Referitor la faptul că inculpatul Wagner Ioan Silviu a refuzat în cele din urmă plata diferenței de preț, instanța de fond a arătat că acest aspect nu conduce la reținerea unei concluzii contrare, ci, doar la cea a atingerii limitelor conduitei ilicite penale pe care inculpatul era dispus să o adopte.

Martorele Florescu Simona, secretar la cabinetul notarial al inculpatei BĂNESCU Ioana (vol.2 d.u.p., filele 132-133) și Ivan (fostă Bocioancă) Emilia (f.162 vol. d.i.), contabilă cabinetului notarial deținut de Ioana Bănescu și a societăților administrate de Francesco Giovanni – Mario, au confirmat implicarea

acesteia în administrarea societăților lui Francesco Giovanni – Mario, ultima depunând în acest sens corespondență electronică din care rezultă că activitatea S.C. NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L. era controlată în fapt de către inculpata Băescu Ioana, care dispunea asupra plăților efectuate de această societate.

4. În ceea ce privește infracțiunea de spălare de bani săvârșită de Francesco Giovanni Mario, condamnat sub acest aspect prin sentința penală nr.89/F din 22.01.2019 pronunțată de Tribunalul București, Secția I Penală, în dosarul nr.45310/3/2018, definitivă prin neapelare la data de 13.02.2019, la instigarea inculpatei Băescu Ioana, instanța de fond a reținut că, la data de 01.07.2009, martorul Francesco Giovanni – Mario, acționând în calitate de administrator și unic asociat al S.C. NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L., a încheiat un contract de prestări servicii cu S.C. RCS&RDS S.A. (reprezentată de martorul BENDEI Ioan), având ca obiect închirierea de echipamente și aparatură audio – video.

Conform contractului, NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L. a încasat de la RCS&RDS S.A. în schimbul acestor servicii suma de 2.500.000 lei în contul bancar RO02BRDE445SV92243714450 deschis la B.R.D. – Societate Generale, astfel:

- 500.000 lei la data de 12.11.2009 (din contul RO05 CITI 0000 0008 2282 2020 deschis la Citibank Europe PLC – Sucursala România);
- 300.000 lei la data de 18.11.2009 (din contul RO06 INGB 0001 0001 8824 8913 deschis la ING Bank NV – Sucursala București);
- 400.000 lei la data de 19.11.2009 (din contul RO05 CITI 0000 0008 2282 2020 deschis la Citibank Europe PLC – Sucursala România);
- 300.000 lei la data de 20.11.2009 (din contul RO06 INGB 0001 0001 8824 8913 deschis la ING Bank NV – Sucursala București);
- 500.000 lei la data de 27.11.2009 (din contul RO06 INGB 0001 0001 8824 8913 deschis la ING Bank NV – Sucursala București);
- 500.000 RON la data de 03.12.2009 (din contul RO06 INGB 0001 0001 8824 8913 deschis la ING Bank NV – Sucursala București).

Plățile s-au realizat în baza a două facturi fiscale emise de NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L., semnate de inculpat, respectiv factura nr. 59 din 12.11.2009 în valoare de 1.500.500 lei, și factura nr. 61 din 14.12.2009 în valoare de 999.500 lei.

Martorul FRANCESCO Giovanni – Mario nu a declarat tranzacțiile încheiate cu S.C. RCS&RDS S.A. în declarațiile depuse de S.C. NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L. la organele fiscale, sustrăgându-se în acest mod de la plata către buget a impozitelor corespunzătoare acestor venituri. Astfel, cele două facturi nu se regăsesc nici în deconturile de TVA depuse de societate pentru luna decembrie 2009 nici în declarația privind impozitul pe profit pentru anul 2009.

Așa cum rezultă din raportul de constatare tehnico – științifică întocmit în cauză, prin omisiunea evidențierii veniturilor încasate, bugetul de stat a fost prejudiciat cu suma totală de 735.098 lei (din care TVA în cuantum de 399.160 lei și impozit pe profit în cuantum de 335.938 lei).

Situația de fapt anterior expusă a fost reținută cu titlu de autoritate de lucru judecat prin sentința penală nr.89/F/22.01.2019 pronunțată de Tribunalul București,

Secția I Penală în dosarul nr.45310/3/2018, definitivă prin neapelare la data de 13.02.2019 (f.130 – 137, vol.3 d.i.).

Suma în cuantum de 735.098 lei, obținută prin săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală ca urmare a neplății impozitelor către bugetul de stat a fost folosită de martorul Francesco Giovanni – Mario pentru plata unor servicii care au fost prestate în campania electorală desfășurată în cursul anului 2009, în favoarea candidatului Băsescu Traian, tatăl inculpatei Băsescu Ioana, concubina din acea perioadă a martorului, martorul Francesco Giovanni – Mario efectuând următoarele plăți în baza unor contracte fictive, în valoare totală de 1.195.038 lei, în care este inclusă suma obținută prin săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală:

- 424.830 lei la 20.11.2009 către S.C. LOMAR MEDIA S.R.L. (administrată de martorul Ghincioiu Ovidiu Lorel, suma reprezentând contravaloarea serviciilor prestate de această societate pentru realizarea paginii de internet www.basescu.ro.);

- 411.264 lei la 16.11.2009 și 257.040 lei la 11.12.2009 către S.C. D.A. COMUNICATION MEDIA S.R.L. (administrată de ANDRONIC Dan Cătălin, suma reprezentând contravaloarea serviciilor de consultanță electorală prestate candidatului Traian BĂSESCU de către coinculpatul Andronic Dan Cătălin și numitul Tal Silberstein);

- 101.904 lei la 11.12.2009 către SFINX EXPERIENCE S.R.L. (administrată de martorul CERNEA Mihai, suma reprezentând contravaloarea serviciilor prin care această firmă a asigurat echipamentele tehnice necesare pentru echiparea unei scene amplasate în apropierea sediului de campanie în vederea organizării de concerte în susținerea candidatului Băsescu Traian).

Contractele încheiate între S.C. No Limit Management S.R.L. și societățile LOMAR MEDIA, D.A. COMUNICATION MEDIA și SFINX EXPERIENCE au un caracter fictiv, serviciile consemnate în cuprinsul clauzelor contractuale ce au generat efectuarea plăților anterior menționate nefiind prestate în realitate.

Transferurile au fost intermediare de către inculpatele Udrea Elena Gabriela și Băsescu Ioana, care i-au comunicat lui Francesco Giovanni - Mario datele societăților către care urmau să fie efectuate plățile și cuantumul acestora din urmă.

Aspectele menționate anterior au rezultat în urma analizei coroborate a materialului probator administrat în cauză respectiv declarația martorului Francesco Giovanni – Mario care a recunoscut săvârșirea faptelor și a arătat că a acționat la cererea inculpatei Băsescu Ioana, care i-a indicat toate contractele pe care le-a semnat și toate plățile pe care le-a efectuat în contul serviciilor de publicitate (f.97 vol.3 d.i.).

Martorul a mai precizat totodată că, nu a avut nicio relație cu coinculpatul Dan Andronic, iar, acesta nu i-a prestat niciun serviciu, aceeași fiind situația și în ceea ce privește firma Lomar Media S.R.L.

Totodată, instanța de fond a reținut că, din același mijloc de probă rezultă că, în timpul campaniei electorale, la rugămintea inculpatei Băsescu Ioana, a ajutat la organizarea unor concerte care urmau să se țină în apropierea sediului de campanie al președintelui Băsescu din zona Lipsani, în acest scop, fiind montată o scenă și fiind instalate echipamente de către Sfinx Experience.

Martorul a mai precizat că el transmitea ofertele referitoare la costurile pentru scenă și pentru artiști prin inculpata Ioana Bănescu, iar aceasta îi comunica dacă propunerile au fost acceptate sau nu. Din câte și-a amintit, a discutat, cel puțin odată aceste aspecte și cu inculpata Elena Udrea.

Inculpata Bănescu Ioana a primit aceste informații de la inculpata Udrea Elena Gabriela și s-a ocupat de întocmirea contractelor și a facturilor direct sau prin intermediul angajatelor sale.

Această împrejurare este confirmată, în opinia instanței de fond și de declarațiile martorei Ivan (fostă Bocioancă) Emilia, corespondența electronică depusă la dosar și procesele – verbale de redare a convorbirilor ambientale dintre martorul Francesco Giovanni – Mario și inculpata Bănescu Ioana realizate pe parcursul urmăririi penale, mijloace de probă din care rezultă că aceasta din urmă controla actele juridice încheiate de către NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L.

Potrivit declarațiilor martorei Ivan (fostă Bocioancă) Emilia, contabilă S.C. NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L., S.C. MUSIC CHANEL S.R.L. și al biroului notarial al inculpatei Ioana Bănescu (f.162 vol.3 d.i.) aceasta din urmă îi transmitea ce facturi să întocmească, pe ce sumă, în favoarea cui precum și ce serviciu trebuia consemnat ca fiind prestat.

Totodată martora a precizat că au fost situații în care inculpata Ioana Bănescu îi indica să întocmească o factură pentru o anumită sumă către un anumit beneficiar, iar, ulterior, la scurt timp revenea și îi spunea să emită factura către un alt beneficiar, având o altă sumă și să nu o mai emită pe prima.

Martora a precizat că, în perioada respectivă, a conștientizat că este ceva în neregulă, că odată negociat contractul nu puteau surveni modificări atât de rapide însă nu era treaba ei să verifice realitatea acestor tranzacții, ridicându-i, totodată, suspiciuni și faptul că existau situații în care valoare facturilor era disproporționat de mare raportat la activitatea reală a societăților, activitățile nu aveau legătură cu obiectul de activitate al societăților, nu primea înscrisuri justificative, iar, uneori, facturile erau antedatate (vol. 4 d.u.p., filele 6-7; 8-12).

De asemenea potrivit aceluiași mijloc de probă în perioada în care a activat în cadrul S.C. NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L. societatea nu a avut o activitate de amploare, instanța de fond, apreciind că valoarea probatorie a declarațiilor martorei nu este diminuată de faptul că acesta nu are studii de specialitate (potrivit susținerilor neprobate ale martorei aceasta a terminat cursurile Academiei de Studii Economice fără a susține examenul de licență și a finalizat un curs de contabilitate), în condițiile în care martora a ținut pentru o perioadă de 4 ani contabilitatea celor 2 societăți comerciale aparținând martorului Francesco Giovanni și pe cea a biroului notarial aparținând inculpatei Bănescu Ioana, iar, aspectele relevate reprezintă elemente factuale ce nu presupun o pregătire specializată pentru a le constata.

Făcând trimitere la procesele verbale de redare a convorbirilor ambientale, instanța de fond a reținut că inculpata cunoștea atât că sumele de bani folosite pentru plata serviciilor provin de la RCS&RDS S.A., prin intermediul martorului Bendei Ioan, precum și omisiunea declarării acestor venituri de către Francesco Giovanni – Mario, căruia i-a reproșat că și-a însușit o parte din banii obținuți, care ar fi trebuit folosiți integral în interesul campaniei.

Astfel, s-a arătat că, într-adevăr potrivit procesului verbal de redare a convorbirii înregistrate în mediul ambiantal dintre inculpata Bănescu Ioana și Francesco Giovanni – Mario, la data de 26.11.2015, rezultă că inculpata cunoștea despre plățile efectuate pentru servicii electorale, precum și că a intermediat contractele cu Dan Andronic și Lungu Ștefan, iar, după încheierea campaniei electorale i-a cerut lui Francesco Giovanni să radieze societatea comercială prin intermediul căreia s-au realizat tranzacțiile, pentru a evita descoperirea faptelor (vol. 3 d.u.p., filele 22 - 31).

Instanța de fond a mai reținut că, din procesul verbal de redare a convorbirii înregistrate în mediul ambiantal dintre inculpata Bănescu Ioana și Francesco Giovanni– Mario, la data de 03.12.2015, rezultă implicarea inculpatei în tranzacția cu RCS&RDS, precum și că aceasta cunoștea caracterul ilicit al sumelor obținute de Francesco Giovanni, reproșându-i că a folosit o parte din sume în interes personal, după care a verificat dacă are asupra sa tehnică de interceptare, numai după acest moment acceptând să discute despre sumele încasate de la RCS&RDS (vol.3 d.u.p., filele 53 – 66):

Relevant a fost apreciat și procesul – verbal de redare a convorbirii înregistrate în mediul ambiantal dintre inculpata Bănescu Ioana și martorul Francesco Giovanni – Mario, la data de 04.12.2015, din cuprinsul căruia rezultă că inculpata îi oferă sfaturi cu privire la atitudinea pe care să o adopte pentru a nu fi descoperit caracterul fictiv al contractelor și beneficiarul final al serviciilor (vol.3 d.u.p., filele 67-72).

În ceea ce privește nelegalitatea ordonanței procurorului din data de 26.11.2015 și a mijloacelor de probă „derivate din aceasta”, respectiv procesele verbale de redare a înregistrărilor realizate de Giovanni Francesco Mario, în datele de 26.11.2015, 02.12.2015 și 03.12.2015 invocată de către inculpata Ioana Bănescu, prin apărător ales, instanța de fond a constatat următoarele:

În procedura camerei preliminare, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel București, Secția I Penală și cel din cadrul instanței de control judiciar au analizat aceleași critici cu privire la ordonanța organului de urmărire penală din data de 26.11.2015 prin care s-a dispus, în temeiul dispozițiilor art.148 Cod procedură penală autorizarea folosirii numitului Francesco Giovanni – Mario în calitate de colaborator, concluzionând în sensul legalității mijlocului de probă.

Potrivit paragrafului 29 din Decizia Curții Constituționale nr. 802/2017, publicată în Monitorul Oficial nr.116 din 06.02.2018 *„în aceste condiții, Curtea constată că nerespectarea interdicției absolute statuată în cuprinsul normelor procesual penale ale art. 102 alin. (1) - potrivit căreia probele obținute prin tortură, precum și probele derivate din acestea nu pot fi folosite "în cadrul procesului penal" - și a dispozițiilor art. 101 alin. (1) - (3) din Codul de procedură penală privind interzicerea explicită a administrării probelor prin practici neloiale atrage nulitatea absolută a actelor procesuale și procedurale prin care probele au fost administrate și excluderea necondiționată a probei în faza camerei preliminare. Întrucât nerespectarea dispozițiilor cuprinse în normele precitate cade sub incidența inadmisibilității care produce efecte prin intermediul nulității absolute, Curtea constată, totodată, că o verificare a loialității/legalității administrării*

probelor, din această perspectivă, este admisă și în cursul judecății, aplicându-se, în acest mod, regula generală potrivit căreia nulitatea absolută poate fi invocată pe tot parcursul procesului penal. Așadar, interdicția categorică a legii în obținerea probelor prin practici/procedee neloiale/nelegale justifică competența judecătorului de fond de a examina și în cursul judecății aceste aspecte. Altfel spus, probele menținute ca legale de judecătorul de cameră preliminară pot face obiectul unor noi verificări de legalitate în cursul judecății din perspectiva constatării inadmisibilității procedurii prin care au fost obținute și a aplicării nulității absolute asupra actelor procesuale și procedurale prin care probele au fost administrate, în condițiile în care, în această ipoteză, se prezumă iuris et de iure că se aduce atingere legalității procesului penal, vătămarea neputând fi acoperită. De altfel, potrivit art. 346 alin. (5) din Codul de procedură penală, doar probele excluse în camera preliminară nu mai pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei”.

Sub acest aspect, instanța de fond a arătat că, în cauză, nu a existat ipoteza unor promisiuni pentru a se obține probe, folosirea unui colaborator fiind un procedeu permis de legea procesual penală.

În mod evident, s-a apreciat că, în cauză, folosirea unui investigator sub acoperire nu ar fi fost suficientă, neavând aceeași eficiență iar probele nu ar fi putut fi obținute în alt mod având în vedere complexitatea cauzei din punct de vedere factual.

Contrar susținerilor inculpatei Băsescu Ioana privind încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. 3, 10 Cod procedură penală, instanța de fond a constatat că, potrivit actelor aflate la dosar, nu rezultă că dispozitivul tehnic pentru înregistrarea audio autorizată prin mandatul de supraveghere tehnică nr.1642/UP/05.11.2015 emis de către Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția Penală a fost folosit de către colaborator.

În plus, în opinia instanței de fond, rațiunea dispozițiile art. 148 alin. (3), (10) Cod procedură penală privind sesizarea judecătorului de drepturi și libertăți în vederea emiterii mandatului de supraveghere tehnică, în ipoteza în care procurorul apreciază că este necesară folosirea dispozitivelor tehnice de către colaborator pentru a obține înregistrări audio, este aceea de a exclude aplicarea, într-o astfel de situație premisă, a art. 139 alin. (3) Cod procedură penală ce permite folosirea ca mijloace de probă a înregistrărilor care privesc propriile convorbiri sau comunicări cu terții.

În cauză, instanța de fond a constatat că judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția Penală a autorizat măsura de supraveghere tehnică a supravegherii audio a inculpatei Ioana Băsescu și a martorului colaborator Francesco Giovanni-Mario fiind emis mandatul de supraveghere tehnică nr.1642/UP/05.11.2015.

În consecință a existat o analiză anterioară a legalității, temeiniciei, proporționalității și subsidiarității măsurii potrivit art. 140 Cod procedură penală

În ceea ce privește aplicarea prioritara a standardului convențional aferent art. 6 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prima instanță a reamintit că, atunci când examinează un capăt de cerere întemeiat pe art. 6 § 1, instanța de la Strasbourg are în vedere procedura în

ansamblu și verifică respectarea nu numai a dreptului la apărare, ci și a interesului public și al victimelor ca fapta penală gravă săvârșită să fie sancționată potrivit legii [Gäfgen împotriva Germaniei (GC)].

Garanțiile instituite de art. 6 § 3 constituie aspecte specifice ale dreptului la un proces echitabil garantat de § 1 al acestei dispoziții.

Sub acest aspect, Curtea nu are sarcina de a se pronunța în principiu asupra admisibilității unor mijloace de probă – de exemplu, probe obținute în mod ilegal prin raportare la dreptul intern, sarcina Curții fiind doar aceea de a examina dacă procedura, inclusiv modul de obținere a probelor, a fost echitabilă în ansamblu, ceea ce implică examinarea ilegalității respective și, în cazul în care, se descoperă încălcarea unui alt drept protejat de Convenție, natura acestei încălcări.

Astfel, relevante sub acest aspect au fost apreciate următoarele situații: dacă inculpatul a avut posibilitatea de a contesta autenticitatea probelor și de a se opune folosirii acestora; calitatea probelor, în special să se verifice dacă circumstanțele în care au fost obținute generează îndoială cu privire la credibilitatea sau exactitatea lor; elementul de probă respectiv a exercitat vreă influență decisivă asupra soluției dispuse în acțiunea penală și natura încălcării reclamate (art.3, 6, 8).

În cazul concret al privilegiului împotriva autoincriminării, acesta are rolul de a lăsa acuzatului un drept de opțiune în a colabora sau nu cu organele de anchetă.

O astfel de opțiune este evident încălcată în situația în care autoritățile folosesc mijloace dolosive pentru a obține probe în acuzare, probe folosite ulterior în cauză. (Allan v. R.U., 5 noiembrie 2002, para.51). Și într-o astfel de ipoteză însă pentru a analiza dacă procedura în ansamblu a adus atingere substanței privilegiului, se va stabili natura și intensitatea coerciției, existența unor garanții procesuale eficiente și valoarea probatorie a mijlocului de probă în discuție (Heaney și Mc Guinness v. Irlanda, para. 54-55).

În cazul folosirii informatorilor, în ipoteza în care informatorul nu este agent al statului trebuie analizată relația dintre informator și organele de anchetă și cea dintre acuzat și informator. Privilegiul va fi încălcat doar dacă informatorul a acționat ca un agent al statului (se stabilește dacă schimbul de informații ar fi avut loc fără intervenția organelor de anchetă) și dacă mărturisirea acuzatului a fost determinată de informator (se stabilește dacă conversația a fost echivalentă unui interogatoriu precum și relația dintre cei doi).

În cauză, conversația înregistrată ambiantal, deși inițiată de colaborator, a avut loc la sediul biroului notarial al inculpatei, care la data faptelor nu avea calitatea de suspect (spre deosebire de reclamantul din cauza Allan c. R.U., aflat în stare privativă de libertate fiind acuzat de săvârșirea unei infracțiuni de omor situație premisă ce a generat o stare de vulnerabilitate evidentă a acestuia și a intensificat efectele „presiunii psihologice” reținute de instanța de contencios al drepturilor omului), inculpata chiar suspectându-l pe colaborator că ar înregistra discuția. Aceste elemente sunt relevante în stabilirea intensității coerciției la care inculpata pretinde că ar fi fost expusă. Totodată instanța apreciază că avându-se în vedere natura relației dintre cei doi schimbul de informații ar fi putut avea loc chiar fără intervenția organului de anchetă iar aceasta nici nu ar putea fi asimilată unui interogatoriu. În plus, valoarea probatorie a proceselor verbale de redare a

conținutului convorbirilor înregistrate ambiantal în datele de 26.11.2015, 3.12.2015 și 4.12.2015 nu este una determinantă, în cauză existând numeroase alte probe ce conduc la concluzia săvârșirii ilicitelor penale de către inculpată.

În ceea ce privește implicarea inculpatei Udrea Elena Gabriela în negocierea condițiilor privind prestarea serviciilor de publicitate care au fost plătite din suma de bani, obținută prin infracțiunea de evaziune fiscală săvârșite de martorul Francesco Giovanni, instanța de fond a reținut că, în cazul sumei de **424.830** lei, aceasta a fost virată la data de 20.11.2009 către S.C. LOMAR MEDIA S.R.L., administrată de martorul Ghincioiu Ovidiu Lorel, potrivit căruia, suma reprezenta contravaloarea serviciilor prestate pentru realizarea paginii de internet www.basescu.ro, în baza unei înțelegeri negociate de Udrea Elena Gabriela; în cazul sumei de **411.264** lei virate la data de 16.11.2009 și al sumei de **257.040** lei virate la data de 11.12.2009 către S.C. D.A. COMUNICATION MEDIA S.R.L., administrată de inculpatul Andronic Dan Cătălin aceasta reprezenta contravaloarea serviciilor de consultanță electorală prestate candidatului Traian Băsescu de către Andronic Dan Cătălin și Tal Silberstein, iar, în cazul sumei de **101.904** lei virate la data de 1.12.2009 către SFINX EXPERIENCE S.R.L., administrată de martorul Cernea Mihai, aceasta privea servicii prin care această firmă a asigurat echipamentele tehnice necesare pentru echiparea unei scene amplasate în apropierea sediului de campanie în vederea organizării de concerte.

Potrivit declarației date în cursul urmăririi penale de către acest ultim martor încheierea contractului a avut loc la cererea inculpatei Elena Udrea. Totodată martorul a indicat faptul că își amintește că au fost întârzieri la plata contractului încheiat cu No Limit Management S.R.L. și că a trebuit să insiste pentru a obține diferența de preț pe lângă martorul Ștefan Lungu și inculpata Elena Udrea.

În cursul cercetării judecătorești, martorul a revenit asupra aspectelor declarate inițial, indicând că inițiativa încheierii contractului cu No Limit Management S.R.L. i-a aparținut martorului Francesco Giovanni - Mario și că discuțiile referitoare la neefectuarea plății restante s-au purtat exclusiv cu acesta din urmă.

În acest sens, instanța de fond a dat relevanță declarației date de către martor, în cursul urmăririi penale, având în vedere justificarea furnizată spre a explica modificarea elementelor relatate, respectiv aceea că a fost „puțin luat prin surprindere prin chemarea la DNA astfel că nu a avut timp să elucideze toate elementele declarației sale” însă, ulterior, s-a consultat cu colegii și și-a amintit realitatea.

Instanța de fond a reținut că precizările martorului efectuate în faza de urmărire penală sunt ferme, nu dubitative, iar, relatarea elementelor „reale” a fost făcută la peste 10 ani de la data declarației inițiale, deși, martorul are pregătirea necesară pentru a conștientiza importanța celor declarate în calitate de martor și sancțiunile la care se expune în ipoteza unor declarații neconforme realității.

5. În ceea ce privește infracțiunea de spălare a banilor săvârșite de inculpata Udrea Elena Gabriela, analizând coroborat materialul probator administrat în cauză, instanța de fond a reținut că, inculpata Udrea Elena Gabriela a participat la schimbarea sau transferul tuturor sumelor de bani obținute în urma

săvârșirii infracțiunilor descrise anterior, fiind reținută în sarcina acesteia patru infracțiuni de spălare de bani, corelativ fiecărei infracțiuni predicat (două infracțiuni de luare de mită, o infracțiune de delapidare și o infracțiune de evaziune fiscală).

Compensarea sumelor de bani obținute în urma săvârșirii infracțiunilor predicat cu creanțele deținute de persoanele care au prestat servicii în campania electorală sau pentru referendum reprezintă o acțiune de schimbare a bunurilor, element material al laturii obiective a infracțiunii de spălare a banilor săvârșită în calitate de autor de către inculpata Udrea Elena Gabriela, având în vedere nu atât rolul de lider, chiar informal, în cadrul echipei de campanie, cât implicarea sa concretă evidențiată anterior în cazul transferurilor bancare ce au urmat momentului consumării infracțiunilor predicat.

Această operațiune de compensare, care realizează elementul material al infracțiunii de spălare a banilor, în modalitatea schimbului, este exterioară și distinctă de remiterea foloaselor materiale care intră în conținutul constitutiv al infracțiunilor predicat.

Totodată, intermedierea relațiilor dintre autorii infracțiunilor predicat și beneficiarii sumelor în cauză este o parte componentă a operațiunilor de transfer al bunurilor provenite din infracțiuni, acțiune care realizează la rândul său elementul material al laturii obiective a infracțiunii de spălare a banilor.

Determinarea unei persoane să încheie contracte fictive care să justifice transferul bunurilor cu proveniență ilicită, în patrimoniul altor persoane, după consumarea infracțiunilor predicat reprezintă o acțiune specifică instigării sau participăției impropriei, în funcție de forma de vinovăție cu care a acționat autorul operațiunii patrimoniale, și este absorbită în forma de participăție a autoratului în raport de acțiunile concrete ale inculpatei care se circumscriu ambelor forme de participăție penală.

Instanța de fond a arătat că, potrivit depozițiilor martorilor Lungu Ștefan, Hrițuc Cristian Gabriel, Ghincioiu Ovidiu Lorel, Topoliceanu Ana Maria, Lăzăroiu Sebastian și Francesco Giovanni Mario, în perioada campaniei electorale, inculpata Udrea Elena Gabriela conducea echipa de campanie a candidatului Băsescu Traian care își desfășura activitatea în sediul aflat pe strada Lipsani.

În această calitate, inculpata Udrea Elena Gabriela a negociat direct cu martorii Ghincioiu Ovidiu Lorel și Cernea Mihai plățile către LOMAR MEDIA și SFINX EXPERIENCE și a intermediat relația cu inculpatul Andronic Dan.

Totodată, martorii Lungu Ștefan, Hrițuc Cristian Gabriel și Topoliceanu Ana Maria au intermediat, la cererea inculpatei, realizarea plăților către RINGIER ROMÂNIA, MEDIAFAX, TOTAL MEDIA și EVEREST MEDIA, fie prin interpunerea unor societăți pe care le controlau, fie prin punerea în contact a prestatorilor de servicii cu societățile care urmau să facă plățile.

Într-adevăr, potrivit declarațiilor martorului Lungu Ștefan (vol.2 d.u.p., filele 5-6; 7-8) inculpata Elena Udrea l-a întrebat dacă are o firmă care să nu aibă activitate, iar, la răspunsul acestuia că deține firmele Last Time Studio și Redsquard, la ambele fiind administrator și asociat mama sa i-a cerut să încheie un contract cu Ringier România ce avea ca obiect prestare de servicii de publicitate pentru

referendum și pentru campania electorală și unul cu Mediafax S.A. privind servicii de monitorizare media după mai multe cuvinte cheie.

Potrivit aceluiași martor, ambele contracte au fost încheiate de către Redsqad pentru că era o firmă nou înființată, cu profil de publicitate și care nu avusese anterior activitate.

Același rol al inculpatei Udrea Elena Gabriela rezultă, în opinia instanței de fond și din cuprinsul declarației martorei Munteanu (fostă Topoliceanu) Ana Maria cu privire la discuțiile la care a participat în legătură cu serviciile prestate de RINGIER și MEDIAFAX (vol.2 d.u.p. filele 168 - 170), care menționează că, își amintește ceva despre un contract încheiat cu Mediafax în legătură cu o campanie electorală, dar nu știe sigur dacă în cea din 2009. Din câte își amintesc, a discutat cu cei de la Mediafax, la cererea inculpatei Elenei Udrea, fără a fi în măsură să furnizeze detalii cu privire la semnarea contractului sau la efectuarea plăților. Își amintește ceva și despre un contract încheiat cu Ringier, este posibil să fi participat la discuții, dar nu știe sigur dacă pentru această campanie. Cu siguranță, tot ceea ce făcea era la cererea inculpatei Elena Udrea, nu lua niciodată hotărârea cu cine să se încheie contractul sau care să fie obiectul acestuia.”

Totodată, un element relevant, în opinia instanței de fond, este și faptul că, inculpata Udrea Elena Gabriela avea o legătură directă, profesională, politică sau personală cu autorii sau instigatorii infracțiunilor predicat fiind ministru al turismului, având în directă subordonare pe inculpatul Nastasia Gheorghe, secretarul general al ministerului, și cooperând administrativ și politic cu inculpatul Tarhon Victor, președintele C.J. Tulcea, aceeași inculpată având și o relație de prietenie cu inculpata Băsescu Ioana.

Întocmirea contractelor fictive nu a reprezentat o formă de simulație astfel cum s-a susținut ci a urmărit ascunderea provenienței infracționale a sumelor de bani, fiind îndeplinite condițiile prevăzute în latura subiectivă a infracțiunii de spălare a banilor.

Totodată, în perioada 30.10 - 18.11.2009, inculpata Udrea Elena Gabriela a predat martorului Lungu Ștefan în mai multe tranșe suma totală de 305.118 lei, în numerar, pentru a fi folosită pentru plata unor servicii de publicitate electorală.

Martorul Lungu Ștefan a depus suma de bani anterior menționată în contul bancar personal al mamei sale, care îi retrăgea și făcea depuneri de numerar în contul bancar deschis de S.C. REDSQUAD FILM S.R.L. la B.R.D. – SOCIETE GENERALE, la datele de 30.10.2009 (suma de 13.477 lei), 02.11.2009 (suma de 16.190 lei), 04.11.2009 (suma de 35.825 lei), 05.11.2009 (suma de 14.882 lei), 06.11.2009 (suma de 8.094 lei), 09.11.2009 (suma de 16.189 lei), 11.11.2009 (suma de 37.537 lei), 12.11.2009 (suma de 54.900 lei), 13.11.2009 (suma de 18.768,98 lei), 16.11.2009 (suma de 37.540 lei) și 18.11.2009 (suma de 51.715 lei).

Aceste depuneri sunt intercalate cu transferul bancar realizat în contul aceleiași societăți de GLACIAL PROD S.R.L. la 17.11.2009, iar, sumele au fost folosite pentru plata acelorași servicii prestate în campania electorală, după cum urmează: 350.748 lei în perioada 28.10 – 18.11.2009 în contul RINGIER ROMÂNIA S.A. - contravaloarea unor reclame electorale apărute în ziarele Evenimentul Zilei, Libertatea și Capital și 74.072 lei în perioada 18 – 19.11.2009

MEDIAFAX S.A. - contravaloarea unor servicii de monitorizare mass - media vizând aparițiile candidatului Traian Băsescu. Potrivit declarațiilor aceluiași martor, Lungu Ștefan, a încheiat contractele cu RINGIER ROMÂNIA S.A. și cu MEDIAFAX S.A., la cererea inculpatei Udrea Elena Gabriela.

De asemenea, martora Munteanu (fostă Topoliceanu) Ana Maria a participat la discuțiile referitoare la încheierea celor două contracte la cererea inculpatei Udrea Elena Gabriela. Contractul cu RINGIER ROMÂNIA S.A. a fost încheiat inițial de către HBB TOP REBRANDING S.R.L., societate administrată de martorul Hrițuc Cristian, cel de-al doilea intermediar folosit de inculpata Udrea Elena Gabriela pentru realizarea de plăți fictive și care a declarat la rândul său că a primit sume de bani, în numerar, de la inculpată pentru plata unor servicii prestate în cadrul campaniei.

La data de 28.10.2009, obligațiile HBB TOP REBRANDING S.R.L. au fost preluate de către societatea controlată de Lungu Ștefan.

Instanța de fond a reamintit că, autonomia infracțiunii de spălare de bani privește ipoteze în care este atrasă răspundere penală pentru această infracțiune atunci când există probe din care să rezulte că bunurile au o origine infracțională, chiar dacă nu există o condamnare anterioară sau concomitentă pentru infracțiunea predicat sau dacă nu este determinată cu precizie fapta prin care au fost produse bunurile sau ori autorul infracțiunii predicat, în sensul articolului 9 din Convenția Consiliului Europei de la Varșovia din 2005, ratificată prin Legea nr. 420/2006.

În cauză, deși nu se poate stabili natura infracțiunii ce a generat sumele de bani remise în numerar martorului Lungu Ștefan (care în mod evident nu poate fi cea pentru care s-a dispus trimiterea în judecată prin rechizitoriul din data de 20.04.2015, întocmit în dosarul nr. 50/P/2014 al Direcției Naționale Anticorupție având în vedere faptul că este ulterioară infracțiunii de spălare de bani deduse judecătii), instanța de fond a apreciat că, în mod cert, inculpata Udrea Elena Gabriela cunoștea proveniența infracțională a bunurilor față de modul elaborat în care s-a procedat la schimbarea acestora, sumele fiind depuse de către martor în contul mamei sale, numita Lungu Elena, care le-a retras ulterior și le-a depus în contul bancar deschis de S.C. REDSQUAD FILM S.R.L. la B.R.D. – SOCIETE GENERALE, cu titlul de împrumuturi, acordate persoanei juridice care la rândul său a efectuat plăți, în baza unor contracte fictive, în perioada 28.10 – 18.11.2009 în contul RINGIER ROMÂNIA S.A. și MEDIAFAX S.A.

Instanța de fond a apreciat că nu există nicio explicație plauzibilă pentru care inculpata ar fi procedat în această manieră în ipoteza unei proveniențe licite a sumelor de bani, rațiunea furnizată de inculpată pentru a justifica dorința persoanelor potente financiar de a nu le fi asociat numele cu campania electorală condusă de către un anume candidat neputând fi reținută în condițiile în care inculpata făcea parte din echipa de campanie a președintelui în funcție.

Totodată, a fost înlăturată ca fiind dată *pro causa* declarația martorului Dorin Cocoș, fostul soț al inculpatei, având în vedere faptul că această apărare a fost formulată pentru prima oară în faza judecătii, la 11 ani de la data faptei imputate acesteia, deși, firesc ar fi fost să fie enunțată cu prilejul primei audieri a inculpatei în cursul urmăririi penale.

Instanța de fond a reținut situația de fapt expusă anterior și în urma analizei înscrisurilor depuse la dosarul cauzei, respectiv: extrasele conturilor bancare deschise de REDSQUAD FILM S.R.L., din care rezultă depunerile de numerar și plățile efectuate către în contul serviciilor prestate în campania electorală (vol. 17,18,19 d.u.p.); documentele contabile ale REDSQUAD FILM S.R.L., din care rezultă că societatea nu avea activitate comercială la data săvârșirii faptelor (vol. 17,18,19 d.u.p.); notă de constatare cu privire la veniturile obținute de LUNGU Ștefan în perioada 2007 – 2010, din care rezultă că acestea nu i-ar fi permis să realizeze depuneri de numerar în cuantum de 305.118 lei (vol.7 d.u.p., filele 267 – 279), înscrisuri comunicate de RINGIER ROMÂNIA S.A. cu privire la serviciile prestate în contul contractului încheiat cu REDSQUAD FILM S.R.L. (vol. 12 d.u.p., filele 3 - 132); contractul încheiat între MEDIAFAX S.A. și REDSQUAD FILM S.R.L., din care rezultă că serviciilor prestate vizau monitorizarea aparițiilor în mass media ale candidatului Traian Băsescu și ale contracandidaților acestuia (vol.2 d.u.p., filele 10-13).

5. În ceea ce privește acuzația de mărturie mincinoasă imputată inculpatului Andronic Dan Cătălin prin actul de sesizare, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr.121/P/2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Infraacțiunilor Asimilate Infraacțiunilor de Corupție, inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infraacțiunilor de mărturie mincinoasă, prevăzută de art.273 alin. 1 C.pen. și favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 38 alin. 2 C.pen., constând în aceea că, în cursul audierii în calitate de martor, la data de 22.09.2016, urmărind să îngreuneze tragerea la răspundere penală a inculpatelor Udrea Elena Gabriela și Băsescu Ioana, a făcut afirmații care nu corespund adevărului cu privire la împrejurările în care societatea D.A. COMMUNICATION MEDIA S.R.L. a încheiat două contracte de consultanță, legătura dintre sumele încasate de la Francesco Giovanni – Mario și serviciile de consultanță prestate candidatului Traian Băsescu, implicarea lui Băsescu Ioana și Udrea Elena Gabriela în încheierea contractului și discuțiile avute cu acestea după demararea cercetărilor în prezenta cauză.

Prin încheierea de ședință din data de 20.10.2020, instanța a dispus în baza art. 386 Cod procedură penală schimbarea încadrării juridice dată faptei imputate inculpatului Andronic Dan Cătălin din infraacțiunile de mărturie mincinoasă prevăzută de art.273 alin. (1) C.pen. și favorizare a făptuitorului prevăzută de art. 269 alin. (1) C.pen., ambele cu aplicarea art. 38 alin. (2) C.pen. în infraacțiunea de mărturie mincinoasă prevăzută de art. 273 alin. (1) C.pen., în raport de considerentele Deciziei pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, în recurs în interesul legii, nr. 1/2019.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța de fond a reținut că, la data de 22.09.2016, inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost audiat în calitate de martor în prezentul dosar în legătură cu faptele de spălare a banilor constând în transferul sumelor de bani în cuantum de 735.098 lei obținute prin infraacțiunea de evaziune

fiscală săvârșite de Francesco Giovanni către mai multe societăți comerciale printre care și D.A. COMUNICATION& MEDIA S.R.L.

Audierea a avut loc după ce martorului i s-a adus la cunoștință obiectul cauzei (respectiv săvârșirea unor infracțiuni de spălare de bani în legătură cu finanțarea campaniei electorale pentru alegerile prezidențiale din anul 2009) și a depus jurământul religios, în prezența apărătorilor inculpaților.

În cuprinsul declarației, inculpatul Andronic Dan Cătălin a făcut mai multe afirmații apreciate de către organul de urmărire penală ca nefiind corespunzătoare realității și care au urmărit, în opinia aceluiași organ judiciar, să îngreuneze tragerea la răspundere penală a inculpatelor Udrea Elena Gabriela și Băsescu Ioana.

Astfel, Andronic Dan Cătălin a susținut că societatea D.A. COMUNICATION & MEDIA S.R.L. a încheiat două contracte de consultanță cu NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L. și MUSIC EVENTS PRODUCTION S.R.L. la cererea administratorului celor doua societăți, Francesco Giovanni – Mario.

Potrivit declarației, părțile ar fi avut intenția ca, în baza celor două contracte să se presteze consultanță în domeniul mass – media în legătură cu deschiderea unui post de televiziune în Ungaria, însă, serviciile nu au putut fi prestate din culpa lui Francesco Giovanni – Mario, care, a achitat totuși integral prețul prevăzut în contracte.

Suma nu a fost restituită deoarece Andronic Dan Cătălin nu l-a mai putut contacta pe Francesco Giovanni – Mario, în ciuda solicitărilor transmise lui Băsescu Ioana și Udrea Elena Gabriela.

Totodată, Andronic Dan Cătălin a susținut că nu există nicio legătură între sumele încasate de la Francesco Giovanni – Mario și serviciile de consultanță prestate candidatului Traian Băsescu și că nu știe cum au fost folosite aceste sume de către D.A. COMUNICATION&MEDIA S.R.L.

Mai mult, inculpatul a arătat că Băsescu Ioana și Udrea Elena Gabriela nu au fost implicate în niciun mod în discuțiile referitoare la încheierea contractului și la efectuarea plăților, că, după demararea cercetărilor în prezenta cauză nu a discutat cu nicio persoană despre acest lucru și nu a implicat-o în nici un fel pe soția sa.

Făcând trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 236 din 02.06.2020, potrivit căreia soluția legislativă cuprinsă în art. 118 din Codul de procedură penală, care nu reglementează dreptul martorului la tăcere și la neautoincriminare, este neconstituțională, instanța de fond a arătat că are obligația să țină seama de rezultatul acestui examen de constituționalitate și să reevalueze situația de fapt prin prisma noii configurații constituționale a normei procedural penale, ajungând la concluzia că infracțiunea de mărturie mincinoasă nu ar mai fi fost comisă.

Astfel, s-a arătat că, în cauză, organul de urmărire penală avea suficiente date și își formase o suspiciune din care putea și trebuia să-și dea seama că inculpatul Andronic Dan Cătălin, fiind chemat a da declarație în calitate de martor, în dosarul nr. 121/P/2015, putea fi pus în situația de a se autoincrimina, în condițiile în care, obiectul depoziției sale viza implicarea coinculpatelor Udrea Elena Gabriela și Ioana Băsescu și caracterul real al tranzacției dintre S.C. NO LIMIT MANAGEMENT S.R.L. și S.C. D.A. COMUNICATION MEDIA S.R.L., administrată de inculpatul Andronic Dan Cătălin, tranzacție cu privire la care existau suspiciuni referitoare la

caracterul real al acesteia, suspiciuni materializate prin ordonanța din 24.11.2015 prin care s-a dispus extinderea urmăririi penale și efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul Francesco Giovanni – Mario, pentru săvârșirea unei infracțiuni de evaziune fiscală, prev. de art. 9 alin. (1) lit. b), alin. (2) din Legea nr. 241/2005, și a două infracțiuni de spălare de bani, prevăzute de art. 29 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 38 C.pen. și a art. 5 C.pen.

În ceea ce privește tranzacția dintre D.A. COMUNICATION & MEDIA S.R.L. și MUSIC EVENTS PRODUCTION S.R.L., al cărui administrator era același Francesco Giovanni – Mario, instanța de fond a apreciat că și în privința acestui ultim contract de consultanță aceleași argumente sunt valide avându-se în vedere legătura indisolubilă între cele două contracte, încheiate în aceeași perioadă, între aceleași persoane, având același obiect astfel că nu s-ar putea reține că în privința acestor elemente de fapt, inculpatul Andronic Dan Cătălin nu ar fi avut la data faptelor calitatea de suspect *de facto*.

Astfel, fiind obligat să declare adevărul în calitate de martor, dacă ar fi confirmat că știe despre ceea ce a declarat mincinos în opinia parchetului, declarația sa l-ar fi expus unor sancțiuni penale.

În aceste condiții, nu poate fi pus la îndoială faptul că dreptul de a nu se autoincrimina nu poate fi condiționat de decizia organelor de urmărire penală de a formula sau nu acuzații împotriva unei persoane despre care, anterior, făcuse afirmația că era o „persoană implicată în activitatea infracțională”, ori, de a atribui, în mod formal, calitatea procesuală de martor celui pe care organele de urmărire penală îl suspectau de comiterea unor fapte ce pot fi circumscrise ilicitului penal, iar, în situația în care acesta nu declară adevărul – la care îl obligă calitatea de martor atribuită formal – să se formuleze împotriva acestuia o acuzație.

Sub acest aspect, instanța de fond a avut în vedere că, potrivit art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice persoană împotriva căreia există suspiciuni de vinovăție este protejată, beneficiind de dreptul la tăcere și de dreptul a nu se autoincrimina.

Cerința normei de incriminare presupune o situație premisă, aceea a existenței unui raport juridic între o persoană și autoritatea judiciară, respectiv a martorului, ulterior constatării existenței acestui raport urmând a se face analiza realizării sau nu a tipicității obiective și subiective a infracțiunii de mărturie mincinoasă.

Față de aceste considerente, instanța de fond, în baza art.16 alin.1 lit. b teza I Cod procedură penală, a dispus achitarea inculpatului Andronic Dan Cătălin, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin.1 C.pen.

B. Încadrarea juridică a faptelor descrise anterior, legea penală mai favorabilă și individualizarea judiciară a pedepselor:

Anterior analizării concrete a încadrării juridice a fiecăreia dintre infracțiunile reținute în sarcina inculpaților în cauză, instanța de fond a analizat o parte din apărările formulate de inculpați privind expresia „*pentru sine sau pentru altul*” în cazul infracțiunilor de luare de mită deduse judecății, expresie ce se regăsește în dispozițiile art. 289 alin. 1 C.pen. însă nu și în cele ale art. 254 C.pen.

Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției din 31 octombrie 2003 ratificată de România prin Legea nr. 365 din 15 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial nr. 903 din 5 octombrie 2004 impune statelor incriminarea unei largi game de acte de corupție, chiar dacă acestea nu sunt considerate ca drept delict în baza dreptului intern.

Astfel, Convenția cheamă statele să incrimineze ca fapte de corupție deturnarea fondurilor publice, spălarea produselor actelor de corupție și obstrucționarea justiției. Capitolul III al Convenției ONU determină caracteristicile corupției săvârșite referitor la agenți publici naționali (art. 15), agenți publici străini și funcționari ai organizațiilor internaționale publice (art. 16), ca fiind fapta săvârșită cu intenție, de a promite, de a oferi sau de a acorda funcționarului public, direct sau indirect, un folos **pentru sine sau pentru altul** pentru a îndeplini sau nu un act în exercițiul funcțiilor sale oficiale.

Convenția referitoare la protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene și protocoalele adiționale, (publicată în Journal officiel des Communautés européennes, 27 noiembrie 1995, nr. C.316/49 și urm.) cheamă statele să ia măsuri eficiente împotriva deturnării fondurilor comunitare. În protocolul anexă este definită corupția pasivă ca fiind fapta săvârșită cu intenție de către un funcționar, direct sau indirect, de a pretinde sau a primi foloase de orice natură **pentru sine sau pentru altul** sau de a nu le refuza, pentru a îndeplini sau nu, într-un mod contrar îndatoririlor sale oficiale, un act în exercițiul acestei funcții și care putând aduce atingerea intereselor financiare comunitare. Mai apoi, în articolul următor (art. 3) se definește corupția activă ca fiind fapta săvârșită cu intenție, constând în promisiunea sau în darea, direct sau indirect, a unui avantaj, de orice natură, unui funcționar, **pentru sine sau pentru altul**, în scopul de a îndeplini sau nu într-un mod contrar îndatoririle sale de serviciu, aducând prin aceasta atingere intereselor financiare comunitare.

Potrivit art. 254 C.pen. (1968) fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Instanța de fond a arătat sub acest aspect că, atunci când legiuitorul vorbește de foloase necuvenite, sensul sintagmei este cel de drept comun, în accepțiunea dreptului penal român; iar aceste foloase pot fi directe sau **indirecte**, dar fără a se renunța la caracterul de **plată a prestației** funcționarului.

Sensul de folos „indirect” se referă la **persoane interpuse**, dar, tot în ideea recompensării actului făptuitorului, cum ar fi un dar făcut soției funcționarului și nerestituit, reparații, zugrăveli, efectuarea de lucrări în favoarea făptuitorului sau acoliților săi, aceștia putând fi o rudă, un prieten sau chiar o persoană juridică. Cel ce alocă acestora folosul necuvenit este făptuitorul din voința sa, și nu plătitorul favorului care trebuie să fie mereu altul decât beneficiarul plății necuvenite. La rândul său, această persoană va beneficia întotdeauna de celelalte avantaje astfel cumpărate în contrapartidă.

Într - adevăr art. 254 C.pen. (1968) nu distinge între beneficiarii banilor sau foloaselor iar, obligațiile internaționale asumate de România privesc incriminarea faptelor de corupție indiferent de persoana în favoarea căreia se urmărește obținerea folosului.

În forma în vigoare a textului art. 289 C.pen., legiutorul a stabilit că folosul este obținut pentru sine sau pentru altul tocmai pentru a **sublinia, în mod expres**, faptul că nu contează cine obține emolumentul/răsplata rezultat/ rezultată dintr-un act de corupție.

Această menționare expresă nu conduce la concluzia absenței incriminării în norma penală substanțială anterioară. *Per a contrario* ar rezulta că, un act de corupție realizat în beneficiul soțului/copilului/părinților/a unui sponsor politic nu poate fi sancționat penal, ceea ce este absurd.

Termenul final este folosit chiar de către instanța de contencios constituțional, în decizia nr. 584 din 25 septembrie 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 1 din Legea pentru modificarea și completarea [art. 12 din Legea nr. 78/2000](#) pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a legii în ansamblul său.

Aceeași opinie este exprimată în doctrină, urmând a se vedea în acest sens C. Bulai, A. Filipaș, C. Mitrache, Instituții de drept penal. Curs selectiv pentru examenul de licență, Editura Trei, 2008. Aceasta a fost și concluzia Studiului bianual despre individualizarea pedepselor în cazurile de luare de mită, trafic de influență și cumpărarea de influență, în cadrul căruia Înalta Curte de Casație și Justiție a examinat 69 de hotărâri judecătorești definitive pentru a doua jumătate a anului 2011.

S-a observat că, în unele dintre aceste decizii (trei condamnări pentru corupție activă și trei condamnări pentru trafic de influență), condamnările pronunțate pentru corupție pasivă și trafic de influență priveau cazuri ce includeau un terț beneficiar.

Concordantă a fost și concluzia autorităților române exprimată în cadrul celei de a treia runde de evaluare efectuată de GRECO privind incriminările Articolele 1a și 1b, 2-12, 17-17, 19 paragraful 1 al Convenției Penale privind Corupția (ETS 173), Articolele 1-6 ale Protocolului Adițional (ETS 191) și Principiului Director 2 (incriminarea corupției) și transparența finanțării partidelor politice: Articolele 8, 11, 13b, 14 și 16 ale Recomandării Rec(2003)4 asupra Regulilor Comune împotriva Corupției în Finanțarea Partidelor Politice și a Campaniilor Electorale și – în general – Principiul Director 15 (finanțarea partidelor politice și campaniilor electorale).

Instanța de fond a apreciat că, nu s-ar putea susține, în mod credibil, că norma juridică era, la data faptelor, lipsită de previzibilitate și că doctrina și jurisprudența invocată nu ar fi fost suficiente pentru a lămuri sensul acesteia în condițiile în care unul dintre elementele avute în vedere în analiza aferentă art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este gradul de instruire al destinatarilor normei (Kononov c. Letoniei, MC, 17.05.2010, par. 235).

În cauză, participanții la comiterea celor două infracțiuni de luare de mită, autori sau instigator erau funcționari publici, persoane cu o pregătire profesională înaltă, în cazul inculpatei Udrea Elena Gabriela chiar cu pregătire juridică, aceasta

având profesia de avocat, astfel că nu s-ar putea reține faptul că nu au cunoscut că reprezintă ilicit penal obținerea de foloase necuvenite pentru altul.

În subsidiar, instanța de fond a reținut că, în mod evident, câștigarea alegerilor prezidențiale de către președintele în funcție, candidat independent susținut de Partidul Democrat Liberal a produs un **folos personal, cel puțin nepatrimonial tuturor inculpaților** cercetați în prezenta cauză pentru infracțiuni de corupție (cu titlu de exemplu, oferirea unui titlu sau a unei distincții, avansarea în carieră, oferirea unui loc eligibil pe liste de candidaturi ale unui partid în cazul unor alegeri locale sau parlamentare etc.), având în vedere legătura acestora cu Partidul Democrat Liberal, respectiv inculpata Udrea Elena Gabriela, Ministru al Turismului, îndeplinea funcția de secretar executiv al Partidului Democrat Liberal și făcea parte din Biroul Permanent Național, organismul permanent de conducere a activității partidului; inculpatul Tarhon Victor a fost ales în funcția de președinte al Consiliului Județean Tulcea în urma alegerilor locale din 01.06.2008 din partea Partidului Democrat Liberal, iar, inculpatul Nastasia Gheorghe a fost membru al Partidului Democrat Liberal până la momentul numirii sale în funcția de Secretar General în cadrul Ministerului Turismului cu susținerea partidului anterior menționat.

Astfel, instanța de fond a reținut că faptele de corupție deduse judecății au condus la obținerea de foloase proprii (personale) cel puțin nepatrimoniale pentru toți participanții la comiterea acestora, aceste aspecte fiind confirmate atât de către inculpata Udrea Elena Gabriela, cât și de martorii Dan Radu Zătreanu și Gelu Vișan.

Într-adevăr, inculpata Udrea Elena Gabriela a declarat cu ocazia audierii sale în cursul cercetării judecătorești faptul că *„cei care participau la această campanie aveau interesele lor personale, de natură financiară, legate de activitatea pe care urma să o desfășoare în cadrul campaniei, prin intermediul firmelor lor și interese legate de cariera lor ulterioară, respectiv eventuale poziții în viitorul aparat guvernamental dacă această campanie ar fi fost încununată de succes”*.

Totodată, martorul Dan Radu Zătreanu, audiat în cursul cercetării judecătorești, la întrebarea apărătorului ales al inculpatei Udrea Elena Gabriela – *„Dacă îl cunoaște pe Nastasia Gheorghe, dacă avea vreo funcție în partid, dacă avea vreo obligație să aducă sponsori în campania electorală și dacă avea interesul să obțină rezultate prin aceste sponsorizări?”* a dat următorul răspuns: *„Domnul Nastasia Gheorghe era membru al P.D.L., Organizația județeană Prahova; acesta a candidat, cred, la primărie sau la consiliul județean, nu îmi mai amintesc exact. Cu cât rezultatul la alegeri era mai bun, la nivel județean, cu atât organizația județeană putea propune candidați pentru funcții înalte. Toți cei numiți în aceste funcții aveau datoria de a sprijini partidul prin plata de cotizații, prin identificarea de sponsori. De altfel, domnul Nastasia Gheorghe dorea să-ți păstreze postul pe care îl avea, astfel că sprijinea partidul în campanie”*.

Declarația a continuat în același sens, la întrebările aceleiași inculpate prin apărător, martorul răspunzând: *„Nastasia Gheorghe deținea funcția de secretar general, propus de Organizația județeană Prahova și numit de Prim-ministru. Când a devenit funcționar public Nastasia Gheorghe și-a dat demisia din calitatea de membru de partid dar demisia era una formală”*.

Aceleași aspecte sunt reluate de martorul Gelu Vișan care a menționat că inculpatul Nastasia Gheorghe nu avea cum să ocupe funcția de secretar general, fără a fi membru de partid și fără a fi propus de o organizație județeană. Totodată, martorul a indicat faptul că *„aveai șanse sporite să obții o funcție mai mare, cu sprijinul partidului cu cât erai mai implicat”*.

De asemenea, la întrebarea apărătorului inculpatei Udrea Elena Gabriela *„Era implicată organizația județeană în vreun fel într-o eventuală demitere a inculpatului Nastasia Gheorghe?”* martorul a arătat că: *„Prim-ministrul era cel care îl putea demite, însă potrivit cutumei, nu ar fi făcut-o fără acordul organizației județene”*.

În acest context, instanța de fond a subliniat că dintre cei trei inculpați cărora li se impută săvârșirea unor infracțiuni de luare de mită în forma instigării sau autoratului, doar inculpatul Nastasia Gheorghe nu mai era la data faptelor membru al Partidului Democrat Liberal, în urma unei demisii formale după cum rezultă din analiza coroborată a depozițiilor anterior menționate.

În aceste condiții, elementele factuale relevate de martori sunt cu atât mai evidente în cazul inculpaților Udrea Elena Gabriela, secretar executiv al Partidului Democrat Liberal și membru al Biroului Permanent Național și Tarhon Victor, președinte al Consiliului Județean Tulcea.

De altfel, potrivit propriilor declarații în cursul anului 2009, inculpata Elena Gabriela Udrea era Ministrul Turismului, iar, domnul Vasile Blaga Ministrul Dezvoltării Regionale și Locuinței, iar, în decembrie 2009 Guvernul s-a restructurat astfel că Ministerul Dezvoltării Regionale și Locuinței a fuzionat cu Ministerul Turismului, iar, inculpata a devenit ministrul noului minister și inculpatul Nastasia Gheorghe a rămas secretar general în cadrul ministerului nou format.

Cu privire la natura folosului, instanța de fond a arătat că, potrivit textului de incriminare, se înțelege că subiectul activ al infracțiunii *„se răsplătește”* sau răsplătește o altă persoană prin conduita sa contrară atribuțiilor sale de serviciu, urmărind astfel un folos, indiferent de natura sa, patrimonială sau nepatrimonială.

Curtea a reținut că dispoziția legală urmărește sancționarea unor situații în care sunt încălcate normele legale care conferă temei și justificare obținerii unor foloase, drept care, în acest caz, folosul obținut este întotdeauna necuvenit, indiferent că este de natură patrimonială sau nepatrimonială.

În mod evident, în opinia instanței de fond, folosul reprezintă și capitalul de imagine/electoral obținut de candidatul independent susținut de Partidul Democrat Liberal, președinte în funcție prin derularea campaniei pentru referendumul pentru trecerea la parlament unicameral și reducerea numărului de parlamentari. Organizarea unui referendum național consultativ în aceeași zi cu primul tur de scrutin al alegerilor prezidențiale în care președintele în funcție la acea dată era și candidat pentru un al doilea mandat s-a datorat și unor rațiuni electorale prezidențiale.

De altfel, chiar Curtea Constituțională în considerentele hotărârii nr. 33 din 26 noiembrie 2009 asupra contestației privind nerespectarea procedurii pentru organizarea și desfășurarea referendumului național consultativ din data de 22 noiembrie 2009 a arătat: *„(...) Curtea Constituțională constată că susținerile*

contestatarilor au în vedere fie interpretări subiective ale unor manifestări desfășurate în timpul campaniei electorale prezidențiale și pentru referendum, fie chiar aspecte de fapt ce vizează un anumit comportament al Președintelui României în contextul acestei campanii, fără însă ca toate acestea să evidențieze reale încălcări ale dispozițiilor fundamentale, care să pună la îndoială validitatea referendumului național consultativ desfășurat în data de 22 noiembrie 2009 sub aspectul vicierii consimțământului cetățenilor.

În final, Curtea observă că, deși stabilirea datei desfășurării unui referendum național consultativ cu privire la probleme de interes național se include în prerogativa exclusivă a Președintelui României stabilită de art. 90 din Constituție, totuși, pentru a se evita orice suspiciuni cu privire la rezultatele alegerilor, respectiv ale referendumului, este indicat ca cele două operațiuni electorale să nu fie organizate în aceeași zi, chiar dacă argumente practice, de ordin financiar, ar justifica organizarea acestora simultan.”

În plus, instanța de fond a subliniat că serviciile de publicitate plătite în contextul infracțiunilor de luare de mită deduse judecății nu vizau exclusiv campania pentru referendum ci și pe cea privind alegerile prezidențiale, instanța având în vedere serviciile prestate de MEDIA FAX, respectiv servicii de monitorizare a presei, vizând aparițiile în mass - media ale candidatului Traian Băsescu, cele prestate de LOMAR MEDIA ce a realizat pagina de internet www.basescu.ro, care a fost folosită pentru transmiterea în direct a evenimentelor electorale la care participa candidatul Traian Băsescu.

Ca urmare, **în drept**, curtea de apel a apreciat că fapta inculpatei **Udrea Elena Gabriela**, care, în perioada octombrie – noiembrie 2009, l-a determinat pe secretarul general al Ministerul Turismului, inculpatul Nastasia Gheorghe să ceară suma de 918.864 lei de la martorul Faur Daniel Horia, reprezentantul societății ACOMIN S.A., societate care avea în derulare contracte finanțate de minister, pentru a asigura finanțarea corespunzătoare a acestora, suma urmând să fie folosită pentru plata serviciilor prestate în favoarea candidatului susținut de partidul din care făcea parte inculpata, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de **instigare la luare de mită**.

În ceea ce privește fapta aceleiași inculpate, care, în perioada octombrie – noiembrie 2009, l-a determinat pe inculpatul Tarhon Victor, președintele Consiliului Județean Tulcea, să ceară suma de 691.029,63 lei de la martorul Ivan Vasile, reprezentantul societății GLACIAL PROD S.R.L., societate care avea în derulare mai multe contracte cu Consiliul Județean, pentru a asigura finanțarea corespunzătoare a acestora, suma urmând să fie folosită pentru plata serviciilor electorale prestate în favoarea candidatului susținut de partidul din care făcea parte inculpata, instanța de fond a apreciat că întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de **instigare la luare de mită**.

Totodată, faptele inculpatei **Udrea Elena Gabriela**, care, în perioada octombrie – decembrie 2009, a schimbat sumele de bani în cuantum de 918.864 lei, obținute prin infracțiunea de luare de mită săvârșită de Nastasia Gheorghe și transferate în patrimoniul societății Everest Media, în servicii de publicitate prestate

către campania electorală a candidatului Traian Băsescu, au fost apreciate ca întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de **spălare a banilor**.

În acest sens, s-a arătat că, în loc să se execute obiectul contractului încheiat între PRIMAVERA RESIDENCE și EVEREST MEDIA, această din urmă societate a prestat, la cererea inculpatei Udrea Elena Gabriela, servicii de natură electorală.

Prin schimbarea dreptului de creanță al EVEREST MEDIA, corespunzător serviciilor prestate în campania electorală, cu sumele de bani transferate în urma săvârșirii infracțiunii de corupție s-a urmărit ascunderea originii infracționale a bunurilor, realizându-se condițiile de tipicitate ale infracțiunii de **spălare a banilor**.

Judecătorul fondului a apreciat, totodată, că, în drept, faptele inculpatei Udrea Elena Gabriela, care, în perioada octombrie – decembrie 2009, a schimbat sumele de bani în cuantum de 691.029,63 lei, obținute prin infracțiunea de luare de mită săvârșită de inculpatul Tarhon Victor și transferate în patrimoniul societăților EVEREST MEDIA, LOMAR MEDIA, TOTAL MEDIA și REDSQUAD FILM, în servicii de publicitate prestate către campania electorală a candidatului Traian Băsescu, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de **spălare a banilor**.

În acest sens, prima instanță a arătat că, în loc să se execute obiectul contractului încheiat de GLACIAL PROD cu societățile PRIMAVERA RESIDENCE, EVEREST MEDIA, LOMAR MEDIA, TOTAL MEDIA și REDSQUAD FILM, aceste societăți au prestat, la cererea inculpatei Udrea Elena Gabriela, servicii de natură electorală. Prin schimbarea dreptului de creanță al acestor societăți, corespunzător serviciilor prestate în campania electorală, cu sumele de bani transferate în urma săvârșirii infracțiunii de corupție s-a urmărit ascunderea originii infracționale a bunurilor, realizându-se condițiile de tipicitate ale infracțiunii de **spălare a banilor**.

Cu referire la faptele inculpatei **Udrea Elena Gabriela**, care, în cursul lunii februarie 2010, a transferat în patrimoniul lui Francesco Giovanni și al inculpatei Băsescu Ioana sumele de bani în cuantum de 100.000 lei obținute prin infracțiunea de delapidare săvârșită de Wagner Ioan Silviu, s-a reținut că, în drept, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de **spălare a banilor**.

Sub acest aspect, s-a arătat că, inculpata Udrea Elena Gabriela a participat ca autor la transferul acestei sume prin stabilirea legăturii dintre autorul infracțiunii predicat, intermediar și beneficiarul final.

Totodată, inculpata i-a cerut lui Lungu Ștefan, să realizeze operațiunile necesare pentru transferul banilor ulterior consumării infracțiunii predicat, respectiv plata serviciilor fictive de către OIL TERMINAL S.A. Prin interpunerea martorului Lungu Ștefan între autorul infracțiunii predicat și beneficiarul final al sumelor de bani, inculpata a urmărit să îngreuneze identificarea originii infracționale a banilor și eventuala identificare a faptei.

De asemenea, s-a reținut că faptele inculpatei **Udrea Elena Gabriela**, care, în perioada octombrie – decembrie 2009, a participat la transferul sumelor de bani în cuantum de 735.098 lei obținute prin infracțiunea de evaziune fiscală săvârșite de FRANCESCO Giovanni către LOMAR Media S.R.L., D.A. COMUNICATION& MEDIA S.R.L. și SFINX EXPERIENCE S.R.L. și le-a schimbat în servicii prestate

în campania electorală, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de **spălare a banilor**.

În acest sens, s-a arătat că inculpata Udrea Elena Gabriela a gestionat achiziția serviciilor și a gestionat obligațiile născute în acest context, fiind totodată cea care a intermediat relația dintre Bănescu Ioana și Francesco Giovanni, pe de o parte, și prestatorii de servicii cărora le-au fost transferați banii, de cealaltă parte.

În privința primelor două infracțiuni de spălare a banilor (B.1.3., B.1.4.) în cazul cărora schimbarea/transferul banilor a coincis cu momentul remiterii efective a sumelor reprezentând mita, instanța de fond a reținut că infracțiunea predicat are un moment al consumării anterior realizării elementului material al laturii obiective a infracțiunii de spălare a banilor, aceasta din urmă fiind distinctă și subsecventă infracțiunilor de luare de mită cu care se află în concurs real.

Făcând trimitere la cele statuate de către instanța supremă – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr.16 din 08 iunie 2016, instanța de fond a arătat că, în cauză, dobândirea de către persoanele juridice care au prestat servicii de publicitate în cadrul campaniei electorale sau a celei privind referendumul a sumelor de bani remise cu titlu de mită a fost realizată prin schimbarea și transferul acestora în scopul ascunderii provenienței lor ilicite.

Astfel, subsecvent fiecărei infracțiuni predicat de luare de mită consumate în momentul pretinderii sumelor în cauză au fost încheiate contracte fictive de prestări servicii, au fost emise facturi și au fost realizate plăți în baza acestora. Într-adevăr potrivit doctrinei și unei practici judecătorești constante în materie, luarea de mită este o infracțiune instantanee, susceptibilă de consumare anticipată deoarece simplul act al pretinderii consumă infracțiunea (S. Kahane, Infracțiuni de serviciu sau în legătură cu serviciul, în V. Dongoroz ș.a., Explicații teoretice ale Codului penal român. Partea specială, vol. IV, Ed. Academiei, București, 1972, p. 135).

Ca urmare, în cazul în care pretinderea a fost urmată de primirea acelor foloase, trebuie să se considere că infracțiunea s-a consumat în momentul realizării înțelegerii ilicite fără ca primirea ulterioară a foloaselor promise să mai prezinte vreo semnificație sub aspectul consumării infracțiunii.

Față de aceste considerente, instanța de fond a apreciat că, în cauză, infracțiunile de instigare la luare de mită reținute în sarcina inculpatei Udrea Elena Gabriela s-au consumat în momentul pretinderii sumelor de către autorii instigați, infracțiunile de spălare a banilor subsecvente fiind în concurs real cu infracțiunile predicat.

În ceea ce privește infracțiunea de spălare de bani reținută în sarcina inculpatei Udrea Elena Gabriela ce are ca infracțiune predicat infracțiunea de evaziune pentru a cărei săvârșire a fost condamnat numitul Francesco Giovanni-Mario, prin sentința penală nr.89/F/22.01.2019 pronunțată de Tribunalul București, Secția I Penală, în dosarul nr.45310/3/2018, definitivă prin neapelare la data de 13.02.2019, instanța de fond a reținut că infracțiunea prevăzută de art. 9 din Legea nr. 241/2005 este o infracțiune de pericol (formală) astfel că, a înlăturat apărarea inculpatei potrivit căreia, aceasta nu s-ar fi consumat anterior săvârșirii infracțiunii de spălare a banilor întrucât data până la care autorul faptei ar fi avut obligația să își declare operațiunile comerciale în evidențele contabile și să își plătească taxele și

impozitele aferente operațiunilor financiare desfășurate în anul 2009 ar fi fost 25 ianuarie 2010, dată ulterioară celei reținute în cazul infracțiunii de spălare a banilor.

Prin urmare, instanța de fond a arătat că infracțiunea de evaziune fiscală este una de pericol și decurge din faptul că, potrivit alin. (1) al art. 9 din legea cadru anterior menționată fapta trebuie comisă „în scopul sustragerii de la îndeplinirea obligațiilor fiscale”, legea impunând, astfel, pentru existența infracțiunii, urmărirea unui scop, și nu neapărat realizarea acestui scop.

În acest ultim caz, dacă intenția legiuitorului ar fi fost de a conferi infracțiunii de evaziune fiscală caracter de infracțiune materială, de prejudiciu, s-ar fi stipulat condiția expresă a sustragerii efective de la îndeplinirea obligațiilor fiscale, („dacă s-a sustras de la îndeplinirea obligațiilor fiscale”).

De asemenea aceeași concluzie este impusă de natura relațiilor sociale care formează obiectul juridic special al infracțiunii de evaziune fiscală și de faptul că, rolul art. 10 din Legea nr. 241/2005 este de a accelera repararea prejudiciilor economice produse statului, fără a înlătura caracterul de infracțiune de pericol, formală, caracter care este impus tocmai de sediul normei de incriminare (a se vedea în același sens minuta întâlnirii reprezentanților Consiliului Superior al Magistraturii cu președinții secțiilor penale ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și curților de apel, Sibiu, 24-25 septembrie 2015, pag. 53).

Premisa infracțiunii reținute în sarcina persoanei condamnate Francesco Giovanni - Mario prin sentința penală definitivă anterior menționată constă în efectuarea de operațiuni comerciale sau realizarea de venituri de către făptuitor.

Prin venituri realizate se înțelege venitul realizat din orice sursă, care este supus impunerii conform Codului fiscal. Venitul se consideră realizat la data nașterii dreptului de creanță al contribuabilului contra unui debitor, și nu la data plății, plata fiind doar o modalitate de stingere a creanței. Având în vedere situația premisă de existență a unor operațiuni comerciale efectuate sau a unor venituri realizate de către făptuitor, contribuabilul personal sau presupusul contabil are obligația de a evidenția operațiunea sau venitul. Neevidențierea se raportează, în sensul legii penale, la acte contabile sau alte documente legale, înțelegând prin acestea toate documentele legale întocmite în activitatea de ținere a evidenței contabile și fiscale. Sunt acte contabile sau alte documente legale: formularele unice pe economie, cu regim juridic de document justificativ, registrele contabile, exclusiv cele obligatorii, situațiile financiare recapitulative și declarațiile fiscale. În consecință evidențierea unei operațiuni efectuate sau a unui venit realizat presupune mai multe etape: întocmirea documentului justificativ, înregistrarea documentului justificativ, sintetizarea operațiunilor efectuate și completarea declarațiilor fiscale. Evidențierea pentru orice operațiune sau venit este rezultatul unor consemnări succesive în acte de natură diferită, ansamblul înregistrărilor cu privire la acea operațiune sau acel venit realizând conținutul obligației de evidențiere. Inițial, operațiunea efectuată sau venitul realizat presupune întocmirea sau receptarea unui document justificativ: factură, bon de consum, bon de primire, notă de recepție, chitanță, stat de salarii, proces-verbal de recepție. Pe baza acestui document se efectuează înscrierea operațiunii în registrele contabile ale societății. Pe baza acestor registre contabile se întocmesc, la finele perioadei fiscale (lunar, trimestrial sau anual) situațiile

financiar-contabile recapitulative, iar ulterior, pe baza situației financiare recapitulative, contribuabilul depune declarația fiscală, la termenele indicate de lege. Astfel, omisiunea de a evidenția poate să fie totală sau parțială, în noțiunea de neevidențiere fiind inclusă și inexistența actului contabil.

În cauză, omisiunea de a evidenția operațiunea economică realizată a fost totală neexistând niciun moment intenția de a remedia o inacțiune culpabilă, aspect relevat de martora Ivan (fostă Bocioancă) Emilia (vol.4 d.u.p. filele 6-7; 8-12, vol. d.i., f.162).

Într-adevăr, potrivit declarațiilor acesteia, întrebat fiind despre încasarea sumei de 2.500.000 lei reliefată de extrasele de cont ale societății No Limit Management, Francesco Giovanni - Mario a răspuns că este o plată de la RCS & RDS, că nu este treaba ei iar deocamdată nu trebuie făcut nimic, martora susținând că l-a abordat în repetate rânduri în legătură cu această rezultatul fiind similar.

Martora a mai precizat că, în cursul lunilor martie – aprilie 2010 Francesco Giovanni - Mario și inculpata Ioana Bănescu i-au cerut să emită facturi aferente acestei sume, inițial o factură pentru întreaga sumă, ulterior două facturi – una aferentă sumei de 1.000.000 lei și una aferentă sumei de 1.500.000 lei. Potrivit aceleiași martore, facturile emise către RCS & RDS nu s-au întors la ea semnate și validate de client, astfel încât a discutat despre acest lucru atât cu Francesco Giovanni, cât și cu Ioana Bănescu, care i-au spus să stau liniștită.

În ceea ce privește cunoașterea de către inculpata Udrea Elena Gabriela a provenienței ilicite a sumelor de bani, instanța de fond a reținut că aceasta a fost implicată în negocierea condițiilor privind prestarea serviciilor de publicitate care au fost plătite din suma de bani, obținută prin infracțiunea de evaziune fiscală săvârșite de Francesco Giovanni de 424.830 lei la 20.11.2009 către S.C. LOMAR MEDIA S.R.L. (administrată de martorul GHINCIOIU Ovidiu Lorel; contravaloarea serviciilor prestate pentru realizarea paginii de internet www.basescu.ro, în baza unei înțelegeri negociate de UDREA Elena Gabriela potrivit acestui martor); 411.264 lei la 16.11.2009 și 257.040 RON la 11.12.2009 către S.C. D.A. COMUNICATION MEDIA S.R.L. (administrată de inculpatul ANDRONIC Dan Cătălin; contravaloarea serviciilor de consultanță electorală prestate candidatului Traian BĂSESCU de către ANDRONIC Dan Cătălin și Tal SILBERSTEIN); 101.904 lei la 11.12.2009 către SFINX EXPERIENCE S.R.L. (administrată de martorul CERNEA Mihai; privind servicii prin care această firmă a asigurat echipamentele tehnice necesare pentru echiparea unei scene amplasate în apropierea sediului de campanie în vederea organizării de concerte).

Potrivit declarației date în cursul urmăririi penale de către acest ultim martor, încheierea contractului a avut loc la cererea inculpatei Elena Udrea. Totodată, martorul a indicat faptul că își amintește că au fost întâzieri la plata contractului încheiat cu No Limit Management și că a trebuit să insiste pentru a obține diferența de preț pe lângă Ștefan Lungu și la Elena Udrea.

În faza cercetării judecătorești martorul a revenit asupra celor declarate inițial indicând faptul că, inițiativa încheierii contractului cu No Limit Management i-a aparținut lui Francesco Giovanni - Mario și că discuțiile referitoare la neefectuarea plății restante s-au purtat exclusiv cu acesta din urmă.

Astfel, instanța de fond a acordat prioritate declarației date în cursul urmăririi penale având în vedere justificarea furnizată spre a explica modificarea elementelor relatate, respectiv aceea că a fost „puțin luat prin surprindere prin chemarea la DNA astfel că nu a avut timp să elucideze toate elementele declarației sale” însă, ulterior, s-a consultat cu colegii și și-a amintit realitatea.

De asemenea, s-a considerat că precizările martorului din cursul urmăririi penale sunt ferme, iar, relatarea elementelor „reale” a fost făcută la peste 10 ani de la data declarației inițiale, deși, martorul are pregătirea necesară pentru a conștientiza importanța celor declarate în calitate de martor și sancțiunile la care se expune în ipoteza unor declarații neconforme realității.

În consecință, instanța de fond a reținut că inculpata Udrea Elena Gabriela a gestionat achiziția serviciilor și obligațiile născute în acest context, fiind totodată cea care a intermediat relația dintre inculpata Băsescu Ioana și Francesco Giovanni, pe de o parte, și prestatorii de servicii cărora le-au fost transferați banii, de cealaltă parte.

În ceea ce privește susținerile apărării potrivit cărora scopul încheierii contractelor fictive ar fi fost acela al efectuării unor plăți și nu ascunderea sau disimularea originii ilicite, instanța de fond reținut că scopul ascunderii sau disimulării originii ilicite nu trebuie să fie singurul care să justifice efectuarea schimbării sau transferului de bunuri existența sau nu a unui interes economic propriu, al autorului, nefiind relevantă sub aspectul reținerii săvârșirii infracțiunii de spălare de bani.

În ceea ce privește faptele aceleiași inculpate, care, în perioada 30.10 - 18.11.2009, a predat martorului Lungu Ștefan în mai multe tranșe suma totală de 305.118 lei în numerar, provenită din infracțiuni, a determinat transferul subsecvent al acesteia și a schimbat-o în servicii prestate de RINGIER ROMÂNIA S.A. și MEDIAFAX S.A. către campania electorală a candidatului Traian Băsescu, instanța de fond a apreciat că acestea întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de spălare a banilor.

Referitor la fapta inculpatului **Nastasia Gheorghe**, care în perioada octombrie – noiembrie 2009, în calitate de secretar general al Ministerul Turismului, a cerut suma de 918.864 lei de la martorul FAUR Daniel Horia, reprezentantul societății ACOMIN S.A., societate care avea în derulare contracte finanțate de minister, pentru a asigura finanțarea corespunzătoare în viitor a proiectului, sumele fiind folosite pentru plata unor servicii de publicitate, instanța de fond a apreciat că întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *luare de mită*.

În legătură cu fapta inculpatului **Tarhon Victor**, care în perioada octombrie – noiembrie 2009, în calitate de președinte al Consiliului Județean Tulcea, a cerut și a primit suma de 691.029,63 lei de la martorul IVAN Vasile, reprezentantul societății GLACIAL PROD S.R.L., societate care avea în derulare mai multe contracte cu Consiliul județean, pentru a asigura finanțarea corespunzătoare a acestora, suma fiind folosită pentru plata unor servicii electorale, instanța de fond a apreciat că întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *luare de mită*.

Referitor la apărarea inculpatului Tarhon Victor în sensul că nu a condiționat exercitarea atribuțiilor de serviciu de transmiterea foloaselor materiale de către

reprezentanții GLACIAL PROD S.R.L., instanța de fond a arătat că susținerile inculpatului nu au relevanță din perspectiva încadrării juridice a faptei, în condițiile în care, acesta a adresat solicitarea de plata a sumei de bani administratorului unei societăți comerciale care avea în derulare un număr de 6 contracte încheiate de Consiliul județean Tulcea și care urma să realizeze în aceeași perioadă încasări semnificative de la această ultimă instituție.

S-a arătat că această împrejurare este relevantă sub aspectul laturii subiective și demonstrează că părțile au anticipat că în schimbul foloaselor materiale funcționarul își va îndeplini atribuțiile referitoare la derularea în viitor a contractelor într-o modalitate care să corespundă intereselor societății.

Curtea a reținut, de asemenea, ca fiind nerelevantă apărarea inculpatului privind lipsa participării sale la atribuirea contractelor către GLACIAL PROD S.R.L. și delegarea atribuțiilor de ordonator de credite altor persoane, în condițiile în care, acesta avea atribuții proprii, stabilite prin lege, atât în adoptarea bugetului unității administrativ teritoriale, prin care erau stabilite sumele alocate diferitelor capole bugetare, cât și în procedura de aprobare a plăților.

În acest sens, s-a mai arătat că, persoanele care gestionau derularea curentă a contractelor se aflau în subordinea sa directă, iar în exercitarea atribuțiilor specifice președintelui consiliului județean le verifica activitatea. Totodată, delegarea temporară a unei atribuții nu echivalează cu pierderea atribuției, ea rămânând în continuare în sfera de competență a funcționarului.

Prin urmare, s-a considerat că existența infracțiunii nu este condiționată de realizarea efectivă în mod nemijlocit a atribuției de serviciu de către autor, condiția esențială fiind ca la momentul consumării infracțiunii părțile să aibă reprezentarea faptului că folosul oferit sau remis reprezintă un contraechivalent pentru modul în care funcționarul urmează să își îndeplinească atribuțiile, condiție îndeplinită în speță.

Cu privire la faptele inculpatului Wagner Silviu Ioan, săvârșite în perioada decembrie 2009 – februarie 2010 în exercitarea atribuțiilor de administrare a bunurilor societății în calitate de director general al S.C. OIL TERMINAL S.A., de a încheia un contract fictiv și de a transmite suma de 119.000 lei, în lipsa oricărei contraprestații, către S.C. REDSQUAD FILM S.R.L., instanța de fond a arătat că întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de *delapidare*.

În acest sens, curtea de apel a reținut că inculpatul avea atribuții de administrare a bunurilor părții civile, atât în sensul art. 215¹ Cod penal în vigoare la data săvârșirii faptei, cât și al art. 295 C.pen, iar, S.C. OIL TERMINAL S.A. este o societate cu capital de stat, astfel încât inculpatul avea calitatea de funcționar public atât în sensul prevăzut de art. 147 alin. 1 din vechiul Cod penal, cât și în sensul art. 175 alin. 1 lit. c C.pen.

În continuare, făcând din nou trimitere la aspectele și circumstanțele faptice ce rezultă din materialul probatoriu administrat în cauză, raportat la criticile invocate de inculpatul Wagner Ioan Silviu, prima instanță a înlăturat motivat apărările formulate de acesta în legătură cu acuzațiile ce i-au fost aduse prin rechizitoriu, toate argumentele invocate de judecătorul fondului fiind expuse, pe larg, în cuprinsul sentinței penale apelate.

În ceea ce privește fapta inculpatei **Bănescu Ioana**, de a-l determina pe inculpatul Wagner Silviu Ioan, directorul general al S.C. OIL TERMINAL S.A., în cursul lunii decembrie 2009, ca în exercitarea atribuțiilor de administrare a bunurilor societății să încheie un contract fictiv în baza căruia să transmită suma de 119.000 lei în lipsa oricărei contraprestații, către S.C. REDSQUAD FILM S.R.L., aceasta a fost încadrată juridic în infracțiunea de *instigare la delapidare*.

În ceea ce privește faptele aceleiași inculpate de a-l determina pe Francesco Giovanni – Mario în cursul lunii februarie 2010 să realizeze operațiuni fictive, transferuri bancare și retrageri de numerar prin care suma de 100.000 lei a fost folosită în interesul inculpatei și al concubinului său, s-a apreciat de către instanța de fond că acestea întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de *instigare la spălare a banilor*.

Totodată, referitor la faptele inculpatei Bănescu Ioana de a-l determina pe Francesco Giovanni – Mario în perioada octombrie – noiembrie 2009 să realizeze operațiuni fictive prin care suma de 735.098 lei provenită din săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală a fost transferată către S.C. LOMAR MEDIA S.R.L., D.A. COMUNICATION MEDIA S.R.L. și SFINX EXPERIENCE S.R.L. pentru a achita servicii prestate în cadrul campaniei electorale în favoarea tatălui său, s-a reținut că întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de *instigare la spălarea banilor*.

În procesul de individualizare judiciară a cuantumului sancțiunilor penale, curtea de apel a apreciat că aplicarea unor pedepse cuprinse între minimul special și mediul pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunile reținute în sarcina inculpaților este proporțională cu gradul de pericol social al faptelor și pericolozitatea inculpaților, sens în care s-a ținut seama de faptul că persoane deținând funcții publice importante, la cel mai înalt nivel, s-au implicat în mecanisme infracționale pentru finanțarea campaniilor electorale și a celei privind referendumul, cu consecința atingerii semnificative a asigurării egalității de șanse în competiția politică.

Deopotrivă la stabilirea gravității faptelor săvârșite, instanța de fond a mai avut în vedere și modalitatea de săvârșire a infracțiunilor, schemele infracționale gândite și puse în practică de inculpați pentru a intra în posesia sumelor de bani plătite de agenții economici cu titlu de mită, creându-se aparența unor operațiuni legale, precum și sumele de bani primite cu titlu de mită în modalitățile descrise, au un quantum deosebit de ridicat.

Pentru cuantificarea sancțiunilor penale, judecătorul de la prima instanță a valorificat și circumstanțele personale ale inculpaților, aceștia fiind persoane integrate familial și social, necunoscute cu antecedente penale (cu excepția inculpatei Udrea Elena Gabriela, a cărei condamnare anterioară nu a fost desființată, ci doar, suspendată executarea pedepsei aplicate), dar și intervalul de timp scurs de la data faptelor deduse judecării, de aproximativ 12 ani.

Făcând aplicarea dispozițiilor art. 13 Cod penal anterior raportat și la considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 265 din 06 mai 2014 potrivit căreia dispozițiile legale privind aplicarea legii penale mai favorabile sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile, instanța de fond a

apreciat că, în cazul inculpatelor Udrea Elena Gabriela și Băsescu Ioana, legea penală mai favorabilă este Codul penal din 1969 și Legea nr. 656 din 07 decembrie 2002, republicată, raportat la modalitatea de sancționare a pluralității de infracțiuni, în sensul că aplicarea sporului de pedeapsă nu este obligatorie.

În ceea ce îl privește pe inculpatul Nastasia Gheorghe, instanța de fond a constatat că succesiunea de legi în timp nu a produs modificări în favoarea sau defavoarea acestuia având în vedere că pedeapsa ce i-a fost aplicată a fost individualizată în intervalul cuprins între minimul special și mediul pedepsei prevăzute de lege.

Referitor la inculpații Tarhon Victor și Wagner Silviu Ioan, s-a considerat că legea penală mai favorabilă o constituie Codul penal din 1969 întrucât dispozițiile vechiului cod penal referitoare la suspendarea executării pedepsei sunt mai favorabile decât cele cuprinse în noul cod penal, având în vedere efectele diferite ale împlinirii termenului de încercare în cazul dispozițiilor penale substanțiale succesive.

La stabilirea pedepselor complementare și accesorii, instanța de fond a avut în vedere natura, modalitatea săvârșirii faptei, ansamblul circumstanțelor personale ale inculpaților, care conduc la concluzia existenței unei nedemnități în exercitarea drepturilor de natură electorală prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) teza a II-a, lit. b) C.pen. (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice, dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat).

Totodată, instanța de fond a apreciat că nu se impune interzicerea dreptului de a alege al inculpaților, întrucât infracțiunea comisă nu are conotație electorală.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel, în termen legal, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și inculpații Wagner Ioan Silviu, Udrea Elena Gabriela, Băsescu Ioana, Nastasia Gheorghe și Tarhon Victor, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

1. Prin motivele scrise de apel și susținute oral cu ocazia dezbaterilor, **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** a invocat critici privind *greșita individualizare a pedepselor* aplicate inculpaților Udrea Elena Gabriela, Nastasia Gheorghe, Tarhon Victor, Băsescu Ioana și Wagner Ioan Silviu și *greșita soluție de achitare dispusă față de inculpatul Andronic Dan Cătălin*, pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. (1) din Codul penal.

Astfel, în ceea ce privește modalitatea de individualizare judiciară a sancțiunilor penale aplicate, s-a apreciat de către parchet, că în raport cu circumstanțele personale ale inculpaților și împrejurările în care aceștia au săvârșit faptele pentru care au fost condamnați, se impune stabilirea unor pedepse mai aspre, orientate spre maximul special prevăzut de lege, care să corespundă, astfel, gradului ridicat de pericol social al infracțiunilor deduse judecății și datelor ce caracterizează persoana acuzaților.

Deopotrivă, sentința primei instanțe a fost criticată și în privința netemeiniciei soluției de achitare dispuse față de inculpatul Andronic Dan Cătălin, apreciindu-se, în esență, că probatoriul administrat în cauză relevă realizarea elementelor constitutive ale infracțiunii de mărturie mincinoasă, fapta fiind consumată la data de

22 septembrie 2016, iar, Decizia nr. 236 din 2 iunie 2020 a Curții Constituționale nu este aplicabilă în speță.

2. Inculpata **Udrea Elena Gabriela**, în calea de atac promovată a criticat, în scris, sentința penală apelată pentru aspecte de nelegalitate și netemeinicie.

Astfel, inculpata Udrea Elena Gabriela a invocat *nelegalitatea* sentinței penale atacate, motiv pentru care a solicitat, ca efect al admiterii căii de atac promovate, desființarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel București, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. b) teza finală din Codul de procedură penală pentru următoarele considerente:

- *nelegala compunere a instanței de fond* având în vedere că la judecarea cauzei a participat un judecător incompatibil;

Sub acest aspect, s-a arătat că, în compunerea completului de judecată care a soluționat cauza în fond a intrat un judecător în privința căruia era incident cazul de incompatibilitate prevăzut de art. 64 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, existând suspiciunea că imparțialitatea acestuia a fost afectată.

Cu privire la incompatibilitatea în care s-a aflat magistratul fondului, s-a arătat că aceasta a fost determinată de participarea acestuia, alături de procurorul de caz la activități de elaborare a unei publicații de specialitate juridică, activități care s-au desfășurat pe tot parcursul procesului penal ce face obiectul prezentei cauze și care denotă existența unei legături profesionale și a unui scop patrimonial comun, urmărit de către cei doi.

- *nemotivarea sentinței atacate* de o manieră efectivă, în sensul că judecătorul fondului nu a analizat materialul probator care să justifice soluția de condamnare a inculpatei, ci a preluat pasaje din cuprinsul actului de sesizare, nefăcând o analiză a apărărilor formulate, acestea fiind respinse nemotivat.

Deopotrivă, inculpata Udrea Elena Gabriela a invocat și *netemeinicia hotărârii de condamnare* pronunțată de instanța de fond, solicitând, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, ca efect al admiterii căii de atac promovate, desființarea sentinței penale atacate și, în urma rejudecării cauzei, pronunțarea unei soluții de achitare pentru toate infracțiunile ce fac obiectul judecății, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală.

În acest sens, făcând o analiză detaliată a mijloacelor de probă administrate în cauză, apelanta a susținut, în esență, că acestea nu atestă comiterea infracțiunilor de care a fost acuzată, hotărârea de condamnare fiind rezultatul unei interpretări eronate a probatoriului de către instanța de fond.

Mai mult, s-a arătat că, instanța de fond a reținut în cuprinsul sentinței împrejurări de fapt care nu au fost dovedite și nu a procedat la administrarea tuturor probelor necesare pentru lămurirea cauzei, neexistând suficiente dovezi care să demonstreze vinovăția inculpatei.

Cu ocazia dezbatărilor, inculpata Udrea Elena Gabriela a solicitat, prin intermediul apărătorilor aleși, **să se constate că a intervenit prescripția răspunderii penale pentru toate cele șapte infracțiuni pentru care a fost trimisă în judecată, motiv pentru care, se impune încetarea procesului penal, în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală.**

Cu aceeași ocazie, la interpelarea instanței de judecată, inculpata *Udrea Elena Gabriela*, a precizat, prin intermediul sistemului de videoconferință, asistată de apărători aleși, că **nu solicită continuarea procesului penal în ipoteza în care se va constata că faptele reținute în sarcina sa, de către instanța de fond, sunt prescrite.**

3. Inculpatul Wagner Ioan Silviu, în motivele scrise de apel, a invocat netemeinicia hotărârii de condamnare pronunțată de Curtea de Apel București, solicitând, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, ca efect al admitterii căii de atac promovate, desființarea sentinței penale atacate și, în urma rejudecării cauzei, pronunțarea unei soluții de achitare pentru infracțiunea de delapidare, prevăzută de art. 215¹ din Codul penal (1969), în principal, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală (fapta nu există), iar, în subsidiar, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală (fapta nu este prevăzută de legea penală).

Totodată, în situația în care instanța de apel va ajunge la concluzia că inculpatul se face vinovat de săvârșirea faptei imputate, s-a solicitat aplicarea unei pedepse orientată spre minimul prevăzut de lege, iar, ca modalitate de executare să se facă aplicarea dispozițiilor art. 81 – 83 din Codul penal privind suspendarea executării.

În susținere, în esență, s-a arătat, contrar argumentelor expuse de către judecătorul fondului în sensul că acțiunea imputată inculpatului Wagner Ioan Silviu reprezintă o acțiune de sustragere pentru altul, că sustragerea pentru altul nu reprezintă o acțiune alternativă ce intră în conținutul elementului material al infracțiunii de delapidare.

Astfel, în ceea ce privește însușirea pentru altul, s-a arătat că inculpatul nu a însușit suma de bani nici pentru sine și nici pentru altul, banii nu au trecut în proprietatea sa, astfel încât să poată dispune de aceștia prin consumare, folosire sau înstrăinare, în condițiile în care a încheiat un contract și a dispus plata sumei de 119.000 lei către o societate comercială, fără ca suma să treacă prin patrimoniul său.

Sub același aspect, s-a mai arătat că, mobilul încheierii contractului a constat în achiziționarea de servicii de publicitate în mijloace mass-media e mare audiență (televiziune, radio) din țări riverane Dunării, fără acces direct la porturi maritime, care se puteau aproviziona cu produse petroliere aduse pe cale maritimă în portul Constanța.

Ca urmare, având în vedere că inculpatul nu a traficant și nici nu și-a însușit suma de 119.000 lei, s-a apreciat că fapta imputată nu există.

Totodată, în subsidiar, s-a solicitat să se constate că plata sumei de 119.000 de lei în temeiul unui contract între două societăți comerciale nu este o faptă prevăzută de legea penală.

4. Inculpatul Tarhon Victor, reiterând apărările formulate în fața instanței de fond, a criticat sentința atacată pentru greșita sa condamnare, solicitând, în esență, pronunțarea unei soluții de achitare pentru infracțiunea ce face obiectul judecății, respectiv luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal cu referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 5 din Codul penal, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală (fapta nu există).

În acest sens, a invocat în motivare, lipsa de credibilitate a martorului denunțator Ivan Vasile, care, în opinia apărării, nu poate fi considerat un martor veritabil care să prezinte garanții de obiectivitate, corectitudine și loialitate în privința aflării adevărului, acesta păstrându-și, *de facto*, calitatea de participant la comiterea infracțiunii, în privința sa operând o prezumție de parțialitate, similară părților și subiecților procesuali principali.

Totodată, făcând trimitere la elementele de tipicitate ale infracțiunii de luare de mită, s-a arătat că pentru existența elementului material al laturii obiective a infracțiunii de luare de mită, în modalitatea pretinderii, acțiunea trebuie să se realizeze prin mijloace de natură a avea o semnificație precisă, exactă, care să sugereze neîndoielnic și neechivoc solicitarea ori intenția funcționarului de a condiționa de ea îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu.

În acest sens, s-a precizat că atât procurorul, cât și judecătorul fondului, nu au explicat, în concret, care ar fi fost actul privind îndatoririle de serviciu ale inculpatului, aceștia făcând referiri doar la asigurarea finanțării corespunzătoare contractelor pe care S.C. Glacial Prod S.R.L. le avea cu Consiliul Județean Tulcea.

Cu ocazia dezbaterilor pe fondul apelului, inculpatul Tarhon Victor a solicitat, prin intermediul apărătorilor aleși, **să se constate că a intervenit prescripția răspunderii penale pentru infracțiunea de luare de mită pentru care a fost trimis în judecată, motiv pentru care, se impune încetarea procesului penal, în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală.**

Inculpatul Tarhon Victor personal, având ultimul cuvânt, asistat de apărători aleși, a precizat că este de acord cu încetarea procesului penal și aplicarea deciziei Curții Constituționale privind prescripția răspunderii penale.

5. Inculpatul Nastasia Gheorghe, în calea de atac promovată a solicitat, în esență, achitarea sa, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, pentru infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000.

În acest sens, făcând o analiză detaliată a mijloacelor de probă administrate în cauză, apelantul a susținut, în esență, că, deși este real că i-a înmânat martorului denunțator Faur Daniel Horia, la sfârșitul lunii septembrie sau începutul lunii octombrie 2009, un bilet în care era consemnat un număr de contact al unui manager al unei societăți de publicitate care presta servicii electorale în campanie, nu i-a comunicat în scris sau verbal situația alocărilor aferente unor proiecte ale unor unități administrativ teritoriale cu S.C. Acomin S.A. și care ar fi fost în evidențele contabile ale Ministerului Turismului, nu i-a comunicat lui Faur Daniel Horia nicio sumă de bani pe care acesta ar fi trebuit să o plătească către S.C. Everest Media S.R.L., prin administratorul acesteia, Băncilă Cătălin și nu i-a făcut nicio afirmație despre vreun contract pe care Faur Daniel Horia să îl încheie cu vreo societate sau cu vreo altă persoană.

Astfel, s-a arătat că fapta inculpatului Nastasia Gheorghe de a-i înmâna lui Faur Daniel Horia un bilețel cu un număr de telefon al unui manager al unei companii de publicitate, nu reprezintă o faptă prevăzută de legea penală.

Apelantul inculpat a criticat sentința penală atacată și sub aspectul *nerespectării principiului neretroactivității legii penale și a principiului legalității incriminării*.

Sub acest aspect, a arătat că, în mod greșit, prima instanță a apreciat că legea penală mai favorabilă inculpatului este Noul cod penal.

Făcând trimitere la definiția infracțiunii de luare de mită, astfel cum este prevăzută, atât în vechea, cât și în noua codificare, inculpatul a arătat că, fapta pentru care a fost condamnat nu îndeplinește condițiile esențiale pentru existența infracțiunii de luare de mită, așa cum este prevăzută de Codul penal din 1969, cod aflat în vigoare la data săvârșirii faptei, în condițiile în care sintagma „pentru altul” nu era prevăzută în elementul constitutiv al infracțiunii de luare de mită.

Astfel, s-a arătat că legea penală mai favorabilă este legea veche, aceasta fiind cea care conduce, în concret, la un rezultat mai avantajos pentru inculpatul Nastasia Gheorghe.

În subsidiar, apelantul inculpat Nastasia Gheorghe a solicitat ca, în situația în care, instanța de control judiciar va aprecia că se impune aplicarea unei pedepse cu închisoarea, să se facă aplicarea dispozițiilor art. 19 din O.U.G. nr. 43/2002 privind organizarea Direcției Naționale Anticorupție, precum și a art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală și să se stabilească o pedeapsă orientată spre minimul special prevăzut de lege, iar, ca modalitate de executare să se dispună aplicarea dispozițiilor art. 81 din Codul penal (1969) privind suspendarea condiționată a executării.

6. Inculpata Băsescu Ioana a criticat hotărârea atacată ca fiind nelegală și netemeinică pentru motivele expuse în sinteză în cele ce urmează și detaliate în încheierea de dezbateri, în motivele de apel și în concluziile scrise depuse la dosar:

- *folosirea unor mijloace de probă obținute nelegal prin intermediul colaboratorului Francesco Giovanni Mario;*

Sub acest aspect, în esență, s-a arătat că, soluția de condamnare a inculpatei s-a bazat, în mod determinant, pe două categorii de probatorii, respectiv: declarațiile numitului Francesco Giovanni Mario, care a avut, inițial calitatea de suspect, iar, în ziua imediat următoare, a dobândit calitatea de colaborator cu identitate reală, iar, ulterior, pe cea de martor, precum și pe o serie de conversații înregistrate ambiental, la inițiativa colaboratorului, purtate cu inculpata Băsescu Ioana.

În acest sens, făcând trimiteri ample la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, apărarea a arătat că, în cauză, activitatea colaboratorului cu identitate reală a presupus exercitarea unei influențe asupra inculpatei, astfel încât, aceasta să facă mărturisiri cu privire la presupusele fapte, fiind încălcate, așadar dispozițiile art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, numitul Francesco Giovanni Mario acționând ca un agent provocator.

Sub același aspect, s-a mai arătat că, după atribuirea calității de „colaborator”, prin ordonanța din 26 noiembrie 2015, procurorul nu a sesizat judecătorul de drepturi și libertăți în vederea emiterii mandatului de supraveghere tehnică, în conformitate cu dispozițiile art. 148 alin. (10) din Codul de procedură penală.

Prin urmare, în cauză, mandatul de supraveghere tehnică nr. 1642/UP (supravegherea video, audio sau prin fotografiere a numiților Wagner Silviu Ioan, Băsescu Ioana și Francesco Giovanni Mario, respectiv înregistrarea conversațiilor purtate de aceste persoane între ei și cu alte persoane în legătură cu faptele care fac obiectul cauzei), emis la data de 05 noiembrie 2015, ora 11.30, de către Înalta Curte de Casație și Justiție, nu mai putea fi utilizat, iar, desfășurarea unor activități fără autorizare (convorbirile din datele de 26 noiembrie 2015, 2 și 3 decembrie 2015) constituie o încălcare a principiilor loialității și echității.

În aceste condiții, s-a solicitat să se constate nulitatea absolută a probelor derivate obținute, iar, în temeiul art. 102 alin. 2) – 4) din Codul de procedură penală cu referire la Decizia Curții Constituționale nr. 22/2018 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 177 din 26 februarie 2018, să se dispună excluderea materială a acestor mijloace de probă.

- *greșita prevalență acordată de judecătorul fondului declarațiilor date în faza de urmărire penală față de cele date în etapa cercetării judecătorești;*

- *omisiunea analizării pretinsei activități de instigare pentru fiecare dintre cele trei infracțiuni reținute în sarcina inculpatei;*

Astfel, s-a arătat că, judecătorul fondului nu a expus, în concret, activitatea de determinare caracteristică fiecărei infracțiuni prin raportare la pretinsa activitate infracțională desfășurată de presupușii autori ai faptelor, cu descrierea cronologiei obiective și subiective specifice unei asemenea forme de participare.

- *depășirea limitelor judecății fixate prin rechizitoriu, prin încercarea de stabilire a unei conivențe infracționale între inculpatele Băsescu Ioana și Udrea Elena Gabriela;*

- *netemeinicia hotărârii de condamnare pronunțată de instanța de fond, solicitând, în acest sens, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, ca efect al admiterii căii de atac promovate, desființarea sentinței penale atacate și, în urma rejudecării cauzei, pronunțarea unei soluții de achitare în temeiul art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, sub aspectul infracțiunilor de instigare la delapidare, prevăzută de art. 47 raportat la art. 295 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal, instigare la spălarea banilor, prevăzută de art. 47 raportat la art. 29 lit. a) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 5 din Codul penal și instigare la spălarea banilor, prevăzută de art. 47 raportat la art. 29 lit. a) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 5 din Codul penal, toate cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal.*

În acest sens, făcând o analiză detaliată a mijloacelor de probă administrate în cauză, apelanta a susținut, în esență, că acestea nu atestă comiterea infracțiunilor de care a fost acuzată, hotărârea de condamnare fiind rezultatul unei interpretări eronate a probatoriului de către instanța de fond.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală, la data de 30 martie 2021 și a primit prim termen de judecată la data de 6 mai 2021, când inculpații Nastasia Gheorghe și Tarhon Victor au solicitat amânarea judecării cauzei în vederea angajării unor apărători aleși.

La termenul de judecată din data **24 iunie 2021**, au fost susținute cererile de probatorii formulate de reprezentantul Ministerului Public și inculpați, care au fost admise, în parte, pentru argumentele expuse pe larg în considerentele încheierii.

La termenul din **7 octombrie 2021**, s-a constatat lipsa martorului *Lungu Ștefan* și imposibilitatea obiectivă de prezentare din motive medicale a martorului *Francesco Giovanni Mario*.

Ulterior, la termenul din **18 noiembrie 2021**, a fost audiat martorul *Lungu Ștefan* și s-a revenit asupra probei testimoniale constând în reaudierea martorei Ivan (fostă Bocioancă) Emilia, solicitate la termenul de judecată din 24 iunie 2021, de inculpatele Băescu Ioana și Udrea Elena Gabriela, probă care a fost admisă.

De asemenea, la termenul de judecată din **20 ianuarie 2022**, au fost audiați martorii *Ivan (fostă Bocioancă) Emilia* și *Francesco Giovanni Mario*, constatându-se, totodată imposibilitatea administrării probei testimoniale cu martora Florescu Simona.

Cu aceeași ocazie, în baza art. 250² din Codul de procedură penală, au fost menținute măsurile asigurătorii dispuse în cauză prin ordonanța nr. 121/P/2015 din 16 martie 2017 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, astfel cum acestea au fost menținute prin sentința penală nr. 45 din 2 martie 2021 a Curții de Apel București – Secția I Penală pronunțată în dosarul nr. 5230/2/2017 cu privire la bunurile mobile și imobile aflate în proprietatea inculpatelor *Udrea Elena Gabriela* și *Băescu Ioana*, soluție rămasă definitivă prin necontestare.

La termenul de judecată din **03 martie 2022**, a fost audiat martorul *Gheșea Adrian Doru*, iar, ulterior, la data de **14 aprilie 2023**, în raport de arestarea inculpatei *Udrea Elena Gabriela*, la data de 7 aprilie 2022, de către autoritățile judiciare din Bulgaria, s-a constatat lipsa de procedură cu apelanta - inculpată *Udrea Elena Gabriela* și s-a revenit cu adresă către autoritățile judiciare bulgare, pentru a clarifica situația juridică a apelantei inculpate, ulterior termenelor de judecată acordate de instanțele bulgare.

Totodată, s-a emis ordin european de anchetă, pe numele apelantei intimat inculpate *Udrea Elena Gabriela*, în atenția autorităților judiciare din Bulgaria, în vederea participării inculpatei prin intermediul videoconferinței la ședința de judecată de la termenul următor, în situația în care, din relațiile ce urmează a fi furnizate de autoritățile judiciare bulgare ar rezulta că, la următorul termen de judecată stabilit în prezenta cauză, aceasta s-ar afla în continuare pe teritoriul statului bulgar.

La termenul de judecată din **26 mai 2022**, s-a procedat la audierea martorilor *Rădulescu Angelica Diana*, *Faur Daniel Horia*, *Vasile Ivan* și *Arsene Octavian*, iar, față de lipsa de procedură constatată cu apelanta intimată inculpată *Udrea Elena Gabriela*, s-a revenit cu adresă către autoritățile judiciare din Bulgaria, pentru a clarifica situația juridică a acesteia, ulterior termenului de judecată acordat de instanțele bulgare, stabilit în vederea soluționării căii de atac formulate de inculpată împotriva hotărârii prin care Tribunalul Județean Blagoevgrad a dispus față de aceasta luarea măsurii arestării preventive.

În continuare, având în vedere solicitările apelanților – intimați – inculpați Udrea Elena Gabriela, Bănescu Ioana și Wagner Ioan Silviu privind încetarea procesului penal ca urmare a intervenirii în speță a prescripției răspunderii penale, precum și faptul că, pe rolul instanței supreme - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, se află înregistrată, cu termen de judecată la data de 25 octombrie 2022, o sesizare prin care se solicită clarificarea normelor care reglementează instituția întreruperii prescripției răspunderii penale, *Înalta Curte* a dispus amânarea cauzei la data de 15 decembrie 2022, ulterior pronunțării și publicării în Monitorul Oficial al României a soluției dispuse în cauza anterior menționată, fiind prorogată, totodată, discutarea cererii formulate de reprezentantul Ministerului Public privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare.

La termenul de judecată din data de **15 decembrie 2022**, a fost respinsă, ca inadmisibilă, cererea formulată de reprezentantul Ministerului Public privind sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, apreciind că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate prevăzută de art. 2 alin. (2) din Legea nr. 340/2009 privind formularea de către România a unei declarații în baza prevederilor art. 35 paragraful 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană, în sensul că o astfel de decizie nu este necesară pentru pronunțarea unei hotărâri în prezenta cauză.

Cu aceeași ocazie, în baza art. 250² din Codul de procedură penală, au fost menținute măsurile asigurătorii dispuse în cauză cu privire la bunurile mobile și imobile aflate în proprietatea inculpatelor Udrea Elena Gabriela și Bănescu Ioana, soluție rămasă definitivă prin decizia nr. 17 din 27 februarie 2023 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 5 judecători.

La termenul din data de **16 februarie 2023**, s-a procedat la audierea inculpatei Bănescu Ioana, aceasta precizând, în prezența apărătorilor aleși că solicită continuarea procesului penal în ipoteza în care se va constata că faptele reținute în sarcina sa, de către instanța de fond, sunt prescrise.

Examinând cauza atât prin prisma motivelor de apel invocate, cât și din oficiu, conform art. 417 alin. (2) din Codul de procedură penală, sub toate aspectele de fapt și de drept, Înalta Curte constată următoarele:

I. Analiza faptelor deduse judecătii în apel

I.1. În ceea ce privește infracțiunea de luare de mită reținută în sarcina inculpatului Nastasia Gheorghe, la instigarea inculpatei Udrea Elena Gabriela:

În primul rând, Înalta Curte constată că, în pofida faptului că inculpații au negat existența unei prioritizări a plăților, se efectuau verificări prealabile virării periodice a sumelor de bani solicitate ori justificate de către unitățile administrativ teritoriale beneficiare. Or, în aceste condiții, în mod evident, apelanții inculpați Udrea Elena Gabriela și Nastasia Gheorghe erau implicați în această procedură, având în vedere calitatea lor de ordonator principal de credite (delegată, în cazul inculpatului Nastasia Gheorghe, prin ordinul ministrului din data de 4 martie 2009).

Acest aspect este menționat în mod expres de către martorul Arsene Octavian, director al Direcției de Dezvoltare în Turism, care a arătat, în declarația sa din faza de urmărire penală, că: „procedura de avizare era stabilită prin ordin intern și

prevedea că orice document trebuie să fie semnat de persoana din cadrul direcției de specialitate, de directorul acelei direcții sau de înlocuitorul acestuia, avizat de direcția financiară sau juridică, în funcție de natura actului, și de superiorii noștri. Toate documentele care implicau plăți erau semnate în final de ministru sau de persoana împuternicită de acesta să îl înlocuiască” (filele nr. 174 – 178, vol. 2).

Cu ocazia audierii sale în faza de cercetare judecătorească în fond, martorul Arsene Octavian a relevat aceleași aspecte, precizând că, ulterior verificării îndeplinirii condițiilor și a documentelor atașate, inclusiv deplasări pe teren, se efectua un control financiar efectiv de către o echipă delegată, iar după aceea un control financiar delegat din partea Ministerului finanțelor și, în baza vizei controlorului financiar, documentele ajungeau la Direcția financiară, iar apoi mergeau pentru finalizare, la ministru sau la secretarul general, care îl înlocuia în momentul respectiv (declarație din data de 16 noiembrie 2020).

În fața instanței de apel, menținându-și depozițiile date anterior în cauză, martorul Arsene Octavian a precizat că: *“Aveam o procedură în baza căreia întocmeam actul normativ, acesta avea în spate toate documentele pentru că cel care era ministru sau înlocuitorul său îmi solicita documentele. Totul se discuta cu conducerea instituției și cu documentele conform procedurii”*.

De altfel, chiar inculpatul Nastasia Gheorghe a precizat, cu ocazia audierii sale în cursul judecății, la termenul din 2 decembrie 2020, că, la data faptelor, era secretar general al Ministerului Turismului și, în această calitate, coordona activitatea Direcției Generale Economice și Administrative, care era implicată în cadrul procedurii de aprobare a finanțărilor efectuate în cadrul programului „Schi în România”, în sensul emiterii ordinului de plată.

Din acest punct de vedere, Înalta Curte reține că inculpatul Nastasia Gheorghe a fost promovat temporar în funcția publică de secretar general al Ministerului Turismului la data de 26 februarie 2009, prin decizie a prim –ministrului și a fost numit în această funcție la data de 22 noiembrie 2009, având, printre atribuții, asigurarea continuității conducerii și realizarea legăturilor funcționale dintre structurile Ministerului Turismului.

Prin ordinul ministrului din data de 4 martie 2009, inculpatului i-a fost delegată calitatea de ordonator principal de credite, iar, la data de 5 martie 2009, i-a fost delegat dreptul de semnătură pentru atribuțiile care reveneau ministrului.

De asemenea, inculpatul coordona activitatea Direcției Generale Economică și Administrativ, care aviza toate plățile efectuate de minister. În această calitate, inculpatul avea atribuții esențiale în cadrul procedurii de aprobare a finanțărilor pentru lucrările efectuate de S.C. Acomin S.A..

În toamna anului 2009, inculpata Udrea Elena Gabriela l-a chemat pe coinculpatul Nastasia Gheorghe și i-a spus că urmează campania electorală pentru referendumul inițiat de Traian Băsescu și că e nevoie de finanțare, cerându-i să ia legătura cu martorul Faur Daniel Horia.

Udrea Elena Gabriela i-a solicitat inculpatului să comunice martorului Faur Daniel Horia un număr de telefon de contact al unui manager al unei societăți de publicitate care presta servicii electorale în campanie, precum și suma de bani ce trebuia să fie plătită de către martorul Faur Daniel Horia acestuia din urmă.

Inculpatul Nastasia Gheorghe a dat curs solicitării coinculpatei astfel că, într-o zi din intervalul octombrie – noiembrie 2009, l-a contactat pe martorul Faur Daniel Horia și i-a cerut o întrevedere.

Întâlnirea a avut loc în holul hotelului Ibis Resort din București, *deși martorul Faur Daniel Horia propusese inițial să se deplaseze el la sediul ministerului* (vol. 2, filele nr. 104 – 108 și nr. 121 – 125, dosar de urmărire penală), însă *inculpatul a refuzat această locație*.

În timpul întâlnirii, inculpatul Nastasia Gheorghe a prezentat martorului o situație a plăților care urmau a fi efectuate, i-a comunicat că *ministerul va începe să aloce banii pentru lucrări și i-a cerut suma de 900.000 de lei pentru a nu avea probleme, pe viitor, cu finanțarea contractelor aflate în derulare*.

De asemenea, inculpatul a indicat martorului numele societății către care urma să se facă plata, respectiv S.C. Everest Media S.R.L., și i-a transmis datele de contact ale martorului Băncilă Cătălin Adrian, administratorul societății. (declarația martorului Faur Daniel Horia, fila nr. 161, vol. 2, dosar instanță de fond).

Cu ocazia audierii sale în faza de cercetare judecătorească în fond, la termenul din 10 decembrie 2019 (filele nr. 161 – 162, vol. 2), martorul Faur Daniel Horia a menținut depozițiile date în cursul urmăririi penale, reiterând aspectele relatate anterior, în sensul că, inculpatul Nastasia Gheorghe i-a spus că trebuie să facă o plată de 900.000 de lei către S.C. Everest Media S.R.L. și că va avea grijă să nu fie încurcături cu decontările cheltuielilor aferente contractelor pe care S.C. Acomin S.A. (administrată de către denunțator) le avea încheiate cu Ministerul Dezvoltării Regionale și Turismului.

În fața Înaltei Curți, la termenul de judecată din data de 26 mai 2022, martorul Faur Daniel Horia, menținându-și depozițiile date anterior în cauză, a precizat următoarele:

„(...) Am fost chemat în calitate de martor la Direcția Națională Anticorupție, m-am prezentat împreună cu apărătorul meu ales cu care m-am sfătuit și am hotărât să facem denunț.

Nu mi-a plăcut situația și din acest motiv nu am vrut să știu niciodată destinația sumei de 900.000 de lei pe care am plătit-o la Everest Media S.R.L.. Având în vedere și cuantumul atât de mare al sumei, le-am cerut să îmi facă și o campanie de publicitate pentru a vinde un ansamblu început de blocuri. Nastasia Gheorghe mi-a solicitat să plătesc suma de 900.000 de lei către Everest Media S.R.L..

(...) Mi s-a dat un plan media ce a fost atașat contractului. Planul media privea promovarea proiectului imobiliar Primavera Residence.

(...) Autoritățile locale erau cele care organizau licitația însă nicio autoritate nu avea bani pentru implementarea proiectului pentru că era vorba de sume foarte mari de bani. În timpul execuției era o cofinanțare foarte mică pe care o dădeau autoritățile locale. 99.9% era contribuția Ministerului pentru execuție. Până la licitație toate cheltuielile erau susținute de autoritățile locale, nu erau susținute de Ministerul dezvoltării. Autoritatea locală este cea care făcea plățile către societatea mea.

(...) În bugetele din anii de referință erau prevăzuți la începutul anului bani pentru proiecte, dar urmau rectificări”.

Inculpatul a susținut faptul că, în perioada în care se reține că ar fi fost comisă fapta, nu se efectuase nicio plată a contractelor încheiate de S.C. Acomin S.A., în cadrul programului „Schi în România”, astfel că nu putea prezenta martorului denunțator o listă a acestor plăți.

Dimpotrivă, instanța de apel, în acord cu instanța fondului, constată că, în perioada de referință, potrivit adresei nr. 2245/6 iulie 2015 emise de Autoritatea Națională pentru Turism, au fost efectuate trei plăți (vol. 7, filele nr. 240 – 254, dosar de urmărire penală).

De asemenea, se constată că, inculpatul Nastasia Gheorghe nu a oferit niciun fel de informații cu privire la *destinația* sumei pretinse.

Ulterior întâlnirii descrise mai sus, martorul Faur Daniel Horia l-a contactat telefonic pe martorul Băncilă Cătălin Adrian (administrator și asociat unic al S.C. Everest Media S.R.L.) și au convenit modalitatea în care urma să se facă plata sumei, respectiv sub forma unui contract, încheiat între S.C. Primavera Residence S.R.L., al cărei administrator era martorul Faur Daniel Horia și S.C. Everest Media S.R.L., având ca obiect servicii de publicitate, respectiv o campanie de promovare a unui proiect imobiliar din municipiul Deva.

Din depozițiile inculpatului Nastasia Gheorghe și ale martorilor Faur Daniel Horia, Băncilă Cătălin Adrian și Hrițuc Cristian (acesta din urmă precizând și faptul că inculpata Udrea Elena Gabriela i-a înmănat un plic conținând o sumă de bani spre a fi remisă martorului Băncilă Cătălin Adrian, în contextul unor întârzieri la plată – declarație fila nr. 118, vol. 2, dosar instanță de fond) a rezultat că suma cerută de martorul Băncilă era mai mare decât cea indicată de inculpatul Nastasia Gheorghe, motiv pentru care, discuțiile dintre cei doi martori s-au concretizat cu greutate, plata a fost parțială inițial, iar inculpatul Nastasia Gheorghe, la solicitarea inculpatei Udrea Elena Gabriela, l-a sunat pe martorul Faur Daniel Horia și a insistat să rezolve problema.

În urma solicitărilor repetate ale inculpatului Nastasia Gheorghe și ale martorului Băncilă Cătălin Adrian, martorul Faur Daniel Horia a transferat suma necesară din contul S.C. Acomin S.A. în contul S.C. Primavera Residence S.R.L., iar de aici a transferat suma de 918.864 lei în contul S.C. Everest Media S.R.L., în două tranșe, în perioada 27 noiembrie 2009 – 21 decembrie 2009.

Din declarațiile martorilor Faur Daniel Horia și Băncilă Cătălin Adrian, date în cursul urmăririi penale (vol. 2, filele nr. 43 – 49, 104 – 108 și 121 – 125) a rezultat că, în baza contractului anterior menționat, S.C. Everest Media S.R.L. nu a prestat servicii de publicitate către S.C. Primavera Residence S.R.L..

În cursul judecății în fond, martorul Băncilă Cătălin Adrian a revenit asupra declarațiilor din cursul urmăririi penale, precizând că a realizat câteva materiale, dar nu de natură a justifica plata sumei de 918.864 lei, serviciile prestate fiind evaluate de către martorul Băncilă Cătălin Adrian la mai puțin de 10 % din valoarea contractului. În schimb, suma a fost folosită pentru plata unor servicii de publicitate stradală, respectiv expunerea, pe teritoriul mai multor localități din țară, a unor print-uri de mari dimensiuni, în cadrul campaniei desfășurate pentru referendum,

conținând mesajele concepute de echipa de campanie a candidatului Traian Băsescu: „Spune și tu!”, „Spune și tu da!”, „Spune și tu da, la referendum!” (fila nr. 55, vol. 3, dosar instanță). În același sens este și declarația martorului Vlăsceanu Radu Vlad (fila nr. 30, vol. 2, dosar de urmărire penală și fila nr. 156, vol. 2, dosar instanță).

Inculpatul Nastasia Gheorghe a recunoscut săvârșirea faptei și a denunțat participarea inculpatei Udrea Elena Gabriela la comiterea infracțiunii, în calitate de instigator. Acesta a precizat faptul că, în cadrul discuției inițiale purtate cu inculpata, a înțeles că urmează să fie contactați și alți constructori, care aveau contracte, cu unitățile administrativ teritoriale, care erau finanțate din fondurile Ministerului Turismului, cu același scop, de a finanța campania electorală și că, dacă aceștia vor să primească finanțare, să facă plățile indicate de către inculpată, referitoare la campania electorală (vol. 1, filele nr. 110 – 115, dosar de urmărire penală). De asemenea, a precizat, în mod constant, atât în cursul urmăririi penale, cât și în faza judecării în fond, că inculpata, spre finalul campaniei pentru referendum, l-a chemat, de câteva ori, spunându-i că firma de publicitate S.C. Everest Media S.R.L. face presiuni asupra ei, din cauză că nu s-a efectuat plata serviciilor, iar în acest context, i-a cerut inculpatului să ia legătura cu martorul Faur Daniel Horia, să vadă ce se întâmplă. Totodată, inculpata i-a cerut să-i comunice când se va rezolva problema și să transmită și persoanei care a efectuat serviciile, când se va face plata, inculpatul conformându-se.

Implicarea inculpatei Udrea Elena Gabriela în derularea contractului dintre S.C. Everest Media S.R.L. și S.C. Primavera Residence S.R.L. este relevantă și de către martorul Hrițuc Cristian Gabriel care a precizat că își amintește că au existat întârzieri la plată și că martorul Băncilă Adrian l-a sunat, în mod repetat, întrebându-l când va primi banii. Martorul Hrițuc Cristian Gabriel a transmis acest lucru inculpatei care, la un moment dat, i-a dat o sumă de bani în numerar pe care să o remită martorului Băncilă Adrian pentru serviciile de publicitate prestate. A precizat martorul că se făceau și alte plăți în numerar și că acest lucru, ca și celelalte aspecte financiare, erau gestionate, la sediul de campanie, de către inculpată (vol. 2, filele nr. 50 – 59, dosar de urmărire penală și vol. 2, fila nr. 118, dosar instanță de fond).

Gradul de implicare a inculpatei a fost relatat și de către martorul Lăzăroiu Sebastian (vol. 2, filele nr. 149 – 152, dosar de urmărire penală și vol. 2, fila nr. 159, dosar instanță de fond), care a arătat că, în sediul de campanie din Lipsani, persoanele cu care se putea vorbi despre bani și cheltuieli erau inculpata Elena Udrea și Dorel Onaca.

Totodată, martorul Lăzăroiu Sebastian a confirmat aspectele învederate și de către inculpata Udrea Elena Gabriela și de martorii Dan Radu Zătreanu și Gelu Vișan, în sensul că, în ipoteza în care, un membru al echipei gândea o strategie nouă, aceasta era discutată între toți membrii de campanie, iar dacă se agreea, persoana care își asuma proiectul era cea care se preocupa și de identificarea resurselor necesare realizării acestuia, indicând, în mod expres că, în cazul contractului în discuție, această persoană a fost inculpata. Martorul a precizat că a dedus acest ultim aspect din faptul că Hrițuc Cristian i-a cerut să vorbească cu inculpata pentru a se întâlni și a discuta aspecte privind plata (vol. 2, fila nr. 159, dosar instanță de fond).

În ceea ce privește critica apelantului inculpat Nastasia Gheorghe vizând ***lipsa de credibilitate a declarațiilor martorului denunțator Faur Horia Daniel***, Înalta Curte reține următoarele:

Potrivit art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, "*Probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză*".

În baza principiului liberei sau intimei convingeri a judecătorului, acesta va aprecia liber mijloacele de probă administrate în cauză, neexistând o ordine de preferință, referitor la forța probantă a acestora. Totodată, organele judiciare au dreptul să aprecieze în mod liber atât valoarea fiecărei probe administrate, cât și credibilitatea lor; probele nu au o valoare *a priori* stabilită de legiuitor, importanța acestora rezultând în urma aprecierii lor de către organele judiciare consecutiv analizei ansamblului materialului probatoriu administrat în mod legal și loial în cauză.

În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului, instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate.

Condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei și amânarea aplicării pedepsei se dispun doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

În acest context, Înalta Curte observă că legiuitorul, prin dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, a instituit unele limitări ale principiului liberei aprecieri a probelor, reglementând în acest sens că hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.

Din acest punct de vedere, se constată că, în doctrină s-a menționat că, din interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, rezultă că celelalte mijloace de probă prin care au fost obținute probe directe pot conduce autonom, în mod determinant, la pronunțarea uneia dintre soluțiile enumerate mai sus, care conțin constatarea faptului că o persoană a comis o infracțiune.

În cazul în care denunțatorul nu dobândește calitatea de martor protejat (în sens larg), dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală nu sunt aplicabile, denunțatorul putând fi audiat în calitate de martor, într-o procedură publică și contradictorie, cu respectarea dispozițiilor referitoare la audierea martorilor.

În cazul în care denunțatorul are un beneficiu din perspectiva tragerii sale la răspundere penală, fiind interesat de satisfacerea propriilor interese, apare că, din această perspectivă, poziția sa se aseamănă într-o oarecare măsură cu cea a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente. Aceștia din urmă, fiind interesați în proces, acționează pentru apărarea intereselor lor legitime; ca urmare, declarațiile lor în legătură cu cauza în care au calitate procesuală principală sunt, de principiu, concentrate în susținerea poziției pe care o au, ceea ce îi poate determina să facă declarații necorespunzătoare adevărului.

Or, spre deosebire de vechea reglementare, Codul de procedură penală a înlăturat prevederea expresă potrivit căreia declarațiile părții (persoanei) vătămate, părții civile și părții responsabile civilmente pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor. Astfel, cu excepția declarațiilor prevăzute de dispozițiile art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală, celelalte declarații au o valoare probatorie necondiționată, fiind supuse numai principiului liberei aprecieri a probelor. Dincolo de criteriile obiective care pot fi folosite pentru a discerne valoarea probatorie a declarației martorilor, rămân de actualitate considerentele reliefate de literatura de specialitate clasică, potrivit cărora numai adâncă și serioasă pricepere a judecătorilor poate fi cheazășie pentru o evaluare mai aproape de adevăr a declarațiilor făcute de martori.

În același sens, sunt și considerentele deciziilor instanței de contencios constituțional nr. **59/2019** referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (3) din Codul de procedură penală raportat la art. 2 lit. a) pct. 1 și art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 639 din 1 august 2019 și nr. **118/2021** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor [art. 103 alin. \(3\) din Codul de procedură penală](#) raportate la [art. 2 lit. a\) pct. 1](#) și [art. 19 din Legea nr. 682/2002](#) privind protecția martorilor, la [art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002](#) privind Direcția Națională Anticorupție și la [art. 396 alin. \(10\) din Codul de procedură penală](#), precum și ale [art. 118 din Codul de procedură penală](#), publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 535 din 24 mai 2021.

Pe de altă parte, în ceea ce privește instituția „denunțatorului”, Înalta Curte observă că, potrivit art. 288 alin. (1) din Codul de procedură penală, „*organul de urmărire penală este sesizat prin plângere sau denunț, prin actele încheiate de alte organe de constatare prevăzute de lege ori se sesizează din oficiu*”, iar, conform art. 290 alin. (1) din același act normativ, „*denunțul este încunoștințarea făcută de către o persoană fizică sau juridică despre săvârșirea unei infracțiuni*”.

Astfel, denunțul, pe lângă plângere, actele încheiate de alte organe de constatare prevăzute de lege și sesizarea din oficiu, reprezintă o modalitate de sesizare a organului de urmărire penală. Deși trebuie să respecte condițiile de formă prevăzute de Codul de procedură penală pentru plângere, spre deosebire de aceasta, denunțul se poate face numai personal, potrivit art. 290 alin. (2) din același act normativ.

În acest context, Înalta Curte observă că, în ceea ce privește denunțatorul, calitatea procesuală a acestuia nu este direct și propriu reglementată de normele procesual penale (în mod contrar, a se vedea partea generală – titlul II din Codul de procedură penală cu denumirea marginală – Participanții în procesul penal). Astfel, din coroborarea art. 29 din Codul de procedură penală cu art. 33 și art. 34 din același act normativ, instanța de apel reține că denunțatorul este un subiect procesual secundar, participant în procesul penal.

De asemenea, Înalta Curte reține că denunțul poate fi realizat și în ceea ce privește propriile fapte, echivalând, în contextul săvârșirii unor anumite infracțiuni,

cu o cauză de nepedepsire. În acest sens, în cauză interesează art. 290 alin. (3) din Codul penal, potrivit căruia *„mituitorul nu se pedepsește dacă denunță fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta.*

Din modul de reglementare a denunțului, se constată că denunțatorul poate fi, printre altele, o persoană fizică/juridică ce sesizează organul de urmărire penală despre o infracțiune pe care a săvârșit-o, infracțiune care este în strânsă legătură cu alta, iar prin realizarea denunțului se urmărește aplicarea cauzei de nepedepsire pentru denunțator și tragerea la răspundere penală a făptuitorului ce a săvârșit infracțiunea aflată în corelație cu cea a denunțatorului, cum este cazul infracțiunii de dare de mită, prevăzută de art. 290 din Codul penal, corelativ cu luarea de mită, prevăzută de art. 289 din Codul penal.

În ceea ce privește posibilitatea dobândirii calității de martor de către denunțator, instanța de apel observă că, potrivit art. 34 din Codul de procedură penală, *„sunt subiecți procesuali: martorul, expertul, interpretul, agentul procedural, organele speciale de constatare, precum și orice alte persoane sau organe prevăzute de lege având anumite drepturi, obligații sau atribuții în procedurile judiciare penale”.*

Conform art. 104 din Codul de procedură penală, *„în cursul procesului penal, în condițiile prevăzute de lege, pot fi audiate următoarele persoane: suspectul, inculpatul, persoana vătămată, partea civilă, partea responsabilă civilmente, martorii și experții”.*

De altfel, potrivit art. 97 alin. (2) din același act normativ, *„proba se obține în procesul penal prin următoarele mijloace: a) declarațiile suspectului sau ale inculpatului; b) declarațiile persoanei vătămate; c) declarațiile părții civile sau ale părții responsabile civilmente; d) declarațiile martorilor; e) înscrisuri, rapoarte de expertiză sau constatare, procese-verbale, fotografii, mijloace materiale de probă; f) orice alt mijloc de probă care nu este interzis prin lege”.*

Din coroborarea dispozițiilor anterior menționate, Înalta Curte reține că persoanele care pot fi audiate în cursul procesului penal sunt expres și limitativ prevăzute de lege. Totodată, se observă că, pe lângă indicarea expresă în prima teză a articolului 34 a anumitor subiecți procesuali, alții decât subiecții procesuali principali, legiuitorul a reglementat în teza a doua a aceluiași articol o normă „deschisă”, în sensul că oricine are anumite drepturi, obligații sau atribuții în procedurile judiciare penale are calitatea de subiect procesual secundar, categorie din care face parte și denunțatorul.

Potrivit art. 114 alin. (1) din Codul de procedură penală, *„poate fi audiată în calitate de martor orice persoană care are cunoștință despre fapte sau împrejurări de fapt care constituie probă în cauza penală”*, iar, conform art. 115 alin. (1) din același act normativ, *„orice persoană poate fi citată și audiată în calitate de martor, cu excepția părților și a subiecților procesuali principali”.*

Astfel, Înalta Curte observă că legiuitorul a reglementat expres, prin art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, sfera persoanelor care pot fi martori din perspectivă procesuală, și anume martor este persoana care nu are calitatea de subiect procesual principal sau parte, constituite ca atare în proces.

Din perspectivă convențională, Înalta Curte observă că, potrivit art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, orice acuzat are, mai ales, dreptul să audieze sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării. Dreptul înscris în art. 6 paragraful 3 lit. d) constă în posibilitatea ce trebuie să-i fie acordată acuzatului de a contesta o mărturie făcută în defavoarea sa, de a putea cere să fie audiați martorii care să-l disculpe, în aceleași condiții în care sunt audiați și interogați martorii acuzării; el constituie o aplicație a principiului contradictorialității în procesul penal și, în același timp, o componentă importantă a dreptului la un proces echitabil.

Referitor la art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, de exemplu, în Hotărârea din 24 februarie 2009, pronunțată în *Cauza Tarău împotriva României*, paragrafele 69 – 70, că „admisibilitatea probelor ține în primul rând de regulile de drept intern și că, în principiu, instanțelor naționale le revine obligația de a aprecia elementele adunate de ele. Cerințele paragrafului 3 al art. 6 reprezintă aspecte particulare ale dreptului la un proces echitabil garantat de paragraful 1 al acestui articol. Elementele de probă trebuie, în principiu, să fie prezentate în fața acuzatului în ședință publică, în vederea unei dezbateri contradictorii. Acest principiu comportă excepții, însă acestea nu se pot accepta decât sub rezerva drepturilor apărării; ca regulă generală, paragrafele 1 și 3 lit. d) ale art. 6 prevăd acordarea în favoarea acuzatului a unei ocazii adecvate și suficiente de a contesta o mărturie a acuzării și de a interoga autorul acesteia, în momentul depoziției sau mai târziu. Așa cum a precizat Curtea în mai multe rânduri, în anumite circumstanțe poate fi necesar ca autoritățile judiciare să recurgă la depoziții ce datează din faza de urmărire penală. Dacă acuzatul a avut o ocazie adecvată și suficientă de a contesta aceste depoziții, în momentul în care au fost făcute sau ulterior, utilizarea lor nu contravine în sine art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d). Totuși, atunci când o condamnare se bazează exclusiv sau într-o măsură hotărâtoare pe depozițiile date de o persoană pe care acuzatul nu a putut să o interogheze sau să asigure interogarea ei nici în faza urmăririi penale, nici în timpul dezbaterilor, rezultă că aceste drepturi de apărare sunt restrânse într-un mod incompatibil cu garanțiile art. 6”.

Totodată, având în vedere cele statuate de instanța europeană, instanța de apel reține că *noțiunea de „martor” are un înțeles autonom în sistemul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, independent de calificarea sa în norma națională* (Hotărârea din 24 aprilie 2012, pronunțată în *Cauza Damir Sibgatullin împotriva Rusiei*, paragraful 45).

Astfel, *din moment ce o depoziție, fie că ea este făcută de un martor – stricto sensu – sau de către o altă persoană, este susceptibilă să fundamenteze, în mod substanțial, condamnarea celui trimis în judecată, ea constituie o „mărturie în acuzare”, fiindu-i aplicabile garanțiile prevăzute de art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d) din Convenție* (Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în *Cauza Kaste și Mathisen împotriva Norvegiei*, paragraful 53; Hotărârea din 27 februarie 2001, pronunțată în *Cauza Luca împotriva Italiei*, paragraful 41).

Plecând de la aceste premise, Înalta Curte reține că ideea de bază a reglementării instituției denunțatorului este aceea că persoana fizică/juridică ce realizează denunțul are cunoștință de săvârșirea unor fapte care pot constitui infracțiune. Mai mult, se observă că, în totalitatea cazurilor, denunțul este realizat cu scopul de a acuza o persoană de săvârșirea unei infracțiuni.

Astfel, instanța de apel apreciază că **denunțul poate constitui o „mărturie în acuzare”, cu consecința dobândirii de către denunțator a calității de „martor”.**

În același sens, sunt și considerentele deciziilor instanței de contencios constituțional nr. **63/2019** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103 alin. (3), art. 114 alin. (1) și art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 650 din 6 august 2019, nr. **727/2019** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d), art.103 alin. (2) și (3), art. 104, art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 190 din 9 martie 2020 și nr. **108/2020** referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (2) lit. d), ale art.103 alin. (2) și (3), art. 114 alin. (1) și ale art. 115 alin. (1) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 402 din 15 mai 2020.

Raportând aceste considerații de ordin teoretic la speța de față, Înalta Curte constată că martorul denunțator Faur Horia Daniel a avut o poziție constantă pe parcursul procesului penal, nefiind identificate contradicții între declarațiile sale succesive de natură a crea suspiciuni cu privire la credibilitatea susținerilor sale.

De altfel, depozițiile martorului Faur Horia Daniel nu sunt singurele probe care au stat la baza stabilirii situației de fapt de către prima instanță, acestea coroborându-se cu celelalte mijloace de probă administrate în toate fazele procesuale, respectiv declarațiile celorlalți martori și înscrisurile depuse la dosar.

Chiar dacă martorul Faur Horia Daniel a participat la activitatea infracțională, declarațiile acestuia nu pot fi ignorate, ci trebuie analizate prin raportare la ansamblul materialului probator administrat în cauză.

I.2. În ceea ce privește infracțiunea de luare de mită săvârșită de inculpatul Tarhon Victor, la instigarea inculpatei Udrea Elena Gabriela, Înalta Curte reține următoarele:

Inculpatul Tarhon Victor ocupa, la data faptelor, funcțiile de președinte atât al Consiliului Județean Tulcea, fiind candidatul Partidului Democrat Liberal, cât și al Biroului Permanent Județean Tulcea. Prin urmare, inculpatul avea atribuții ce puteau **influența** modul de derulare a contractelor finanțate din bugetul propriu al consiliului județean, dar și în cazul celor finanțate din bugetul de stat, având în vedere implicarea consiliilor județene în efectuarea plăților lunare către unitățile administrativ teritoriale beneficiare.

Astfel, în exercitarea atribuțiilor privind bugetul propriu al județului, președintele consiliului județean îndeplinește funcția de *ordonator principal de credite și întocmește proiectul de buget*, potrivit dispozițiilor art. 104 alin. (4) din Legea nr. 215/2001.

În cursul lunii octombrie a anului 2009, Udrea Elena Gabriela a solicitat inculpatului Tarhon Victor să identifice societăți comerciale dispuse să achite

contravaloarea unor cheltuieli efectuate în cadrul campaniei electorale și a celei pentru organizarea referendumului, în cuantum de 700.000 de lei.

Din acest punct de vedere, Înalta Curte reține că martorul denunțator Vasile Ivan a precizat atât în cursul urmăririi penale, cât și în faza cercetării judecătorești în fond, faptul că suma i-a fost indicată de către inculpatul Tarhon Victor cu ocazia primului contact, moment în care i-a spus că *„trebuie să efectueze mai multe viramente în contul mai multor societăți comerciale”*, în final efectuând o plată în cuantum total de 691.029,63 lei către patru societăți comerciale.

În fața instanței de apel, la termenul din 26 mai 2022, **menținându-și denunțul și declarațiile date anterior**, martorul Vasile Ivan a precizat următoarele:

“(...) Am încheiat un contract care nu era credibil și l-am întocmit tocmai pentru a putea justifica viramentul pentru sumele plătite. Prestația nu s-a realizat de către firma respectivă.

(...) Nu s-a discutat cu Tarhon Victor despre subiectul garantării plății la timp a lucrărilor. Atunci era iureșul campaniei electorale, firma respectivă era de publicitate. Cel puțin așa am dedus eu, că suma de 700.000 de lei era destinată finanțării campaniei electorale. Semnarea contractelor a fost făcută prin intermediul asistentei mele. Am întârziat puțin cu plata din lipsă de disponibil iar asistenta mea mi-a comunicat că a primit un mail de la cabinetul doamnei Udrea Elena Gabriela prin care era întrebată de ce s-a întârziat. Mail depus la dosarul de urmărire penală”.

Relevante, în acest context, sunt și susținerile inculpatului Tarhon Victor, care a arătat că, în cadrul discuției inițiale purtate cu inculpata Udrea Elena Gabriela, a înțeles că urmează să fie contactați și alți constructori, care aveau încheiate contracte cu unitățile administrativ teritoriale, ce erau finanțate din fondurile Ministerului Turismului, cu același scop, de a finanța campania electorală și că, dacă aceștia vor să primească finanțare, să facă plățile indicate de către inculpată, referitoare la campania electorală (vol. 1, filele nr. 132 – 136 – declarație de suspect și filele nr. 147 – 148 – declarație de inculpat prin care menține declarația dată în calitate de suspect, dosar de urmărire penală și vol. 4, fila nr. 2, dosar instanță de fond).

Așadar, la scurt timp după discuția avută cu inculpata Udrea Elena Gabriela, inculpatul Tarhon Victor l-a contactat pe martorul denunțator Vasile Ivan, reprezentantul S.C. Glacial Prod S.R.L. (*„una firmele de top în materia construcțiilor pe raza județului Tulcea”* despre care cunoștea că *„i-au fost atribuite contracte având ca obiect modernizarea unor drumuri județene”*, potrivit declarației inculpatului – vol. 1, filele nr. 132 – 137, dosar de urmărire penală), comunicându-i că trebuie să încheie mai multe contracte, în valoare de aproximativ 700.000 de lei, cu mai multe societăți comerciale, ai căror reprezentanți îl vor contacta ulterior. Martorul denunțator a realizat că societățile cu care S.C. Glacial Prod S.R.L. va încheia contracte vor presta servicii în cadrul campaniei electorale în momentul în care inculpatul Tarhon Victor a precizat că și lui i s-a cerut *„să pună umărul la programul electoral”*.

Solicitarea inculpatului către denunțator a venit în contextul în care **S.C. Glacial Prod. S.R.L. avea în derulare mai multe contracte, în valoare de 43,5**

milioane lei, încheiate cu Consiliul județean Tulcea, al cărui președinte era, la data faptelor, inculpatul Tarhon Victor.

În acest sens, denunțatorul a arătat că, deși inculpatul nu a condiționat în mod expres derularea în bune condiții a contractului de transmiterea foloaselor, această legătură era implicită, având în vedere contextul discuției.

După obținerea acceptului denunțatorului, inculpatul Tarhon Victor a transmis datele de contact ale acestuia și ale S.C. Glacial Prod S.R.L. către inculpata Udrea Elena Gabriela, care s-a ocupat în continuare de demersurile necesare pentru transferul sumelor de bani, transmițând aceste date societăților care prestau servicii, fie direct, fie prin intermediari.

Martorul Lungu Ștefan, reprezentant al S.C. Redsquad Film S.R.L., la data faptelor (fila nr. 155, vol. 2, dosar instanță de fond și filele nr. 5 – 6 și 7 – 8, vol. 2, dosar de urmărire penală), a arătat că, în perioada campaniei electorale, activa ca voluntar în cadrul echipei coordonate de către inculpata Udrea Elena Gabriela, care i-a cerut să contacteze S.C. Glacial Prod S.R.L. și i-a indicat datele de contact ale acesteia în vederea încheierii unui contract în baza căruia să încaseze o sumă de bani. Ulterior, inculpata i-a indicat datele necesare pentru transferurile subsecvente către societățile care au prestat servicii în cadrul campaniei.

În fața instanței de apel, la termenul din 18 noiembrie 2021, ***menținându-și denunțul și declarațiile date anterior***, martorul Lungu Ștefan a detaliat contextul în care a formulat denunțul din data de 18 februarie 2015, după cum urmează:

“(...) la data de 2 februarie 2015, s-a efectuat la domiciliul meu o percheziție și în aceeași dată am fost dus la DNA unde mi s-a adus la cunoștință calitatea cred că de suspect, pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită în cuantum de 1 mil. euro.

Procurorul (...) mi-a spus că dacă am informații de orice fel cu privire la Udrea Elena, Băsescu Traian, politicieni în general, informații pe care nu le dețineam, am șanse să îmi mai văd copilul. Am simțit o presiune din partea organului de anchetă. Atunci nu eram cercetat pentru spălare a banilor.

(...) Elena Udrea nu mi-a spus și nici eu nu am întrebat-o care este motivul pentru care cheltuielile erau achitate cu bani lichizi.

Nu știu să spun ce am gândit în 2009, când am acceptat propunerea Elenei Udrea, deși Redsquad nu a realizat nici un profit și nici de ce am plătit din sume proprii taxele și impozitele.

La acel moment am considerat că este un câștig profesional și o onoare să lucrez în campania unui președinte în funcție.

Mențin aspectele declarate anterior în cauză, în sensul că Udrea Elena m-a întrebat dacă am vreo firmă care să nu aibă activitate, că i-am menționat cele două societăți pe care le dețineam și la care administrator era mama mea și că tot Udrea Elena mi-a cerut să eliberez facturi fiscale către S.C. Oil Terminal S.A., fiind contactat de această societate, pentru întocmirea contractelor de consultanță al căror număr nu mi-l mai amintesc.

Am făcut cunoștință cu Elena Udrea în sediul Guvernului când aceasta tocmai ce preluase funcția de ministru al Turismului.

(...) La aceeași dată la care am făcut referire la începutul declarației mele, respectiv 2.02.2015, am fost reținut pentru 24 ore și apoi plasat în arest la domiciliu”.

În continuare, Înalta Curte reține, din declarațiile constante ale martorului Vasile Ivan, faptul că, la câteva zile de la discuția avută cu inculpatul Tarhon Victor, denunțatorul a fost contactat de reprezentanți ai societăților comerciale S.C. Everest Media S.R.L. (martorul Băncilă Cătălin Adrian), S.C. Lomar Media S.R.L. (martorul Ghincioiu Ovidiu Lorel), S.C. Redsquad Film S.R.L. (martorul Lungu Ștefan) și S.C. Total Media S.R.L. (martorul Dragomir Ion Cosmin).

Discuțiile au avut loc fie prin e-mail, fie telefonic, atât cu denunțatorul, cât și cu asistenta acestuia Mihailov Paula, niciunul dintre cei doi neavând contact personal cu reprezentanții societăților menționate mai sus.

În fața instanței de fond (fila nr. 116, vol. 2), martorul denunțator Vasile Ivan a precizat faptul că inculpatul Tarhon Victor i-a spus că trebuie să facă plăți, în valoare de aproximativ 700.000 de lei, în favoarea mai multor societăți comerciale, fără a-i indica scopul acestor plăți, natura raporturilor contractuale ori destinația sumelor de bani și nici martorul nu a cerut informații suplimentare *„întrucât nu era pentru prima oară când treceam prin așa ceva”* și *„știam din experiența anterioară care nu avea legătură cu domnul Tarhon că, în ipoteza în care nu se dădeau curs unor astfel de solicitări, plățile aferente contractelor erau întârziate sau nu mai aveau loc”*.

Martorul a mai precizat că, în urma discuțiilor cu reprezentantul S.C. Everest Media S.R.L., a aflat că plata privea servicii de publicitate prestate de către societate în campanie electorală. Tot în urma discuțiilor telefonice cu reprezentanții societăților Everest Media și Total Media, aceștia au comunicat martorului care era obiectul de activitate al societăților și atunci au hotărât natura contractelor pe care urmau să le încheie.

Martora Mihailov Paula (vol. 2, filele nr. 66 – 70, dosar de urmărire penală și vol. 3, fila nr. 194, dosar instanță de fond), asistent manager în cadrul S.C. Glacial Prod S.R.L., a arătat, printre altele, că în cursul lunii noiembrie 2009, a interacționat, pe adresa de mail a societății, cu martorul Lungu Ștefan care făcea referire la faptul că solicitarea de încheiere a contractului vine din partea cabinetului inculpatei Udrea Elena.

Același aspect a fost confirmat de martorul Lungu Ștefan, care a arătat, în mod constant, faptul că inculpata Udrea Elena Gabriela i-a cerut să contacteze S.C. Glacial Prod S.R.L., indicându-i datele de contact ale acesteia în vederea încheierii unui contract în baza căruia să încaseze o sumă de bani, precum și datele necesare pentru transferurile subsecvente către societățile care au prestat servicii în cadrul campaniei.

Urmare a discuțiilor anterior descrise, S.C. Glacial Prod S.R.L. a încheiat contracte fictive de consultanță și servicii de publicitate cu societățile comerciale menționate și a realizat plăți, în valoare totală de 691.029,63 lei. Serviciile menționate în aceste contracte nu au fost prestate către S.C. Glacial Prod S.R.L., iar sumele au fost folosite în realitate pentru plata unor servicii prestate în timpul campaniei electorale pentru candidatul Traian Băsescu.

Fictivitatea raporturilor contractuale a rezultat din coroborarea depozițiilor martorilor Mihailov Paula; Ghincioiu Ovidiu Lorel, care a arătat că a negociat prețul serviciilor ocazionate de realizarea paginii de internet cu inculpata Udrea Elena Gabriela, iar datele referitoare la plăți i-au fost transmise de către martorul Hrițuc Cristian; Băncilă Cătălin Adrian, care a arătat că societatea de unde urma să încaseze banii i-a fost indicată de martorul Hrițuc Cristian, iar acesta din urmă a precizat că aceste aspecte erau coordonate de inculpata Udrea Elena Gabriela.

În același context, din corespondența electronică depusă la dosar de către martora denunțătoare Ivana (fostă Bocioancă) Emilia rezultă și că, inițial, se intenționase ca, o plată, să se realizeze către o societate administrată de Francesco Giovanni Mario, concubinul inculpatei Bănescu Ioana. Astfel, la data de 3 noiembrie 2009, martora Ivana (fostă Bocioancă) Emilia, contabil al cabinetului notarial deținut de inculpata Ioana Bănescu și a societăților administrate de martorul Francesco Giovanni Mario, a întocmit o factură emisă de S.C. No Limit Management S.R.L. către S.C. Glacial Prod S.R.L. pentru suma de 119.356,42 lei (vol. 4, fila nr. 27, dosar de urmărire penală).

În ceea ce privește critica apelantului inculpat Tarhon Victor vizând *lipsa de credibilitate a declarațiilor martorului denunțător Vasile Ivan*, argumentele de ordin teoretic expuse la pct. I.1. din considerentele prezentei decizii referitoare la depozițiile martorului denunțător *Faur Horia Daniel* rămân perfect valabile și nu vor mai fi reluate.

Înalta Curte constată că martorul denunțător Vasile Ivan a avut o poziție constantă pe parcursul procesului penal, nefiind identificate contradicții între declarațiile sale succesive de natură a crea suspiciuni cu privire la credibilitatea susținerilor sale.

Astfel, în denunțul formulat în cauză (filele nr. 11 – 16, vol. 1, dosar de urmărire penală), martorul Vasile Ivan face referire la mai multe persoane posibil implicate în săvârșirea de fapte penale, însă mențiunile sale referitoare la inculpatul Tarhon Victor, singurul vizat de soluția de trimitere în judecată în prezenta cauză, sunt constante și reluate în cuprinsul declarațiilor date în cursul procesului penal.

Din acest punct de vedere, se constată că, în denunț, martorul a indicat în mod expres faptul că inculpatul Tarhon Victor:

- i-a comunicat că va fi contactat de diverse firme, cu care va încheia contracte, fiind ulterior contactat de reprezentanții S.C. Everest Media S.R.L., S.C. Lomar Media S.R.L., S.C. Redsqad Film S.R.L. și S.C. Total Media S.R.L. și că
- l-a lăsat să înțeleagă că sumele, care i-au fost solicitate prin intermediul contractelor și care au fost astfel obținute sunt necesare și vor fi cheltuite în campania electorală.

De altfel, depozițiile martorului Vasile Ivan nu sunt singurele probe care au stat la baza stabilirii situației de fapt de către prima instanță, acestea coroborându-se cu celelalte mijloace de probă administrate în toate fazele procesuale, respectiv declarațiile celorlalți martori și înscrisurile depuse la dosar.

În acest context, Înalta Curte reține că, în cursul cercetării judecătorești în fond (fila nr. 194, vol. 3), martora Mihailov Paula a făcut referire la un alt email

trimis de către o persoană de sex feminin, care i-a transmis un contract, spunând că o contactează din partea inculpatei Udrea Elena Gabriela.

Ulterior audierii sale la instanța de fond, martora a depus la dosarul cauzei (filele nr. 229 – 233, vol. 3) contractul de prestări servicii încheiat la data de 3 octombrie 2009, între S.C. Glacial Prod. S.R.L. în calitate de beneficiar și S.C. Artex Trans S.R.L. în calitate de prestator, având ca obiect efectuarea de către prestator în favoarea beneficiarului a lucrărilor de amenajare constând în lucrări de vopsitorie și recondiționare pereți, lucrări de instalații sanitare și electrice contra sumei de 14.900 de euro și procesul verbal de recepție aferent contractului de prestări servicii datat 27 octombrie 2009, suma de bani fiind plătită la data de 16 noiembrie 2009.

Conchizând, Înalta Curte constată că inculpata Udrea Elena Gabriela a instigat la comiterea unei infracțiuni de corupție, în condițiile în care, cunoștea că, prin natura funcției, inculpatul Tarhon Victor avea atribuții concrete, pe care urma să le exercite în raport cu societatea de la care urmau să fie solicitate foloasele.

Instigatorul nu trebuie să cunoască toate împrejurările referitoare la fapta care urmează să fie săvârșită, ci doar să indice fapta în așa fel încât cel instigat să cunoască obiectul instigării. Activitatea de determinare specifică unui instigator se efectuează prin insuflarea ideii către realizarea căreia tinde această activitate și prin străduința de a obține acceptarea acelei idei.

Din punct de vedere subiectiv, modul conspirat în care inculpata a solicitat să se realizeze remiterea foloaselor materiale demonstrează că a avut reprezentarea tuturor elementelor esențiale ale faptei care urma să fie săvârșită.

1.3. În ceea ce privește infracțiunile de delapidare săvârșită de inculpatul Wagner Silviu Ioan, la instigarea inculpatei Bănescu Ioana, și spălarea banilor reținută ca fiind săvârșită de martorul Francesco Giovanni Mario prin sentința penală nr. 89/F/22 ianuarie 2019 pronunțată de Tribunalul București, Secția I Penală, în dosarul nr. 45310/3/2018, rămasă definitivă, prin neapelare, la data de 13 februarie 2019, la instigarea inculpatei Bănescu Ioana, Înalta Curte reține următoarele:

La data faptelor, inculpatul Wagner Silviu Ioan îndeplinea funcția de director general al S.C. Oil Terminal S.A., având, printre atribuții, conducerea activităților societății, coordonarea și controlul acesteia, în ceea ce privește utilizarea resurselor financiare, asigurarea managementului societății, precum și încheierea actelor juridice, în numele și pe seama societății, în limitele împuternicirilor acordate de către Consiliul de Administrație.

În luna decembrie 2009, inculpata Bănescu Ioana a solicitat inculpatului Wagner Silviu Ioan să achite o factură fiscală reprezentând cheltuieli restante din campania pentru alegerile prezidențiale ce se desfășurase în toamna aceluiași an.

Acest aspect rezultă din depozițiile succesive date de inculpatul Wagner Ioan Silviu în cursul urmăririi penale.

Astfel, în data de 8 iunie 2015, audiat fiind în calitate de suspect, inculpatul a precizat că: „Ioana Bănescu mi-a prezentat o factură fiscală emisă de o firmă *Redsquad* către Oil Terminal și m-a rugat să o plătesc, spunându-mi că acestea sunt cheltuieli rămase neachitate din urmă, din toamnă. Nu știu dacă a precizat în

mod expres că sunt cheltuieli din campania electorală pentru alegerile prezidențiale, dar eu așa am înțeles pentru că nu avea la ce altceva să se refere” (vol. 1, filele nr. 154 – 156).

În data de 13 noiembrie 2015, tot în calitate de suspect, inculpatul a arătat că: *„doamna Ioana Băsescu, atunci când mi-a arătat acea factură, nu a precizat în mod explicit că acei bani sunt pentru plata unor servicii generate de campania electorală a tatălui ei.*

Mai precis doamna Ioana Băsescu mi-a spus ceva de genul – sunt niște plăți de făcut” (vol.1, filele nr. 159 – 167).

În data de 22 septembrie 2016, inculpatul a făcut precizări suplimentare, arătând că *„mi-a dat o factură spre a o achita, iar eu i-am spus că pentru aceasta este nevoie de un contract, lucru la care mi-a cerut să îi dau datele societății și un proiect de contract.*

Cu acel prilej eu am spus Doamnă, dar trebuie să facem și puțină publicitate, la care mi-a răspuns Da, bineînțeles, avem canale mass media, avem și o televiziune chiar.

Îmi este greu să îmi amintesc cu exactitate ce mi-a spus când mi-a cerut să achit factura, cred că exprimarea a fost că au rămas cheltuieli în urma campaniei electorale” (vol. 1, filele nr. 177 – 179).

În cursul cercetării judecătorești în fond, la termenul din 2 decembrie 2020 (deci, **după 5 ani și 6 luni de la data primei declarații din prezenta cauză**) inculpatul a arătat că nu își amintește ca, în acel moment sau oricând ulterior, coinculpata să-i fi sugerat că se dorește plata unor sume restante pentru servicii prestate în legătură cu campania electorală (fila nr. 23, vol. 4).

Se observă că, încheierea contractului având ca obiect servicii de publicitate a fost generată de solicitarea inculpatului Wagner Silviu Ioan, care nu a fost de acord să plătească factura fiscală în absența unui contract, iar obiectul acestuia a fost stabilit tot ca urmare a solicitărilor inculpatului, astfel cum rezultă din depozițiile constante ale acestuia date pe parcursul urmăririi penale.

Inițial, Băsescu Ioana a solicitat inculpatului Wagner Silviu Ioan ca plata să se realizeze către S.C. No Limit Management S.R.L., societate administrată în drept de concubinul său Francesco Giovanni Mario, însă evident pentru a îngreuna identificarea beneficiarului final al sumelor, a renunțat la această metodă și a cerut ca plata să se realizeze prin intermediul S.C. Redsquad S.R.L., al cărei reprezentant era martorul Lungu Ștefan, așa cum rezultă din corespondența electronică depusă la dosar. Astfel, la data de 6 ianuarie 2010, martora Ivan (fostă Bocioancă) Emilia a întocmit, la cererea inculpatei, două facturi emise de S.C. No Limit Management S.R.L. către S.C. Oil Terminal S.A., cu valorile de 100.000 de lei și 119.000 lei, pe care le-a trimis inculpatei, în cursul aceleiași zile, pe email, alături de mesajul: *„Sper că valorile erau în lei, dacă nu refac. Nu te-am mai deranjat, le-am luat adresa de pe net”* (vol. 4, filele nr. 32 – 34). Aceste aspecte rezultă și din convorbirea purtată de inculpata Băsescu Ioana cu martorul Francesco Giovanni Mario, la data de 26 noiembrie 2015, convorbire înregistrată ambiantal și redată în cuprinsul procesului verbal depus la filele nr. 22 – 31, vol. 3, dosar de urmărire penală.

În continuare, Înalta Curte reține, potrivit propriilor depoziții, faptul că inculpatul Wagner Ioan Silviu a comunicat martorei Stași Marieta Elisabeta, șef Serviciu Achiziții în cadrul S.C. Oil Terminal S.A., în cursul anilor 2009 – 2010, datele inserate în cuprinsul facturii, atrăgându-i atenția să facă verificări cu privire la societatea în cauză, să ia legătura cu reprezentanții acesteia și să verifice dacă prețul serviciilor de publicitate era unul similar celor de pe piață. În factură era menționată suma de 400.000 de lei, astfel că, a solicitat aceleiași martore să verifice prețurile din piață și în funcție de aceste prețuri să elaboreze un plan strict de publicitate raportat la valoarea de 400.000 de lei. Serviciul Achiziții a elaborat un plan (fila nr. 17, vol. 6, dosar de urmărire penală) și au prezentat inculpatului serviciile ce trebuiau prestate raportat la valoarea de 400.000 de lei, iar în baza acelu studiu a fost întocmit contractul cu S.C. Redsquad S.R.L. (vol. 1, fila nr. 162, dosar de urmărire penală).

Audiată în cursul cercetării judecătorești în fond (fila nr. 51, vol. 3), martora Stași Marieta Elisabeta a precizat că era vorba despre un contract de angajare privind un media plan, acest tip de contract presupunând o perioadă lungă de timp pentru derulare, o paletă largă de servicii și implicit o valoare mai mare.

Din depozițiile constante ale martorului denunțător Lungu Ștefan (vol. 2, filele nr. 5 – 6 și 7 – 8, dosar de urmărire penală și vol. 2, fila nr. 154, dosar instanță de fond), a rezultat că, în cursul lunii octombrie 2009, inculpata Udrea Elena Gabriela l-a întrebat dacă are o firmă, care să nu aibă activitate, martorul menționând că deține societățile Last Time Studio S.R.L. și Redsquad S.R.L., al căror administrator și asociat este mama sa și că, aceeași inculpată, i-a cerut să emită facturi fiscale către S.C. Oil Terminal S.A., fiind contactat telefonic de reprezentanții societății, care i-au indicat datele necesare pentru întocmirea contractelor de consultanță.

Audiat în apel, la data de 18 noiembrie 2021, martorul și-a **menținut denunțul, declarația dată în calitate de martor denunțător, precum și declarațiile ulterioare date în fazele de urmărire penală și în fond, precizând că reflectă adevărul.** În aceste condiții, a reiterat aspectele declarate anterior, în sensul că a acceptat propunerea inculpatei Udrea Elena Gabriela, deși societatea nu a realizat niciun profit și a plătit din sume proprii taxele și impozitele, că inculpata l-a întrebat dacă are vreo firmă care să nu aibă activitate, că i-a menționat cele două societăți pe care le deținea, al căror administrator era mama sa și că tot inculpata a fost cea care i-a cerut să elibereze facturi fiscale către S.C. Oil Terminal S.A., fiind contactat de această societate, pentru întocmirea contractelor.

În continuare, Înalta Curte reține că, inculpata Băsescu Ioana i-a transmis coinculpatului Wagner Silviu Ioan, prin intermediul martorei Florescu Simona, datele societății pentru care urma să se facă plata, iar S.C. Oil Terminal S.A., reprezentată de Wagner Silviu Ioan, a încheiat, la data de 30 decembrie 2009, un contract fictiv de prestări servicii de publicitate, în valoare de 419.000 lei, cu S.C. Redsquad Film S.R.L. Câmpina. Contractul a fost înregistrat la S.C. Oil Terminal S.A., sub nr. 2961/26 februarie 2010, după data emiterii facturii și a efectuării plății.

În baza acestui contract, la data de 16 februarie 2010, s-a realizat plata sumei de 119.000 lei către S.C. Redsquad Film S.R.L.

Din depoziția inculpatului Wagner Ioan Silviu a rezultat că, ulterior acestui moment, a întrebat-o pe martora Stași Marieta Elisabeta dacă s-a difuzat vreun spot video în executarea contractului, iar la răspunsul negativ al martorei, inculpatul a contactat-o telefonic pe inculpata Băsescu Ioana și i-a spus că, „*în condițiile în care nu se prestează în mod real servicii de publicitate*”, nu este de acord să mai achite și diferența de 300.000 de lei. Inculpata a părut surprinsă și i-a spus că va lua legătura cu reprezentanții societății, iar ulterior nu au mai fost emise alte facturi în executarea contractului (vol. 1, fila nr. 156, dosar de urmărire penală).

Înalta Curte observă că *reprezentanții celor două societăți comerciale nu au avut niciun contact direct și nu au purtat vreo negociere, semnarea contractului realizându-se prin corespondență, care a fost intermediată de inculpata Băsescu Ioana*, așa cum rezultă din mesajele de poștă electronică depuse la dosar. De asemenea, *serviciile nu au fost prestate*; societatea Redsqad Film S.R.L. nu desfășurase, anterior acestui moment, activități comerciale semnificative și nu avea experiență relevantă în domeniul publicității; bugetul S.C. Oil Terminal S.R.L. pentru activități de publicitate pentru tot anul a fost de aproximativ 200.000 lei, cu mult mai mic decât valoarea contractului încheiat cu S.C. Redsqad Film S.R.L.; la data de 19 februarie 2010 (*la două zile de la încasarea banilor*), martorul Lungu Ștefan a virat suma de 100.000 de lei către S.C. No Limit Management S.R.L., societate administrată de martorul Francesco Giovanni Mario, concubinul inculpatei Băsescu Ioana și avută în vedere inițial pentru încasarea sumei de către inculpată; inculpata Băsescu Ioana a coordonat efectuarea plății și s-a ocupat de întocmirea documentelor justificative ale tranzacției.

Astfel, din depozițiile martorilor Lungu Ștefan (vol. 2, filele nr. 5 – 6 și 7 – 8, dosar de urmărire penală) și Francesco Giovanni Mario (vol. 1, filele nr. 246 – 249, dosar de urmărire penală) a rezultat că între societățile Redsqad Film S.R.L. și No Limit Management S.R.L. nu au existat în realitate operațiuni comerciale, iar prin transferul bancar s-a urmărit exclusiv ascunderea provenienței infracționale a banilor proveniți din prejudicierea S.C. Oil Terminal S.A..

Cu ocazia audierii lor în cursul cercetării judecătorești în fond, martorii Lungu Ștefan (la termenul din 10 decembrie 2019) și Francesco Giovanni Mario (la termenul din 16 iunie 2020) și **au menținut declarațiile date anterior în cauză**.

În fața instanței de apel, martorul Lungu Ștefan a precizat următoarele:

“(...) Nu am avut colaborare directă cu Francesco Giovanni, nu am lucrat pentru acesta și nici nu am avut vreun contract încheiat cu el. Mi-a solicitat informații legate de artiști și alte companii care furnizează echipamente pe linie artistică.

Nu am colaborat cu Francesco Giovanni nici înainte și nici după 2009, nu am fost remunerat de acesta. Fac precizarea că l-am cunoscut prin intermediul Ioanei Băsescu”

Audiat în apel, la termenul din 20 ianuarie 2022, martorul Francesco Giovanni Mario și-a menținut declarațiile date în cauză în calitate de suspect și martor, întrucât reflectă adevărul și a precizat că nu a “*avut nicio discuție cu Lungu Ștefan despre Oil Terminal*”.

Suma obținută prin săvârșirea faptelor descrise anterior a fost folosită de martorul Francesco Giovanni Mario, la cererea inculpatei Bănescu Ioana, pentru plata unei excursii în Cuba, la data de 23 februarie 2010, iar diferența a fost retrasă în numerar, la aceeași dată. Deplasarea în Cuba a fost făcută de inculpata Bănescu Ioana și martorul Francesco Giovanni Mario, iar suma retrasă a fost folosită de cei doi pe parcursul excursiei, aspect ce rezultă din corespondența electronică depusă la dosar de martorul Francesco Giovanni Mario (vol. 9, filele nr. 15 – 61, dosar de urmărire penală), din extrasele bancare obținute în baza autorizației emise de judecătorul de drepturi și libertăți, precum și din înscrisurile comunicate de agenția de turism care a organizat deplasarea (vol. 6, filele nr. 155 – 165, dosar de urmărire penală).

Plata excursiei în Cuba din sumele de bani obținute în modalitatea expusă mai sus rezultă și din procesul verbal de redare a convorbirii înregistrate în mediul ambiant, purtate de inculpată cu martorul Francesco Giovanni Mario, la data de 3 decembrie 2015, relevante fiind următoarele pasaje:

„FRANCESCO GIOVANNI MARIO: ... Trebuiau declarați și plătiți la stat și au rămas și din banii ăia, înțelegi, sau din al... Sunt 55 de mii de lei cu care s-a plătit excursia noastră în Cuba, nu în China!

BĂNESCU IOANA: În Cuba!

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Păi, despre ce vorbim?

BĂNESCU IOANA: A noastră, mă scuzi, că-ți spun!

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Păi, cine a fost? Păi, stai puțin, n-am fost noi? Eu cu tine și cu ADI! Noi trei!

BĂNESCU IOANA: Așa, și?

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Păi, a cui a fost? A mea?

BĂNESCU IOANA: Nu e vina mea!”

În continuare, Înalta Curte reține că, la data de 19 februarie 2010, inculpata Bănescu Ioana a solicitat martorei Ivan (fostă Bocioancă) Emilia să întocmească urgent două facturi emise de S.C. No Limit Management S.R.L. către S.C. Redsqad S.R.L., în valoare de 100.000 lei și 119.000 lei, indicându-i datele de contact ale acestei societăți și cerându-i, totodată, ca înscrisurile să fie antedatate pentru luna ianuarie.

La data de 4 iunie 2010, inculpata Bănescu Ioana a cerut martorei să verifice situația facturilor emise către S.C. Redsqad S.R.L. și să storneze una dintre acestea, împrejurare care confirmă existența discuțiilor cu inculpatul Wagner Silviu Ioan referitoare la faptul că diferența prevăzută în contract nu va mai fi achitată.

Martorele Florescu Simona, secretar în cadrul cabinetului notarial al inculpatei Bănescu Ioana (vol. 2, filele nr. 132 – 133, dosar de urmărire penală) și Ivan (fostă Bocioancă) Emilia (filele nr. 162 – 164, termenul din 14 iulie 2020, dosar instanță de fond), contabil al cabinetului notarial deținut de inculpată și al societăților administrate de martorul Francesco Giovanni Mario, au confirmat implicarea inculpatei în administrarea societăților deținute de fostul concubin.

De asemenea, martora Ivan (fostă Bocioancă) Emilia a depus la dosar corespondență electronică din care a rezultat că activitatea S.C. No Limit

Management S.R.L. era controlată, în fapt, de către inculpata Bănescu Ioana, care dispunea asupra plăților efectuate de această societate.

Cu ocazia audierii sale în fața Înaltei Curți, la termenul din 20 ianuarie 2022, martora Ivan (fostă Bocioancă) Emilia și-a **menținut denunțul și declarațiile date anterior în cauză** și a făcut următoarele precizări:

„(...) În ziua de salarii eu știu că o persoană de sex feminin care lucra în cadrul cabinetului de notar al Ioanei Bănescu venea și plătea salariile angajaților societăților lui Francesco Giovanni.

Câteodată Ioana Bănescu îmi solicita să emit facturi, câteodată îmi transmitea facturi și se interesa de sumele încasate. Giovanni Francesco îmi solicita să emit facturile pentru firmele de publicitate, facturi pentru prestările de servicii organizate la unul sau două evenimente de către Music Channel.

Nu pot să delimitez exact momentul în care dumneaei a început să se ocupe de bunul mers al celor două societăți. Nu îmi mai aduc aminte dar știu că într-o situație mi-a cerut să emit o factură și apoi să o anulez pe prima și să emit o altă factură cu o altă sumă, de fapt împărțită în două sume. Nu cred că a fost o singură dată dar nici nu îmi aduc aminte de câte ori s-a întâmplat.

Știu că o televiziune își câștigă existența din spoturile publicitare, din acest punct de vedere Music Channel se echilibrase la un moment dat în sensul că era puțin peste 0. Cealaltă societate a lui Giovanni care se ocupa de organizarea de evenimente din câte îmi aduc aminte nu a avut activitate cât timp am ținut eu contabilitatea acolo.

(...) În momentul în care am preluat contabilitatea am observat că fuseseră făcute achiziții deși societatea nu avea profit, și cred că domnul Giovanni mi-a spus că achizițiile au fost făcute din banii personali. Nu am văzut nici un contract de împrumut încheiat între Giovanni și societate vizând aceste achiziții”.

I.4. În ceea ce privește infracțiunea de spălare a banilor săvârșită de martorul Francesco Giovanni Mario, condamnat pentru comiterea acesteia prin sentința penală nr. 89/F/22 ianuarie 2019 pronunțată de Tribunalul București, Secția I Penală, în dosarul nr. 45310/3/2018, definitivă, prin neapelare, la data de 13 februarie 2019, la instigarea inculpatei Bănescu Ioana, Înalta Curte reține următoarele:

Acționând în calitate de administrator și unic asociat al S.C. No Limit Management S.R.L., la data de 1 iulie 2009, martorul Francesco Giovanni Mario a încheiat un contract de prestări servicii cu S.C. RCS & RDS S.A. (reprezentată de martorul Bendei Ioan), având ca obiect închirierea de echipamente și aparatură audio-video. Conform contractului, S.C. No Limit Management S.R.L. a încasat de la S.C. RCS & RDS S.A. suma de 2.500.000 lei în contul bancar RO02BRDE445SV92243714450 deschis la B.R.D. – Société Generale

Martorul Francesco Giovanni Mario nu a declarat tranzacțiile încheiate cu S.C. RCS&RDS S.A. în declarațiile depuse de S.C. No Limit Management S.R.L. la organele fiscale, sustrăgându-se în acest mod de la plata către buget a impozitelor corespunzătoare acestor venituri. Astfel, cele două facturi nu se regăsesc nici în deconturile de T.V.A. depuse de societate pentru luna decembrie 2009, nici în declarația privind impozitul pe profit pentru anul 2009.

Din raportul de constatare tehnico-științifică întocmit în cauză a rezultat că, prin omisiunea evidențierii veniturilor încasate, bugetul de stat a fost prejudiciat cu suma totală de 735.098 lei (din care, T.V.A. în cuantum de 399.160 lei și impozit pe profit, în valoare de 335.938 lei). Situația de fapt anterior expusă a fost reținută cu titlu de autoritate de lucru judecat prin sentința penală nr. 89/F/22 ianuarie 2019 pronunțată de Tribunalul București, Secția I Penală în dosarul nr. 45310/3/2018, rămasă definitivă prin neapelare la data de 13 februarie 2019 (filele nr. 130 – 137, vol. 3, dosar instanță de fond).

Suma în cuantum de 735.098 lei, obținută prin săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală, ca urmare a neplății impozitelor către bugetul de stat, a fost folosită de martorul Francesco Giovanni Mario pentru plata unor servicii ce au fost prestate în campania electorală desfășurată în cursul anului 2009, în favoarea candidatului Băsescu Traian, tatăl inculpatei Băsescu Ioana, concubina din acea perioadă a martorului. Astfel, martorul Francesco Giovanni Mario a efectuat plăți, în baza unor contracte fictive, în valoare totală de 1.195.038 lei, în care este inclusă suma obținută prin săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală.

Contractele încheiate între S.C. No Limit Management S.R.L. și societățile Lomar Media, D.A. Communication Media și Sfinx Experience au un caracter fictiv, serviciile din clauzele contractuale, ce au generat efectuarea plăților anterior menționate, nefiind prestate în realitate.

Transferurile au fost intermediare de către inculpatele Udrea Elena Gabriela și Băsescu Ioana, care i-au comunicat martorului Francesco Giovanni Mario datele societăților pentru care urmau să fie efectuate plățile și cuantumul sumelor de bani ce urmau să fie plătite.

Astfel, Înalta Curte constată că martorul Francesco Giovanni Mario a recunoscut săvârșirea faptelor, precizând că a acționat, la cererea inculpatei Băsescu Ioana, care i-a indicat toate contractele pe care le-a semnat și toate plățile pe care le-a efectuat în contul serviciilor de publicitate (fila nr. 97, vol. 3, dosar instanță de fond). Martorul a arătat că nu a avut nicio relație cu coinculpatul Andronic Dan, iar acesta nu i-a prestat niciun serviciu, aceeași fiind situația și în ceea ce privește firma Lomar Media S.R.L.. Martorul a mai arătat că, în timpul campaniei electorale, la rugămintea inculpatei Băsescu Ioana, a ajutat la organizarea unor concerte ce urmau să se țină în apropierea sediului de campanie al președintelui Băsescu Traian din zona Lipsani, în acest scop, fiind montată o scenă și instalate echipamente de către Sfinx Experience. Martorul a mai precizat că transmitea ofertele referitoare la costurile pentru scenă și pentru artiști, prin intermediul inculpatei Băsescu Ioana, iar aceasta îi comunica dacă propunerile au fost acceptate sau nu. Inculpata Băsescu Ioana a primit aceste informații de la inculpata Udrea Elena Gabriela și s-a ocupat de întocmirea contractelor și a facturilor direct sau prin intermediul angajatelor sale.

Aspectele relatate de martorul Francesco Giovanni Mario sunt confirmate prin depozitiile martorei Ivan (fostă Bocioancă) Emilia, corespondența electronică depusă la dosar și procesele-verbale de redare a convorbirilor ambientale dintre martorul Francesco Giovanni Mario și inculpata Băsescu Ioana, ansamblu probator din care rezultă, fără putință de tăgadă, faptul că inculpata Băsescu Ioana era cea care controla actele juridice încheiate de S.C. No Limit Management S.R.L..

Astfel, din depozițiile martorei Ivan (fostă Bocioancă) Emilia (contabil al societăților No Limit Management S.R.L. și Music Chanel S.R.L. și al biroului notarial al inculpatei Băsescu Ioana) date în cursul urmăririi penale (vol. 4, filele nr. 6 – 7 și 8 – 12) a rezultat că societatea No Limit Management nu avea activitate comercială semnificativă și că făcea în principal achiziții de valoare mică. Își amintește martora faptul că, la sfârșitul anului 2009, a văzut în extrasele de cont bancar că societatea a avut o încasare de valoare mare, de aproximativ 2,5 milioane lei, de la RCS RDS, deși, la acel moment, nu fusese emisă nicio factură corespunzătoare acelei sume, motiv pentru care, am înregistrat-o provizoriu în contul 473 – sume în curs de lămurire. La închiderea bilanțului, respectiv la începutul anului 2010, a avut o discuție cu martorul Francesco Giovanni Mario despre suma respectivă, iar acesta din urmă i-a spus că știe el despre ce este vorba. După un timp, martorul i-a comunicat faptul că, reprezentanții RCS&RDS îi cer facturi fiscale pentru suma încasată și i-a solicitat să redacteze două asemenea înscrisuri, cu datele de identificare pe care martorul i le-a comunicat. A precizat martora că a comunicat pe email schițele de facturi, dar nu le-a primit înapoi semnate și ștampilate.

Fiindu-i prezentate, de către procuror, facturile nr. 59 din 11 decembrie 2009 și nr. 61 din 14 decembrie 2009, martora a precizat că a redactat acele înscrisuri, dar semnătura îi aparține lui Francesco Giovanni Mario.

Martora a mai arătat că inculpata se ocupa de activitatea financiară a societăților lui Francesco Giovanni Mario pentru că „el era mai artist”; că inculpata a cunoscut despre plata efectuată de RCS&RDS către No Limit Management și că aceasta a intermediat martorului relația cu societatea de cablu; că existau situații în care inculpata îi solicita, prin intermediul poștei electronice, să întocmească facturi fiscale care atestau că societățile menționate ar fi prestat servicii către diferiți clienți de la care erau încasate sume de bani; că tranzacțiile aveau o valoare disproporționat de mare raportat la activitatea reală a societăților, că activitățile nu aveau legătură cu obiectul de activitate al societăților și nu primea înscrisuri justificative, iar uneori facturile erau antedatate.

A precizat martora că sumele obținute în această modalitate erau retrase în numerar de către Francesco Giovanni Mario, în baza unor contracte de împrumut fictive întocmite de martoră, la solicitarea acestuia, care atestau că ar fi împrumutat societatea cu diferite sume de bani. În realitate, aceste împrumuturi nu se efectuaseră, iar contractele erau întocmite doar pentru a fi folosite ca documente justificative la bancă. În urma verificării contului de poștă electronică, martora a identificat că, printre societățile către care s-au emis asemenea facturi, erau: Glacial Prod, Ogilvy & Mather Advertising, New Age Advertising, Field Star, Marketing Clan Vision, Bog Art, Rotary Construcții, Euroconex, Assistance Insolv, Heineken România, Media Investement, Redsquad Film și Oil Terminal.

În fața instanței de fond, menținându-și depozițiile din faza de urmărire penală, martora Ivan (fostă Bocioancă) Emilia a precizat că inculpata îi transmitea ce facturi să întocmească, pe ce sumă, în favoarea cui precum și ce serviciu trebuia consemnat ca fiind prestat. Totodată, martora a menționat că au existat situații în care inculpata Băsescu Ioana îi indica să întocmească o factură pentru o anumită

sumă către un anumit beneficiar, iar ulterior, la scurt timp, revenea și îi spunea să emită factura către un alt beneficiar, având o altă sumă și să nu o mai emită pe prima (fila nr. 162, vol. 3).

În fața instanței de apel, la termenul din 20 ianuarie 2022, **menținându-și denunțul și declarațiile date anterior în cauză**, martora Ivan (fostă Bocioancă) Emilia a declarat suplimentar următoarele:

“(...) Referitor la încasarea de valoare mare despre care am făcut vorbire de la RCS RDS, nu cunosc amănunte, am văzut doar extrasele de cont și, întrebându-l pe Francesco Giovanni, acesta mi-a spus că o să revenim asupra acestei încasări. Ulterior, din discuțiile purtate cu acesta, a rezultat că RCS RDS dorea să cumpere Music Channel. La acel moment am înregistrat suma în contul 473, sume în curs de lămurire, neavând niciun document. După un timp, Giovanni sau/și Ioana Băsescu, nu îmi mai aduc aminte, mi-a cerut să îi redactez două facturi cu motivarea că sunt cerute de către cei de la RCS RDS, lucru pe care l-am și făcut, transmițându-le prin e-mail.

La începutul activității noastre inculpata Ioana Băsescu mi-a spus că ea este cea care se ocupă de activitatea financiară a societăților lui Giovanni Francesco.

Când m-am referit la activitatea financiară a societăților lui Giovanni Francesco, de care se ocupa Ioana Băsescu, m-am referit la procurarea de fonduri.

Știu că Ioana Băsescu era cea care îl cunoștea pe directorul general al RCS RDS, nu Giovanni. Eu personal nu am asistat la nicio negociere referitoare la RCS RDS, dar bănuiesc că, atâta timp cât inculpata Băsescu îl cunoștea pe acel director general, a cunoscut despre plata efectuată și i-a intermediat lui Giovanni relația cu RCS RDS (...).”

De asemenea, din corespondența electronică depusă la dosarul de urmărire penală de martorul Francesco Giovanni Mario rezultă că, în cursul campaniei electorale, inculpata Băsescu Ioana a transmis martorului datele de contact ale unei societăți care a prestat servicii de publicitate în cadrul campaniei electorale și ale unei persoane din cadrul biroului de presă al partidului (vol. 9, fila nr. 13), precum și că, în aceeași perioadă, legătura dintre Francesco Giovanni Mario și Andronic Dan se realiza prin intermediul inculpatelor Udrea Elena Gabriela și Băsescu Ioana (vol. 9, fila nr. 2).

În aceeași ordine de idei, Înalta Curte reține procesele – verbale de redare a convorbirilor ambientale din care rezultă că inculpata cunoștea atât că sumele de bani folosite pentru plata serviciilor provin de la RCS&RDS S.A., prin intermediul martorului Bendei Ioan, cât și omisiunea declarării acestor venituri de către Francesco Giovanni – Mario, căruia i-a reproșat că și-a însușit o parte din banii obținuți, ce ar fi trebuit folosiți integral în interesul campaniei.

Astfel, din procesul verbal de redare a convorbirii înregistrate în mediul ambiental dintre inculpata Băsescu Ioana și Francesco Giovanni Mario, la data de 26 noiembrie 2015, a reieșit că inculpata cunoștea despre plățile efectuate pentru servicii electorale, precum și că aceasta a intermediat contractele cu Andronic Dan și Lungu Ștefan, iar după încheierea campaniei electorale, a solicitat martorului Francesco Giovanni Mario să radieze societatea comercială prin intermediul căreia

s-au realizat tranzacțiile, pentru a evita descoperirea faptelor (vol. 3, filele nr. 22 – 31):

“(...) BĂSESCU IOANA: Așa și eu ce să-i fac lui ȘTEFAN LUNGU?

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: DAN ANDRONIC, eu n-am lucrat nimic cu ei (...) Înțelegi?

BĂSESCU IOANA: Tu știi foarte bine care a fost situația atunci, da?!

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Așa și ce fac eu? Le dau hârtii? Și?

BĂSESCU IOANA: „Astea le am!”, Ce hârtii?”.

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Păi, da mi-au zis și justificări pe ce s-a întâmplat. Justificări.

BĂSESCU IOANA: Ce justificări?

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Pe ce s-a întâmplat. Că ăsta mi-a făcut mie ce mi-a făcut. Ce mi-a făcut mie? Nu mi-a făcut nimic!

BĂSESCU IOANA: (...) Mă, sincer degeaba vîi la mine, că nu eu le-am făcut.

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Păi, cîn... Poftim?

BĂSESCU IOANA: Nu eu le-am făcut (...)

BĂSESCU IOANA: Nu știi dacă îți amintești exact, cine insista să se lucreze prin el?

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Eu insistam să se lucreze prin mine?!

BĂSESCU IOANA: Da, tu, tu, tu! Amintește-ți de câte ori ai fost în sediu și eu nu știi. Ai fost de o grămadă de ori.

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Am fost de 2 ori la sediu, de 2, 3 ori la sediu.

BĂSESCU IOANA: Nu știi. Deci, OK, eu nu știi. Nu știi cine sunt...

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Așa de 2, 3 ori am fost la sediu ca să vorbesc de concertele alea, știi foarte bine atunci.

(...) BĂSESCU IOANA: Nu știi cine sunt, nu eu le-am făcut.

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Le-am făcut eu, vrei să zici.

BĂSESCU IOANA: Da` nu le-am făcut eu!

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Da` le-am făcut eu?

BĂSESCU IOANA: Păi, da cine le-a făcut, mama?!

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Ce treabă aveam eu cu DAN ANDRONIC, mă? Ce treabă aveam eu cu el?

(...) FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Mi-a cerut, înțelegi, hârtiile de pe tranzacțiile astea, da... și ce am beneficiat. Adică „Băi, îi dau contractul. Arată-mi și mie ce-a făcut ăla? Pentru tine, pentru mine, pentru... MUSIC CHANNEL NO LIMIT”. Și ăla n-a făcut nimic pentru mine, știi bine ce-a făcut DAN ANDRONIC (...)! În noiembrie, decembrie. N-a făcut pentru mine.

BĂSESCU IOANA: Nici pentru mine.

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Corect nici pentru tine, da` a făcut pentru altcineva, da. N-a făcut pentru mine asta e problema asta e a mea, înțelegi? Pentru că... na vezi ce se întâmplă. Și sunt panicat și nu știu ce să fac? Și înțelegi, da.

BĂSESCU IOANA: ...[neinteligibil, vorbește în șoaptă] (...)

BĂSESCU IOANA: *Auzi, știi ceva ...[neinteligibil, vorbește în șoaptă]... când ai încasat niște bani...*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Ce bani am încasat eu? Păi, am încasat niște bani pe care i-am dat mai departe, toți înțelegi? Mai au rămas... mai sunt niște bani pe care EMILIA nu i-a declarat, că m-am uitat în hârtii, da, cu care s-a plătit excursia în CUBA, de exemplu, știi? Care EMILIA nu i-a declarat. Sunt 700 și ceva de mii de lei sau ce sunt acolo pe care EMILIA nu i-a declarat. Înțelegi? Ca eu să pot să-i plătesc la fisc, înțelegi? Și din banii ăia s-a plătit sau ce s-a plătit pentru că na (...) Nu i-a declarat doamna contabilă, trecem peste asta, da. **Am încasat, am plătit, am cheltuit, am mers în excursie, înțelegi?** Cu niște bani care mai nou aflu și mă uit în hârtii că nu erau ai mei, înțelegi? Pentru că ea nu era în stare să se ocupe de firmă și să plătească, și...?*

BĂSESCU IOANA: *Ea trebuie să plătească, măi, băiațule! (...)*

BĂSESCU IOANA: ***Pe ANDRONIC aș putea să...***

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Da, (...) păi și ȘTEFAN, ce... parcă nu-l știi pe ȘTEFAN? Iar alea sunt firmele...*

BĂSESCU IOANA: ***Du-te tu și vorbește cu ȘTEFAN care este în arest la domiciliu! (...)***

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Actele au stat aicea, după aia au venit la mine. Parte din ele le am, parte din el nu le am, că e haos, da. Știi foarte bine că așa a fost.*

BĂSESCU IOANA: ***Păi, toate actele.***

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Dar am și spus, actele au stat la tine până ne-am despărțit noi, după aia au venit la mine, da, și parte le am, parte nu le am. Că de aia și stăteau aici.*

BĂSESCU IOANA: ***Când ți-am spus să închizi firma îți trebuia nu știu ce (...)***

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Crezi tu că nu veneau din 2009? Și acuma de ce vrei să, acuma e...*

BĂSESCU IOANA: ***...[neinteligibil]... la revedere, îți închideai cu controlul prin firmă ...[neinteligibil]...***

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Pentru că eu n-am știut că fac ceva ilegal sau poate să vină cineva.*

BĂSESCU IOANA: ***Dar n-a zis nimeni că este ilegal, domnule!***

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Păi, OK.*

BĂSESCU IOANA: ***Demonstrează-mi mie că este ilegal.***

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Dar n-am spus că este ilegal, înțelegi? Dar dacă-mi cere... „OK, și ce ți-a făcut ție DA COMUNICATION?”. „Păi...”.*

BĂSESCU IOANA: ***Păi și nu scrie în contract?***

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Păi, da. **Da` nu tre` să și arăți?** „Bă, mi-a făcut pantofi”. „Păi, arată-mi pantoful”. „A! Păi, nu-l mai am”. „Arată-mi o schiță, arată-mi ceva!”.*

BĂSESCU IOANA: *„Nu mai știu au trecut 6 ani.”.*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Da. Deci, eu am făcut niște chestii...*

BĂSESCU IOANA: *Așa și eu de unde vrei, eu nici nu știu ce s-a făcut. Pe mine mă întrebi? Pe mine mă întrebi?*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Comunicare, strategie, afișe (...)*

BĂSESCU IOANA: *Eu le-am făcut?!*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Nu le-am făcut eu, le-a făcut el pentru campanie, nu pentru mine. Da? Le-a făcut el pentru campanie, nu le-a făcut pentru mine?*

BĂSESCU IOANA: *Așa și acuma ce vrei să faci?*

(...) FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *OK, n-ai zis tu, a zis... a venit... cine a venit și s-a întâlnit? Nimeni. Cine s-a întâlnit cu...? M-am întâlnit eu cu DAN ANDRONIC? M-am întâlnit eu cu ȘTEFAN LUNGU? Cine s-a întâlnit? Cine a zis? Înțelegi, eu nu m-am întâlnit cu ei „Da, domn`e vrem să facem prin tine”. Hai să fim serioși. Bine. Cine a zis, cine a zis? Da? Ce fac eu în situația asta? Ce fac eu? Ce le dau eu lor?*

BĂSESCU IOANA: *Ce acte ai?*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Poftim?*

BĂSESCU IOANA: *Ce acte ai?*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Am, am... singura chestie am găsit contractul cu LOMAR, înțelegi? Și cred că îl găsesc și pe ăsta cu DA COMUNICATION. Da, păi, am contractele, dar n-am justificările și te-ai uitat... mă uitam dimineată, înțelegi. „Nu știu ce, da 2012, da` cum a... contracte fictive cu unii...”. Mă uit la televizor de dimineată. Da, păi, este același lucru după părerea mea, este același lucru și logic m-am panicat, tre` să mă duc ...[neinteligibil]...*

BĂSESCU IOANA: *Nu trebuie să ...[neinteligibil]...*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Păi, dacă ei poate știu, habar n-am, eu nu știu ce știu ei, poate știu că e fictiv, poate știu că nu mi-a prestat nimeni... mie nimic. Poate știu.*

BĂSESCU IOANA: *Da, cine te-a pus, mă, să te bagi?*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Da, m-am băgat eu așa flower-power?*

BĂSESCU IOANA: *Da, tu. Amintește-ți cum stăteau la sediu, cu zilele.*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Eu am zis... Nu, la sediu a fost cu evenimentele care s-au ținut o singură zi.*

BĂSESCU IOANA: *A! Vai, vai, vai, vai! Cine se oferea? „Eu ... [neinteligibil]... prin mine, se face prin mine. Eu fac...”. (...)*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *OK, am zis eu. Și? M-am dus eu la DAN ANDRONIC? Eu pe ăla „Bună-zia, bună-zia!”. Îl știu eu pe ăla? Habar n-am, nu știu cine e ăsta!*

BĂSESCU IOANA: *Da` când tre` să dai răspunsul?*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Săptămâna viitoare, până vineri.*

(...) FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *„A! Nu-mi amintesc”. Unele chestii oricum nu mi le amintesc din 2000... și firmele astea acuma mi-au sărit în ochi. OK, că pe ȘTEFAN îl știu, da, și de ANDRONIC am auzit la televizor. Dar firmele ROMAR și RESDAC, sau cum se numesc ele, habar n-am, înțelegi. Eu nu am, n-am lucrat cu el, eu nu știu cine sunt, nici nu mi-am adus aminte de ele. Înțelegi? M-am apucat să scormon, de ieri scormon. Deci, nu pot să fac nimic? Tre` să stau*

liniștit și să-mi asum fapte pe care nu le am... pe scurt. Nu, să mi le iau eu în cârcă?!

BĂSESCU IOANA: Nu știu ...[neinteligibil]... Ce pot să-ți spun.

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Le am în contract, o să-ți trimit scanat contractul să vezi ce s-a făcut. Consultanță, HQ... nu știu ce... O să-ți trimit scanat contractul, să te uiți pe el pe mail. Să-mi zici ce părere ai și cu asta-basta. Îți las asta?

BĂSESCU IOANA: Da.

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: OK. O să-ți trimit pe mail și dacă ai timp ...[neinteligibil]... să-mi zici, ce vrei să zic, să fac, mă anunți.

BĂSESCU IOANA: **Cum vrei. Dar nu îmi trimite pe mail că ...[neinteligibil] ...**

Totodată, din procesul verbal de redare a convorbirii dintre inculpata Bănescu Ioana și Francesco Giovanni Mario, înregistrate în mediul ambiental, la data de 03 decembrie 2015, rezultă implicarea inculpatei în tranzacția cu societatea RCS&RDS, precum și faptul că aceasta cunoștea caracterul ilicit al sumelor obținute de Francesco Giovanni Mario, reproșându-i că a folosit o parte din sume în interes personal, după care, a verificat dacă are asupra sa tehnică de interceptare și, numai după acest moment, a acceptat să discute despre sumele încasate de la RCS&RDS (vol. 3, filele nr. 53 – 66):

„FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Băi, **ăștia nu au făcut nimic pentru mine atunci, înțelegi? Știi bine despre ce e vorba! Doi la mână: uită-te și tu, pe contractele astea, înțelegi, care toate astea stăteau aicea, știi bine, da? Asta nu e semnătura mea! A cui e? Nu știu a cui e! Nu știu cine a făcut toată treaba asta! Și pe asta și pe asta! Asta e a mea, într-adevăr, dar pe asta... pe astea două?**

BĂSESCU IOANA: Autiști...! Cine a făcut plățile!

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Păi, nu, că plățile-s făcute de la ei către mine! Dar nu contează... și de la mine către ei, dar uită-te, cine sunt semnăturile! Da, plățile-s făcute de mine! Uite! Tu știi bine... semnătura mea, asta, aicea, **nu e semnătura mea pe niciunul dintre ele!**

BĂSESCU IOANA: **Așa o fi! Și ce vrei să-ți fac acum?**

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Păi, și eu ce fac? Ce le zic ăstora? Eu ce le zic lor? Ce mă duc eu să le spun lor mâine?

BĂSESCU IOANA: Dar cine te cheamă mâine...?

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Antifrauda!

BĂSESCU IOANA: OK! Le dai contractele, care-i problema?

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Da... și or să vină să: "Ce servicii v-a prestat ă...?"

BĂSESCU IOANA: Păi, și tu nu știi să citești acolo ce proiect de servicii ți-au prestat?

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Dovadă! Ce dovadă le dau eu lor? Că nu mi-a prestat nimic! Doi la mână: una dintre astea...

BĂSESCU IOANA: **OK! Spune-le că nu ți-au prestat nimic, care-i problema? (...)**

BĂSESCU IOANA: *Auzi, tu ai rămas cu 200 de mii de euro, așa că nu mai comenta atâta!*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Care 200 de mii de euro? Care 200 de mii de euro?!*

BĂSESCU IOANA: *Atâta ți-au rămas, băiatule!*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Mie?!?*

BĂSESCU IOANA: *Da, da, da!*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Niciodată!*

BĂSESCU IOANA: *După astea!*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Niciodată-n viața ta!*

BĂSESCU IOANA: *Ba da!*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Niciodată-n viața ta! Toate sumele astea încasate s-au dus către ăștia!*

BĂSESCU IOANA: *Nu-i adevărat! (...)*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Nu sunt... Trebuiau declarați și plătiți la stat și au rămas și din banii ăia, înțelegi, sau din al... Sunt 55 de mii de lei cu care s-a plătit excursia noastră în Cuba, nu în China!*

BĂSESCU IOANA: *În Cuba!*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Păi, despre ce vorbim?*

BĂSESCU IOANA: *A noastră, mă scuzi, că-ți spun!*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Păi, cine a fost? Păi, stai puțin, n-am fost noi? Eu cu tine și cu ADI! Noi trei!*

BĂSESCU IOANA: *Așa, și?*

(...) BĂSESCU IOANA: *Care te duceai toată ziua și stăteai acolo!*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Eu m-am dus la campanie și am zis: "Dom'le, eu vreau să fac... ă... lucrurile astea pentru voi!"? Eu am făcut lucrurile astea!*

BĂSESCU IOANA: *Ia, dă încoace telefonul (...)! Dă... ia deschide-ți bluză!*

(...) BĂSESCU IOANA: *Vreau să văd că n-ai tehnică pe tine, băiatule!*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Asta era ultima! Înțelegi? Asta era ultima! Eu înțeleg că tre' să fiu eu prostul să cadă și să răspundă, că n-o să răspundă nimeni altcineva, o să răspund eu...*

BĂSESCU IOANA: *Dar n-am înțeles!*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Înțelegi?*

BĂSESCU IOANA: *N-am înțeles de ce dai vina pe mine, după atâția ani!*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *După atâția ani mie îmi vin ăștia pe cap, înțelegi...*

BĂSESCU IOANA: *Așa!*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *...Pentru niște contracte pe care eu nu le-am făcut, care au trebuit prestate niște servicii pentru campania electorală, știi bine, a lui taică-tu... da? Știi foarte bine lucrurile astea!...*

BĂSESCU IOANA: *Te înregistrează cineva?*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: *Care au făcut...[neinteligibil]... Nu mai...*

BĂSESCU IOANA: *...[neinteligibil]... vorbești mai încet, băiatule!*

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Păi, nu, dar stai puțin, mă pui așa și...! Așa... Da... Și acuma eu... ce facem? Hai să ne spălăm pe mâini! Hai să-l aruncăm la gunoi (...) că nu mai contează cu nimic. Dă-mi o explicație logică! Ce le zic eu la oameni? Fă... ce le zic eu? Mi-au prestat aicea... "Ok, arată și mie dovada!" Ce le zic? Ce le arăt?

BĂSESCU IOANA: **Nu tre' să le arăți nicio dovadă!**

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Nicio dovadă, nu?

BĂSESCU IOANA: Nu, nicio dovadă!

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Te uiți și tu la televizor, cu contracte fictive și cu nenorociri? Pe câți îi ia...

BĂSESCU IOANA: Așa! Dar care-i fictiv?

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Pe câți îi ia...

BĂSESCU IOANA: Care... care-i fictivitatea aici?

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: ...[neinteligibil]... **ei nu mi-au prestat nimic, trebuia să am un raport de activitate**, o... nu știu ce ... consultanță în domeniul ...[neinteligibil]... Nu trebuia să dea hârtie? Trebuia să-mi dea ceva!

BĂSESCU IOANA: **Nu știu... De ce nu mi-ai cerut atunci, băiatule?**

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: **Cui să cer, că eu n-am făcut nimic, eu nu m-am întâlnit cu ei, eu n-am făcut nimic!**

BĂSESCU IOANA: **Tu erai toată ziua acolo!**

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Nu! Am fost acolo de 3 ori...

BĂSESCU IOANA: Nu mai minți!

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: ...de două ori la concerte... de două ori la concerte!

BĂSESCU IOANA: Ia stai jos un pic!

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Mi-e și... nu, nu, nu! E... Nu știu cine-a fost cu mine acolo dar am fost acolo de 3 ori, de două ori la concertele alea...

BĂSESCU IOANA: Mincinosule!

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: "Hai să le facem! Hai să nu le facem!" Eu nu m-am dus acolo... "Haideti domnu! Hai cu mine!" Mincinosu'... Deci, contractele alea...

BĂSESCU IOANA: **Deci, mergeai mai des ...[neinteligibil]... decât mergeam eu, da?**

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Deci, con... deci... deci contractele astea... Nu e adevărat! Am fost când a fost scena pusă acolo că era ... [neinteligibil]... și cu SFINXUL!

BĂSESCU IOANA: Nu e adevărat! Er ai... Nu! Er ai toată ziua!(...)

BĂSESCU IOANA: Vrei să-l întrebăm pe ONACA de câte ori ai fost acolo?

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Întrebă-l, te rog! Du... dacă după ce...

BĂSESCU IOANA: Deci, toată lumea își amintește că ai fost des acolo, da?
(...)

BĂSESCU IOANA: **Ti-am spus atunci să ți le închizi!**

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Păi, nu le-a închis nimeni, înțelegi, atunci pentru că nu aveam de ce să le închid că nu mă știam vinovat cu nimic! Înțelegi? Pentru că eu nu am prestat nimic în campanie... deci, înțelegi? Da!

BĂSESCU IOANA: Hai, mă, nu te mai fă că nu știi!
FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Ce să știi, mă? Ce să știi?
BĂSESCU IOANA: Ti-au intrat banii de la BENDEL, mă, ...?
FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Nu a intrat niciun ban, toți banii au intrat pe chestii, înțelegi? Iar astea sunt problemă... astea, astea de aicea... astea...
BĂSESCU IOANA: Pe ce chestii au intrat, băi, băiatule?
FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Am făcut canal în U... în Ungaria, două canale!
BĂSESCU IOANA: Băi!
FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Două canale!
BĂSESCU IOANA: ...[neinteligibil]...
FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Două canale făcute în Ungaria!
BĂSESCU IOANA: Da, pentru asta ți-a dat! (...)
FRANCESCO GIOVANNI MARIO: ...pe contract! Nu mai zic că nu sunt semnate pe toată pagina, trecem peste asta! Cine a semnat în locul meu? Da? Și doi la mână, cine-i ăla? Vreau să dau de el, vreau să dau de LOMAR ăsta! Cine e?
BĂSESCU IOANA: Nu știi!
FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Și cine poate să știe?
BĂSESCU IOANA: Nu știi!
FRANCESCO GIOVANNI MARIO: A lucrat în campania aia, a fost o firmă!
BĂSESCU IOANA: Așa, și? OK, și?
(...) BĂSESCU IOANA: Cu DAN pot să te pun în legătură! ...[neinteligibil]...
FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Dar eu nu-l cunosc, ce să mă pui în le... să mă pui în legătură să... ce? "Vedeți că am lucrat... dar n-am lucrat!"
BĂSESCU IOANA: Să vorbești cu el să stabilești, de exemplu! Că nu-i problema mea, nu e firma lu' mama! Ai înțeles?"
De asemenea, din cuprinsul procesului verbal de redare a convorbirii dintre inculpata Bănescu Ioana și martorul Francesco Giovanni Mario, înregistrate în mediul ambiental, la data de 04 decembrie 2015, rezultă că inculpata îi dă sfaturi despre atitudinea pe care să o adopte pentru a nu fi descoperit caracterul fictiv al contractelor și beneficiarul final al serviciilor (vol. 3, filele nr. 67 – 72):
„BĂSESCU IOANA: Am vorbit cu...[neinteligibil]... dacă vrei, îți face nu știi ce ...[neinteligibil]...
FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Da! (...)
BĂSESCU IOANA: Ă... mi-a dat o chestie de la un avocat cu... dacă ești obligat sau nu să păstrezi operațiunile care se fac...
FRANCESCO GIOVANNI MARIO: OK!
BĂSESCU IOANA: Ăsta-i avocatul... (...)
FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Eu acuma mă duc, le duc actele, văd ce zic și după aia am să-ți zic!
BĂSESCU IOANA: Părerea mea este... citește și hârtia aia ...[neinteligibil]... să le explici: "Băi, nu le-am păstrat, nu mă interesează... .
BĂSESCU IOANA: Da! Și uite: domnul avocat MIRCIOIU dă și articol din lege că nu ești obligat să păstrezi, să arhivezi... ă...
FRANCESCO GIOVANNI MARIO: OK! O să mă uit!

BĂSESCU IOANA: ...chestiile alea din spate...

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: OK! (...)

BĂSESCU IOANA: ...că nu ești obligat să le arhivezi și că nu ești obligat... și RADU spune că nu au de ce să-ți ceară din 2009!

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Păi, asta știi și eu!

BĂSESCU IOANA: Că e prescris!

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Decât dacă-i altceva! De asta ți-am spus și eu! Pentru că asta am întrebat și eu: "Bă, dar de ce îmi ceri din 2009?", că știi că-ți cer pe 5 ani!

BĂSESCU IOANA: Păi, RADU zice... mai bine să începi să le ceri ordinul de serviciu, hârtiile alea... Nu știi dacă ți le-au arătat sau nu ți le-au arătat! Adică să le... să... să lungești cumva termenele! Nu... te grăbești să le dai contractele! "Nu, frate, ia... le mai caut! N-am conta... contabilă în concediu, nu le-am găsit... În cât timp pot să vi le aduc?"

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Bine!

BĂSESCU IOANA: Deci, tre' să le ceri ordinul de serviciu, să se uite pe el... să te uiți pe el, să vezi ce scrie, exact cum e, ce trebuie să le... ți-au dat?

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Pf... nu! Au venit cu niște legitimații când au venit și mi-au lăsat o hârtie la birou! (...)

BĂSESCU IOANA: "Dom'le, n-am găsit, nu... nu știu!". Fii atent cu telefonul!

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: OK!

BĂSESCU IOANA: Și citește ce scrie ...[neinteligibil]... nu ești obligat să ai în spate! Atâta timp cât prestația a fost făcută...

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Știi care-i problema? Că n-a fost făcută, dar eu tre' să demonstrez că ar fi fost făcută! Aia-i problema!

BĂSESCU IOANA: Au fost făcute!

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Da! ...[neinteligibil]... firma mea!

BĂSESCU IOANA: Băi, poți să spui că au fost făcute...[neinteligibil]...(..)

BĂSESCU IOANA: Deci, ascultă-mă puțin! Nu te duce singur să vorbești cu nimeni...

FRANCESCO GIOVANNI MARIO: Am înțeles! OK! Am înțeles!"

În ceea ce privește critica apelantei-inculpate Bănescu Ioana vizând lipsa unui mandat de supraveghere tehnică dat de un judecător de drepturi și libertăți pentru martorul Francesco Giovanni Mario, Înalta Curte constată că, în procedura camerei preliminare, prealabil începerii judecătii, a fost analizată, cu titlu definitiv, legalitatea ordonanței organului de urmărire penală din data de 26 noiembrie 2015 prin care s-a dispus, în temeiul art. 148 din Codul de procedură penală, autorizarea folosirii numitului Francesco Giovanni Mario, în calitate de colaborator.

Or, potrivit art. 346 alin. (5) din Codul de procedură penală, doar probele excluse în camera preliminară nu mai pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei.

Nerespectarea interdicției absolute statuată în cuprinsul normelor procesual penale ale art. 102 alin. (1) din Codul de procedură penală potrivit căreia probele obținute prin tortură, precum și probele derivate din acestea nu pot fi folosite „în

cadrul procesului penal” și a dispozițiilor art. 101 alin. (1) – (3) din același cod privind interzicerea explicită a administrării probelor prin practici neloiale atrage nulitatea absolută a actelor procesuale și procedurale prin care probele au fost administrate și excluderea necondiționată a probei în faza camerei preliminare.

Întrucât nerespectarea dispozițiilor cuprinse în normele precitate cade sub incidența inadmisibilității care produce efecte prin intermediul nulității absolute, se constată, totodată, că o verificare a loialității/legalității administrării probelor, din această perspectivă, este admisă și în cursul judecării, aplicându-se, în acest mod, regula generală potrivit căreia nulitatea absolută poate fi invocată pe tot parcursul procesului penal.

Așadar, interdicția categorică a legii în obținerea probelor prin practici/procedee neloiale/nelegale justifică competența judecătorului de fond de a examina și în cursul judecării aceste aspecte. Altfel spus, probele menținute ca legale de judecătorul de cameră preliminară pot face obiectul unor noi verificări de legalitate în cursul judecării din perspectiva constatării inadmisibilității procedurii prin care au fost obținute și a aplicării nulității absolute asupra actelor procesuale și procedurale prin care probele au fost administrate, în condițiile în care, în această ipoteză, se prezumă *iuris et de iure* că se aduce atingere legalității procesului penal, vătămarea neputând fi acoperită.

În același sens a statuat și instanța de contencios constituțional în considerentele obligatorii ale **Deciziei nr. 802 din 5 decembrie 2017** referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 342 și art. 345 alin.(1) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial nr. 116 din 06 februarie 2018 (paragraful 29).

În ceea ce privește nulitatea ordonanței de autorizare a colaboratorului Francesco Giovanni Mario, se constată că măsura utilizării investigatorilor sub acoperire și a colaboratorilor constituie o metodă specială de cercetare care, potrivit art. 138 alin. (10) din Codul de procedură penală, se utilizează în vederea obținerii de date și informații în procesul penal.

Ca atare, nu este un procedeu probatoriu, dar poate mijloci folosirea a două procedee probatorii derivate: supravegherea tehnică restrânsă potrivit art. 148 alin. (3) din Codul de procedură penală și audierea investigatorului sub acoperire și a colaboratorului.

Colaboratorul poate fi, în principiu, orice persoană care a interacționat cu suspectii sau cu zona infracțională și care, prin contribuția lui, poate să aducă probe pentru dovedirea faptelor. Sub acest aspect, prin **Decizia nr. 323 din 9 mai 2017**, Curtea Constituțională a reținut că „Potrivit dispozițiilor art. 148 alin. (10) din Codul de procedură penală, «În situații excepționale, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1), iar folosirea investigatorului sub acoperire nu este suficientă pentru obținerea datelor sau informațiilor ori nu este posibilă, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală poate autoriza folosirea unui colaborator, căruia îi poate fi atribuită o altă identitate decât cea reală. Dispozițiile alin. (2)-(3) și (5)-(9) se aplică în mod corespunzător». Așa fiind, prin exceptarea aplicării în mod corespunzător a dispozițiilor art. 148 alin. (4) din Codul de procedură penală, rezultă că un colaborator nu este membru al poliției judiciare și

poate fi orice persoană din cercul suspectilor sau care a interacționat cu zona infracțională și care poate aduce probe în dovedirea infracțiunilor. Astfel, întrucât, în numeroase situații infiltrarea unui investigator sub acoperire sau cu identitate reală este imposibil de realizat din cauza condițiilor concrete referitoare la clandestinitatea structurii infracționale sau a relațiilor din cadrul grupurilor, organele judiciare pot racola un membru al rețelei infracționale sau o persoană care poate pătrunde în interiorul ei grație încrederii de care beneficiază în rândul membrilor» (paragraful 22).

Caracterul subsidiar al măsurii autorizării colaboratorului rezultă din prezentarea situației de fapt, având în vedere complexitatea cauzei.

În acord cu instanța de fond, se constată că judecătorul de drepturi și libertăți din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția Penală a autorizat măsura de supraveghere tehnică a supravegherii audio a inculpatei Bănescu Ioana și a martorului colaborator Francesco Giovanni Mario, fiind emis mandatul de supraveghere tehnică nr. 1642/UP/5 noiembrie 2015. Prin urmare, în cauză a existat o analiză anterioară a legalității, temeiniciei, proporționalității și subsidiarității măsurii, potrivit art. 140 din Codul de procedură penală.

În cauză, conversațiile înregistrate ambiental, deși inițiate de colaborator, au avut loc la sediul biroului notarial al inculpatei care, la data faptelor, *nu avea calitatea de suspect*, aceasta din urmă chiar suspectându-l pe colaborator că ar înregistra discuția. În plus, valoarea probatorie a proceselor verbale de redare a conținutului convorbirilor înregistrate ambiental nu este una determinantă, în cauză existând numeroase alte probe, analizate mai sus, care conduc la concluzia săvârșirii faptei penale, de către inculpată.

1.5. Referitor la implicarea inculpatei Udrea Elena Gabriela în negocierea condițiilor privind prestarea serviciilor de publicitate, care au fost plătite din sumele de bani, obținute prin infracțiunea de evaziune fiscală săvârșită de martorul Francesco Giovanni, Înalta Curte reține următoarele:

Suma de **424.830** lei a fost virată, la data de 20 noiembrie 2009, către S.C. LOMAR MEDIA S.R.L., administrată de martorul Ghincioiu Ovidiu Lorel, potrivit căruia suma reprezenta contravaloarea serviciilor prestate pentru realizarea paginii de internet "*www.basescu.ro*", în baza unei înțelegeri negociate de către inculpata Udrea Elena Gabriela.

Sumele de **411.264** lei, virată la data de 16 noiembrie 2009, și de **257.040** lei, virată la data de 11 decembrie 2009, către S.C. D.A. Communication Media S.R.L., administrată de inculpatul Andronic Dan Cătălin, reprezentau contravaloarea serviciilor de consultanță electorală prestate candidatului Traian Bănescu, de către Andronic Dan Cătălin și Tal Silberstein.

Suma de **101.904** lei, virată la data de 1 decembrie 2009, către Sfinx Experience S.R.L., administrată de martorul Cernea Mihai, privea servicii prin care această firmă a asigurat echipamentele tehnice necesare pentru amenajarea unei scene amplasate în apropierea sediului de campanie, în vederea organizării de concerte.

Potrivit declarației martorului Cernea Mihai din cursul urmăririi penale, încheierea contractului a avut loc, la cererea inculpatei Udrea Elena Gabriela,

precizând că au fost întârzieri la plata contractului încheiat cu S.C. No Limit Management S.R.L. și că a trebuit să insiste, pentru a obține diferența de preț, pe lângă martorul Ștefan Lungu și inculpată.

În faza cercetării judecătorești în fond, martorul a revenit asupra celor declarate inițial, indicând faptul că inițiativa încheierii contractului cu S.C. No Limit Management S.R.L. i-a aparținut martorului Francesco Giovanni Mario și că discuțiile referitoare la neefectuarea plății restante s-au purtat exclusiv cu acesta din urmă.

Înalta Curte constată că, în mod corect, instanța de fond a dat prevalență declarației martorului din cursul urmăririi penale, având în vedere că acesta nu a avut o justificare plauzibilă în ceea ce privește modificarea declarației inițiale, susținând că a fost „*puțin luat prin surprindere prin chemarea la DNA astfel că nu am avut timp să elucidez toate elementele declarației mele*”, însă ulterior s-a consultat cu colegii și și-a amintit cum au stat lucrurile în realitate, **la peste 10 ani de la depozitia inițială.**

I.6. În ceea ce privește infracțiunile de spălare a banilor, săvârșite de inculpata Udrea Elena Gabriela:

Înalta Curte reține că inculpata Udrea Elena Gabriela a participat la schimbarea sau transferul tuturor sumelor de bani obținute în urma săvârșirii infracțiunilor descrise anterior, fiind reținute, în sarcina acesteia, patru infracțiuni de spălare de bani, corelativ fiecărei infracțiuni predicat – două infracțiuni de luare de mită, o infracțiune de delapidare și o infracțiune de evaziune fiscală.

Săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor **în formă autonomă** este dovedită prin următoarele mijloace de probă:

- **declarațiile constante ale martorului denunțător Lungu Ștefan** date pe parcursul procesului penal (vol. 2, filele nr. 5 – 6 și 7 – 8, dosar de urmărire penală; vol. 2, fila nr. 155, dosar instanță de fond și declarație în apel din 18 noiembrie 2021), din cuprinsul cărora a rezultat, în esență, faptul că, în cursul lunii octombrie 2009, inculpata l-a întrebat dacă are o firmă, care să nu aibă activitate, și, ca urmare a răspunsului afirmativ al martorului, în sensul că deține firmele Last Time Studio și Redsquad, al căror administrator și asociat este mama sa, Udrea Elena Gabriela i-a cerut să încheie contracte cu Ringier România și Mediafax S.A.. Contractul cu Ringier avea ca obiect prestarea de servicii de publicitate pentru referendum și pentru campania electorală, iar cel cu Mediafax viza servicii de monitorizare media după mai multe cuvinte cheie. Atât serviciile de publicitate, cât și cele de monitorizare, urmau să fie folosite în cadrul campaniei.

Ambele contracte au fost încheiate de către Redsquad, pentru că era o firmă nou înființată, cu profil de publicitate, și care nu avusese anterior activitate.

Pentru plata facturilor fiscale emise celor două societăți, martorul primea sume de bani în numerar de la inculpată sau, dacă aceasta nu era în sediu, îi înmâna prin intermediul martorei Topoliceanu Ana Maria sau al unuia dintre cei doi agenți care îi asigurau protecția. Martorul depunea banii în contul bancar personal al mamei sale, care îi retrăgea și făcea depuneri de numerar în contul firmei.

Atât sumele de bani primite în numerar de la inculpată, cât și cele de la S.C. Oil Terminal S.A. și S.C. Glacial Prod S.R.L., martorul le-a folosit exclusiv pentru a

face plăți către Ringier România și Mediafax S.A. De asemenea, a mai făcut plăți pentru alte servicii folosite în campanie, respectiv către Coza Advertising S.R.L. (printuri pentru sediul de campanie), No Limit Management (plata către artiștii care cântau la sediul de campanie), Publirom (autocolante) și Etnos (pliante pentru sediul de campanie). Martorul nu s-a întâlnit niciodată cu reprezentanții acestor societăți, nu a avut niciun profit din acele plăți, mai mult, la finalul exercițiului financiar, după plata impozitelor, a avut o pierdere de aproximativ 70.000 de lei, în urma acelor tranzacții.

- **declarația martorei Munteanu (fostă Topoliceanu) Ana Maria** (vol. 2, filele nr. 168 – 170, dosar de urmărire penală), din care rezultă că a discutat cu reprezentanții societății Mediafax S.A., la cererea inculpatei, că este posibil să fi participat la discuții și în ceea ce privește un contract încheiat cu Ringier și că acționa la cererea Elenei Udrea, nu lua niciodată hotărârea cu cine să se încheie contractul sau care să fie obiectul acestuia.

- **declarația martorului Hrițuc Cristian** (vol. 2, filele nr. 50 – 51, dosar de urmărire penală), din care rezultă că au existat întârzieri la plată și, în acest context, martorul Băncilă Adrian l-a sunat în mod repetat și l-a întrebat când va primi banii. Martorul a transmis mai departe mesajul lui Băncilă Adrian către inculpată care, la un moment dat, i-a dat o sumă de bani în numerar pe care să o remită martorului Băncilă Adrian pentru serviciile de publicitate prestate, ceea ce a și făcut.

- **extrasele conturilor bancare** deschise de S.C. Redsquad Film S.R.L., din care rezultă depunerile de numerar și plățile efectuate în contul serviciilor prestate în campania electorală (vol. 17, 18 și 19, dosar de urmărire penală);

- **documentele** contabile emanând de la S.C. Redsquad Film S.R.L., din care rezultă că societatea nu avea activitate comercială, la data faptelor (vol. 17, 18 și 19, dosar de urmărire penală);

- **nota de constatare** cu privire la veniturile obținute de martorul Lungu Ștefan, în perioada anilor 2007 – 2010, din care rezultă că aceste venituri nu i-ar fi permis să realizeze depuneri de numerar în cuantum de 305.118 lei (vol. 7, filele nr. 267 – 279, dosar de urmărire penală);

- **înscrisurile** comunicate de Ringier România S.A. cu privire la serviciile prestate în contul contractului încheiat cu S.C. Redsquad Film S.R.L. (vol. 12, filele nr. 3 – 132, dosar de urmărire penală) și

- **contractul** încheiat între Mediafax S.A. și Redsquad Film S.R.L., din care rezultă că serviciile prestate vizau monitorizarea aparițiilor în mass media ale candidatului Traian Băsescu și ale contracandidaților acestuia (vol. 2, filele nr. 10 – 13, dosar de urmărire penală).

Din ansamblul probator administrat în cauză, Înalta Curte reține că inculpata Udrea Elena Gabriela a negociat direct, cu martorii Ghincioiu Ovidiu Lorel și Cernea Mihai, plățile către Lomar Media și Sfinx Experience și, totodată, a intermediat relația cu inculpatul Andronic Dan.

De asemenea, martorii Lungu Ștefan, Hrițuc Cristian Gabriel și Munteanu (fostă Topoliceanu) Ana Maria au intermediat, la cererea inculpatei, realizarea plăților către Ringier România, Mediafax, Total Media și Everest Media, fie prin

interpunerea unor societăți pe care le controlau, fie prin punerea în contact a prestatorilor de servicii cu societățile care urmau să facă plățile.

Totodată, în perioada 30 octombrie 2009 – 18 noiembrie 2009, inculpata Udrea Elena Gabriela a predat martorului Lungu Ștefan, în mai multe tranșe, suma totală de 305.118 lei, în numerar, spre a fi folosită pentru plata unor servicii de publicitate electorală.

Martorul Lungu Ștefan a depus suma de 305.118 lei în contul bancar personal al mamei sale, care îi retrăgea și făcea depuneri de numerar în contul bancar deschis de S.C. Redsquad Film S.R.L. la B.R.D. – Societe Generale, la datele de:

- 30 octombrie 2009, suma de 13.477 lei;
- 2 noiembrie 2009, suma de 16.190 lei;
- 4 noiembrie 2009, suma de 35.825 lei;
- 05 noiembrie 2009, suma de 14.882 lei;
- 6 noiembrie 2009, suma de 8.094 lei;
- 9 noiembrie 2009, suma de 16.189 lei;
- 11 noiembrie 2009, suma de 37.537 lei;
- 12 noiembrie 2009, suma de 54.900 lei;
- 13 noiembrie 2009, suma de 18.768,98 lei;
- 16 noiembrie 2009, suma de 37.540 lei și
- 18 noiembrie 2009, suma de 51.715 lei.

Aceste depuneri sunt intercalate cu transferul bancar realizat în contul aceleiași societăți de către S.C. Glacial Prod S.R.L., la data de 17 noiembrie 2009, iar sumele au fost folosite pentru plata acelorași servicii prestate în campania electorală, după cum urmează:

- 350.748 lei, în perioada 28 octombrie 2009 – 18 noiembrie 2009, în contul Ringier România S.A., reprezentând contravaloarea unor reclame electorale apărute în ziarele „Evenimentul Zilei”, „Libertatea” și „Capital” și

- 74.072 lei, în perioada 18 – 19 noiembrie 2009, în contul Mediafax S.A., constând în contravaloarea unor servicii de monitorizare mass-media vizând aparițiile candidatului Traian Băsescu.

Contractul cu Ringier România S.A. a fost încheiat inițial de către HBB Top Rebranding S.R.L., societate administrată de martorul Hrițuc Cristian, cel de-al doilea intermediar folosit de inculpata Udrea Elena Gabriela pentru realizarea de plăți fictive și care, a declarat, la rândul său, că a primit sume de bani în numerar de la inculpată pentru plata unor servicii prestate în cadrul campaniei.

La data de 28 octombrie 2009, obligațiile HBB Top Rebranding S.R.L. au fost preluate de către societatea controlată de martorul Lungu Ștefan.

Analiza probelor administrate în cauză duce la concluzia că sumele înmânate de către inculpată martorului Lungu Ștefan au o proveniență infracțională, cu privire la această faptă reținându-se săvârșirea unei infracțiuni de spălare a banilor în formă autonomă.

Autonomia infracțiunii de spălare de bani privește ipoteze în care este atrasă răspunderea penală pentru această infracțiune atunci când există probe din care să rezulte că bunurile au o origine infracțională, chiar dacă nu există o condamnare anterioară sau concomitentă pentru infracțiunea predicat sau dacă nu este

determinată cu precizie fapta prin care au fost produse bunurile sau ori autorul infracțiunii predicat, în sensul articolului 9 din Convenția Consiliului European de la Varșovia din 2005, ratificată prin Legea nr. 420/2006.

Condițiile în care poate fi reținută infracțiunea de spălare de bani în formă autonomă au fost stabilite în jurisprudență prin Decizia nr. 16/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 25 august 2016, care a statuat că originea infracțională a bunurilor poate fi determinată în lipsa unei condamnări pentru infracțiunea predicat, în situațiile în care probele cauzei sunt suficiente pentru a crea certitudinea că bunurile provin din infracțiuni.

Or, în cauză, sunt îndeplinite aceste condiții, având în vedere că există numeroase elemente care demonstrează că sumele în numerar transmise martorului Lungu Ștefan provin din infracțiuni de corupție, iar, prin tranzacțiile efectuate, inculpata Udrea Elena Gabriela a urmărit să le ascundă originea.

Folosirea unor sume semnificative în numerar, care depășesc cu mult veniturile salariale ale inculpatei, reprezintă un element specific tipologiei infracțiunilor de spălare a banilor.

Totodată, interpunerea unei alte persoane și încheierea de contracte fictive pentru a plăti servicii prestate în interesul inculpatei, într-o modalitate care să facă imposibilă stabilirea unei legături între persoana care realizează transferurile bancare și sursa fondurilor, conturează originea infracțională a bunurilor.

Implicarea inculpatei Udrea Elena Gabriela în săvârșirea unor infracțiuni de corupție, atât în prezenta cauză cât și în alte dosare în care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa și cu privire la care s-a dispus condamnarea în primă instanță sau chiar condamnarea definitivă, constituie un alt criteriu avut în vedere de practica judiciară pentru existența infracțiunii de spălare a banilor în formă autonomă.

Astfel, prin rechizitoriul din data de 20 aprilie 2015, întocmit în dosarul nr. 50/P/2014 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, s-a reținut că, în perioada 2010 – 2012, inculpata Udrea Elena Gabriela, care îndeplinea în acea perioadă funcția de ministru al Dezvoltării Regionale și Turismului, a coordonat un sistem prin care persoanele cele mai apropiate acesteia (inculpații Lungu Ștefan, Topoliceanu Ana Maria, Nastasia Gheorghe și Breazu Tudor Liberiu) au primit, cu știința inculpatei, sume de bani de la reprezentanții unor societăți comerciale pentru a le garanta plata la timp a lucrărilor finanțate de autoritatea publică. Sumele obținute au intrat fie nemijlocit în patrimoniul inculpatei Udrea Elena Gabriela (în numerar ori prin plata unor bunuri și servicii), fie în patrimoniul unor persoane indicate de aceasta, printre care, Organizația București a Partidului Democrat Liberal. Cu privire la aceste fapte s-a dispus condamnarea inculpatei pentru săvârșirea a trei infracțiuni de luare de mită, prin sentința penală nr. 181 din data de 28 martie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, rămasă definitivă prin decizia penală nr. 93 din 5 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul de 5 Judecători.

În ceea ce privește latura subiectivă a infracțiunii, eludarea dispozițiilor imperative ale Legii nr. 334/2006 referitoare la finanțarea campaniilor electorale confirmă intenția inculpatei de a ascunde proveniența bunurilor, în condițiile în care, rațiunea legii, care impune evidența tuturor donațiilor, este tocmai de a asigura transparența necesară pentru a verifica dacă sumele folosite în procesul electoral provin din infracțiuni de corupție.

1.7. Referitor la infracțiunea de mărturie mincinoasă imputată inculpatului Andronic Dan Cătălin prin actul de sesizare a instanței:

Înalta Curte constată că, la data de 22 septembrie 2016, inculpatul Andronic Dan Cătălin a fost audiat, în calitate de martor, în prezentul dosar, în legătură cu faptele de spălare a banilor constând în transferul sumei totale de 735.098 lei obținută prin infracțiunea de evaziune fiscală săvârșită de martorul Francesco Giovanni Mario către mai multe societăți comerciale, printre care și D.A. Communication & Media S.R.L..

Ascultarea, în calitate de martor, a inculpatului Andronic Dan Cătălin a avut loc după ce i s-a adus la cunoștință obiectul cauzei, respectiv săvârșirea unor infracțiuni de spălare de bani în legătură cu finanțarea campaniei electorale pentru alegerile prezidențiale din anul 2009. Martorul a depus jurământul religios, în prezența apărătorilor inculpaților.

În cuprinsul depoziției sale, inculpatul ANDRONIC Dan Cătălin a susținut că:

- societatea D.A. Communication & Media S.R.L. a încheiat două contracte de consultanță cu S.C. No Limit Management S.R.L. și S.C. Music Events Production S.R.L., la cererea administratorului celor două societăți, Francesco Giovanni Mario;

- părțile ar fi avut intenția ca, în baza celor două contracte, să se presteze consultanță în domeniul mass-media în legătură cu deschiderea unui post de televiziune în Ungaria, însă serviciile nu au putut fi prestate, din culpa lui Francesco Giovanni Mario, care a achitat totuși integral prețul prevăzut în contracte;

- suma nu a fost restituită deoarece martorul Andronic Dan Cătălin nu l-a mai putut contacta pe Francesco Giovanni Mario, în ciuda solicitărilor transmise inculpatelor Băsescu Ioana și Udrea Elena Gabriela;

- nu există nicio legătură între sumele încasate de la Francesco Giovanni Mario și serviciile de consultanță prestate candidatului Traian Băsescu și nu știe cum au fost folosite aceste sume de către D.A. Communication & Media S.R.L.;

- inculpatele Băsescu Ioana și Udrea Elena Gabriela nu au fost implicate în niciun mod în discuțiile referitoare la încheierea contractului și la efectuarea plăților;

- după demararea cercetărilor în prezenta cauză nu a discutat cu nicio persoană despre acest lucru și nu a implicat-o în niciun fel pe soția sa.

Or, Înalta Curte constată că, în cauză, organul de urmărire penală avea suficiente date și își formase o suspiciune din care putea și trebuia să-și dea seama că inculpatul Andronic Dan Cătălin, fiind chemat să dea declarație, în calitate de martor, în dosarul de urmărire penală nr. 121/P/2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție, putea fi pus în situația de a se autoincrimina, în condițiile în care, obiectul depoziției sale viza implicarea coinculpatei Udrea Elena Gabriela și Băsescu Ioana și caracterul real al

tranzacției dintre S.C. No Limit Management S.R.L. și S.C. D.A. Communication Media S.R.L., administrată de inculpatul Andronic Dan Cătălin, tranzacție cu privire la care existau suspiciuni referitoare la caracterul real al acesteia.

De altfel, suspiciunile organului de urmărire penală au fost materializate anterior ascultării inculpatului Andronic Dan Cătălin, în calitate de martor în cauză, prin ordonanța din 24 noiembrie 2015, prin care s-a dispus extinderea urmăririi penale și efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspectul Francesco Giovanni Mario, pentru săvârșirea unei infracțiuni de evaziune fiscală, prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 241/2005, și a două infracțiuni de spălare a banilor, prevăzute de art. 29 lit. a) din Legea nr. 656/2002, ambele cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal și art. 5 din Codul penal.

În ceea ce privește tranzacția dintre S.C. D.A. Communication & Media S.R.L., administrată de inculpatul Andronic Dan Cătălin și S.C. Music Events Production S.R.L., al cărei administrator era același Francesco Giovanni Mario, se constată că, în mod corect, instanța de fond a apreciat că, și în privința acestui contract de consultanță, rămân valabile aceleași argumente, având în vedere legătura indisolubilă între cele două contracte de consultanță, încheiate în aceeași perioadă, între aceleași persoane, având același obiect, astfel că nu s-ar putea reține că, în privința acestor elemente de fapt, inculpatul Andronic Dan Cătălin nu ar fi avut, la data faptei, calitatea de suspect *de facto*.

Din acest punct de vedere, Înalta Curte reține că, în paragraful 67 din Decizia Curții Constituționale nr. 236/2020, *instanța de contencios constituțional a constatat că persoana ascultată în calitate de martor – sub prestare de jurământ și sub sancțiunea penală a săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă, cu privire la fapte sau împrejurări de natură a o incrimina – se confruntă cu (cel puțin) două alegeri dificile, respectiv (i) să aleagă să furnizeze organelor judiciare informații incriminatoare sau (ii) să mintă și să riște să fie condamnată pentru infracțiunea de mărturie mincinoasă.*

Rațiuni similare și analize ale unor drepturi divergente se regăsesc în:

- Decizia nr. 10/2019 privind examinarea sesizării formulate de Curtea de Apel București – Secția a II-a penală;

- Decizia nr. 1/2019 privind examinarea recursului în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dar mai ales în

- Decizia nr. 236/2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 246 și art. 248 din Codul penal din 1969, ale art. 297 alin. (1) din Codul penal, ale art. 114 alin. (2) și ale art. 118 din Codul de procedură penală, precum și ale art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, din care evocăm următoarele paragrafe relevante:

“36. Cu referire la dreptul la tăcere și dreptul de a nu contribui la propria incriminare, Curtea reține opiniile doctrinare potrivit cărora drepturile precitate decurg din respectarea prezumției de nevinovăție, fiind garanții ale acesteia. În același sens este și jurisprudența instanței de la Strasbourg, potrivit căreia dreptul la neautoincriminare și dreptul la tăcere sunt o consecință directă a prezumției de nevinovăție și, totodată, aceste drepturi au o existență de sine stătătoare, izvorând

din exigența echității procedurii la care face referire paragraful 1 al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (Hotărârea din 29 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza Saunders împotriva Regatului Unit, paragraful 68; Hotărârea din 21 decembrie 2000, pronunțată în Cauza Heaney și McGuinness împotriva Irlandei, paragraful 40). Astfel, în Cauza Saunders împotriva Regatului Unit, instanța europeană a considerat că dreptul la neautoincriminare este un element constitutiv al cerinței echității procesuale, înscrisă în paragraful 1 al art. 6 din Convenție, arătându-se însă și faptul că, sub aspectul dreptului la neautoincriminare, care impune acuzării să își probeze susținerile fără a apela la probe obținute prin constrângere sau opresiune, acest drept este strâns legat de prezumția de nevinovăție (Hotărârea din 29 noiembrie 1996, paragraful 69). De asemenea, în Hotărârea din 25 ianuarie 1996, pronunțată în Cauza John Murray împotriva Regatului Unit, paragraful 41, instanța europeană a analizat susținerile petentului privind încălcarea dreptului la tăcere și la neautoincriminare atât din perspectiva paragrafului 1, cât și a paragrafului 2 ale art. 6 din Convenție, invocând o încălcare nu doar a echității generale a procesului, dar și a regulii potrivit căreia acuzarea trebuie să își dovedească susținerile fără sprijinul acuzatului, garanție specifică prezumției de nevinovăție.

37. În aceste condiții, în raport cu jurisprudența citată, Curtea constată că dreptul la tăcere și dreptul de a nu contribui la propria incriminare sunt atât o consecință directă a prezumției de nevinovăție, cât și o garanție a echității procedurii, consacrate în paragrafele 1 și 2 ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în condițiile în care paragraful 1 cuprinde garanții ale „acuzatului” în materie penală, iar câmpul de aplicare *ratione personae* al paragrafului 2 al art. 6 din Convenție are o sferă mai largă, incluzând și martorul.

38. În context, Curtea observă că, în ceea ce privește noțiunea de „martor”, instanța europeană a reținut că aceasta are un înțeles autonom în sistemul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, independent de calificarea sa în norma națională (Hotărârea din 24 aprilie 2012, pronunțată în Cauza Damir Sibgatullin împotriva Rusiei, paragraful 45). Astfel, din moment ce o depoziție, fie că ea este făcută de un martor – *stricto sensu* – sau de către o altă persoană, este susceptibilă să fundamenteze, în mod substanțial, condamnarea celui trimis în judecată, ea constituie o „mărturie în acuzare”, fiindu-i aplicabile garanțiile prevăzute de art. 6 paragrafele 1 și 3 lit. d) din Convenție (Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza Kaste și Mathisen împotriva Norvegiei, paragraful 53; Hotărârea din 27 februarie 2001, pronunțată în Cauza Luca împotriva Italiei, paragraful 41).

39. În ceea ce privește conceptul de „acuzăție în materie penală” – art. 6 paragraful 1 din Convenție, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că acesta are o semnificație „autonomă”, independentă de clasificările utilizate de sistemele juridice naționale ale statelor membre. Conceptul de „acuzăție” trebuie înțeles în sensul Convenției. Prin urmare, acesta poate fi definit drept „notificarea oficială, din partea autorității competente, privind suspiciunea referitoare la comiterea unei fapte penale”, definiție care depinde, de asemenea, de existența sau

absența unor „repercusiuni importante asupra situației (suspectului)” (Hotărârea din 27 februarie 1980, pronunțată în Cauza Deweer împotriva Belgiei, paragraful 46; Hotărârea din 15 iulie 1982, pronunțată în Cauza Eckle împotriva Germaniei, paragraful 73). Totodată, Curtea Europeană a raportat definiția noțiunii de „materie penală” la trei criterii alternative: criteriul calificării interne, cel al naturii faptei incriminate și cel al scopului și severității sancțiunii (Hotărârea din 8 iunie 1976, pronunțată în Cauza Engel și alții împotriva Olandei, paragrafele 80-85)”.

În aceeași ordine de idei, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat că dreptul unui acuzat de a păstra tăcerea cu privire la faptele pentru care este acuzat și de a nu contribui la propria sa incriminare reprezintă o garanție a unei proceduri echitabile în procesul penal.

De asemenea, s-a reținut că, deși art. 6 din Convenție nu menționează expres aceste drepturi, ele reprezintă norme general recunoscute, circumscrise noțiunii de „proces echitabil”.

S-a mai arătat că dreptul de a nu contribui la propria incriminare este strâns legat de prezumția de nevinovăție. Această prezumție tinde să protejeze o persoană acuzată de săvârșirea unei fapte penale împotriva unui verdict de culpabilitate ce nu a fost stabilit în mod legal și privește ansamblul procedurii penale litigioase (Hotărârea din 25.02.1993, pronunțată în Cauza Funke împotriva Franței; Hotărârea din 8.02.1996, pronunțată în Cauza John Murray).

Tot Curtea de la Strasbourg a statuat faptul că o persoană dobândește calitatea de „acuzat”, care atrage aplicabilitatea garanțiilor stabilite de art. 6 din Convenție, nu la momentul în care îi este în mod oficial conferită această calitate, ci la momentul în care autoritățile naționale au motive plauzibile pentru a bănui implicarea persoanei respective în săvârșirea infracțiunii (Cauza Brusco împotriva Franței, hotărârea din 14 octombrie 2010).

Atunci când se examinează problema de a ști dacă dreptul la tăcere – în manifestarea sa directă de a refuza îndeplinirea obligației de a da declarații – poate fi invocat de către martor, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului se realizează, tangențial, o analiză prin raportare la situația concretă a persoanei, reținându-se că, dacă la momentul audierii, organele judiciare o suspectau pe respectiva persoană de săvârșirea infracțiunii, având în vedere celelalte mijloace de probă deja administrate în cauză, existând, așadar, niște suspiciuni, atunci toate drepturile prevăzute de art. 6 în materia acuzației în materie penală sunt incidente, inclusiv dreptul la tăcere, chiar dacă organele judiciare nu dispun efectuarea în continuare a urmăririi penale și audiază persoana în calitate de martor (Cauza Sergey Afanasyev contra Ucrainei, hotărârea din 15 noiembrie 2012, paragraful 58).

Totodată, articolul 6 – în special paragraful 3 – poate fi relevant înainte ca un caz să fie trimis spre judecată dacă și în măsura în care corectitudinea procesului este susceptibilă de a fi grav prejudiciată de o nerespectare inițială a dispozițiilor sale. Astfel cum Curtea a statuat deja în hotărârile sale anterioare, dreptul prevăzut la articolul 6 par. 3) lit. (c) din Convenție este, printre altele, un element al conceptului de proces echitabil în cadrul procedurilor penale prevăzute la articolul 6

par. 1) (Cauza Dvorski contra Croației, paragraful 76; în același sens și Cauza Imbrioscia versus Switzerland, paragraful 36).

Altfel spus, simplul fapt că legislația unui stat califică o anumită situație ca fiind în afara unui cadru procesual ori că o anumită procedură nu reprezintă „*un proces penal*” cu garanțiile aferente, nu poate reprezenta *per se* un motiv de denegare a unor drepturi componente ale procesului echitabil.

Pentru a scoate mai clar în evidență importanța celor trei garanții – dreptul la tăcere, dreptul la neautoincriminare și prezumția de nevinovăție – trebuie notate și mențiunile Curții Europene a Drepturilor Omului din cauza Bykov versus Rusia:

În ceea ce privește privilegiul împotriva autoincriminării sau dreptul de a păstra tăcerea, Curtea reiterează că acestea sunt standarde internaționale general recunoscute, care stau la baza unei proceduri echitabile. Scopul lor este de a oferi unei persoane acuzate protecție împotriva constrângerii necorespunzătoare din partea autorităților și, prin urmare, de a evita erorile de justiție și de a asigura obiectivele articolului 6. Dreptul de a nu se autoincrimina se referă în primul rând la respectarea voinței unei persoane acuzate de a păstra tăcerea și presupune că urmărirea penală într-un caz penal urmărește să dovedească cazul împotriva acuzatului fără a recurge la probe obținute prin metode de constrângere sau opresiune în sfidarea voinței acuzatului. Examinând dacă o procedură a atins însăși esența privilegiului împotriva autoincriminării, Curtea trebuie să examineze natura și gradul constrângerii, existența oricăror garanții relevante în procedurile și utilizarea probelor obținute astfel.

Din acest punct de vedere, Înalta Curte reține că riscul săvârșirii unei infracțiuni prin exercițiul garanțiilor oferite de Convenție reprezintă o constrângere incompatibilă cu rigorile dreptului unional. Mai mult, potențarea acestor drepturi este decelată și de politica legislativă a Uniunii, care a găsit necesară adoptarea Directivei nr. 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale care cuprinde, printre altele, articolul 7: „*Dreptul de a păstra tăcerea și dreptul de a nu se autoincrimina*”.

Dreptul la neautoincriminare se aplică procedurilor penale pentru toate tipurile de infracțiuni, de la cele mai simple la cele mai complexe, iar o persoană „*acuzată de săvârșirea unei infracțiuni*”, în sensul autonom, are dreptul de a fi informată cu privire la privilegiul său împotriva autoincriminării.

În cauza Simenovi contra Bulgariei, paragraful 110, Curtea a reținut că protecțiile prevăzute la articolul 6 paragrafele 1 și 3 se aplică unei persoane care face obiectul unei „*acuzatii penale*”, în sensul autonom al Convenției. O „*acuzatie penală*” există din momentul în care o persoană este notificată oficial de către autoritatea competentă cu privire la o acuzație că a comis o infracțiune sau din punctul în care situația sa a fost afectată în mod substanțial de acțiunile întreprinse de autorități ca urmare a unei suspiciuni împotriva sa (a se vedea și Cauza Truten contra Ucrainei, paragraful 66, ultima teză).

De asemenea, în cauza Ibrahim și alții contra Regatului Unit s-a pus accentul pe importanța accesului timpuriu la un avocat, ca element esențial al garanțiilor

procedurale. Pentru ca dreptul la un proces echitabil în temeiul articolului 6 par. 1) să rămână suficient de „*practic și efectiv*”, Curtea va arăta o atenție deosebită acestui aspect atunci când va examina dacă o procedură a încălcat însăși esența privilegiului împotriva autoincriminării.

În ceea ce privește critica formulată de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție**, în sensul că, probatoriul administrat în cauză relevă realizarea elementelor constitutive ale infracțiunii de mărturie mincinoasă, fapta fiind consumată la data de 22 septembrie 2016, iar, **Decizia nr. 236 din 2 iunie 2020 a Curții Constituționale nu este aplicabilă în speță**, Înalta Curte o apreciază neîntemeiată în considerarea următoarelor argumente:

Valorificarea prevederilor art. 5 din Codul penal – chiar și atunci când legea penală dobândește caracter mai favorabil urmare a admiterii unei excepții de neconstituționalitate – nu este posibilă în cauzele definitiv soluționate anterior actului de jurisdicție constituțională, cu singura excepție a cauzelor în care a fost invocată respectiva excepție.

Or, în cauzele aflate **în curs de soluționare**, în acord cu principiul aplicării legii penale mai favorabile, se impune aplicarea deciziilor instanței de contencios constituțional. În acest context, devin relevante statuările anterioare ale Curții Constituționale în materia aplicării deciziilor sale în cauzele definitiv judecate.

Astfel, prin Decizia nr. 51 din 16 februarie 2016 (publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 190 din 14 martie 2016), instanța de contencios constituțional a reamintit “caracterul *erga omnes* și pentru viitor al deciziilor sale, prevăzut la art. 147 alin. (4) din Constituție. Aceasta înseamnă că, pe toată perioada de activitate a unui act normativ, acesta se bucură de prezumția de constituționalitate, astfel încât decizia nu se va aplica în privința cauzelor definitiv soluționate până la data publicării sale, **aplicându-se, însă, în mod corespunzător, în cauzele aflate pe rolul instanțelor de judecată** [a se vedea Decizia nr. 895 din 17 decembrie 2015 (paragraful 28)].

Prin Decizia nr. 126 din 3 martie 2016 (publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 185 din 11 martie 2016), Curtea Constituțională a statuat că *aplicarea pentru viitor a deciziilor sale vizează atât situațiile juridice ce urmează a se naște — facta futura, cât și situațiile juridice pendinte și, în mod excepțional (...), acele situații care au devenit facta praeterita. O decizie de admitere a excepției de neconstituționalitate se aplică în cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării acesteia – cauze pendinte, în care respectivele dispoziții sunt aplicabile – indiferent de invocarea excepției până la publicarea deciziei de admitere (...).*

Raționamentul Curții Constituționale a fost reafirmat ulterior, prin Decizia nr. 651 din 25 octombrie 2018 (publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 1083 din 20 decembrie 2018), prin care s-a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, care nu prevede și decizia Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare ca un caz de înlăturare sau modificare a pedepsei/măsurii educative, este neconstituțională.

Făcând trimitere la Decizia [nr. 126](#) din 3 martie 2016, Curtea a reținut că, în ipoteza cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești la momentul publicării deciziei de admitere a excepției de neconstituționalitate (cauze *pendinte*), decizia de admitere produce efecte *erga omnes*.

Atunci însă când printr-o decizie a Curții Constituționale se constată neconstituționalitatea totală sau parțială a unei norme de incriminare, decizia echivalează, în privința efectelor, cu o lege de dezincriminare (paragrafele 48 și 53).

Concluziile Curții sunt, așadar, neechivoce și edificatoare în privința limitelor în care se aplică retroactiv deciziile sale de admitere a excepțiilor de neconstituționalitate vizând norme de drept penal substanțial.

De asemenea, prin Decizia nr. 5/2019 referitoare la interpretarea art. 155 alin. (1) din Codul penal, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a indicat modalitatea de aplicare în timp a deciziilor Curții Constituționale, făcând trimitere la diferite repere jurisprudențiale și a reamintit că deciziile respective, indiferent de tipul acestora, sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituția României.

Având în vedere argumentele expuse mai sus, Înalta Curte constată că, în mod temeinic și legal, instanța de fond a constatat că fapta inculpatului Andronic Dan Cătălin nu este prevăzută de legea penală, dispunând o soluție de achitare a acestuia, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de mărturie mincinoasă, prevăzută de art. 273 alin. (1) din Codul penal.

Conchizând, în ceea ce privește analiza faptelor deduse judecății în faza căii ordinare de atac a apelului, urmare a analizei probatoriului administrat în cauză în faza de urmărire penală, cât și a cercetării judecătorești de la instanța de fond și apel, Înalta Curte, Secția Penală constată că situația de fapt reținută de prima instanță este conformă cu realitatea, astfel că soluția adoptată este consecința firească a dovezilor evidente existente în cauză.

Probatoriul administrat în apel nu a furnizat date apte a modifica cele constatate de prima instanță sau cel puțin a induce un dubiu în favoarea inculpaților **Wagner Ioan Silviu, Udrea Elena Gabriela, Bănescu Ioana, Nastasia Gheorghe și Tarhon Victor**, probatoriile fiind suficiente și utile dovedirii elementelor angajării răspunderii penale.

În lipsa unor probe administrate în apel, apte a răsturna concluzia instanței de fond, se evaluează în continuare, ca fiind îndeplinite toate condițiile prevăzute de lege pentru calificarea faptelor inculpaților sus menționați, astfel cum au fost descrise, în drept, prin rechizitoriu.

II. Încadrarea juridică a faptelor deduse judecății

Critica formulată de către apelantul inculpat Nastasia Gheorghe, în sensul că, fapta pentru care a fost condamnat nu îndeplinește cerințele esențiale pentru existența infracțiunii de luare de mită, așa cum este prevăzută de Codul penal din 1969, cod aflat în vigoare la data săvârșirii faptei, deoarece ***sintagma „pentru altul” nu era prevăzută în elementul constitutiv al infracțiunii de luare de mită, este neîntemeiată.***

Astfel, potrivit art. 254 din Codul penal de la 1969, fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Atunci când legiuitorul se referă la “foloase care nu i se cuvin”, sensul sintagmei este cel de drept comun, în accepțiunea dreptului penal român. Aceste foloase pot fi directe sau **indirecte** (prin intermediul unor **persoane interpuse**), dar obligatoriu date cu titlu de **plată a prestației** funcționarului.

Este adevărat că, spre deosebire de forma în vigoare a textului art. 289 din Codul penal, care prevede în mod expres faptul că folosul este obținut pentru sine sau pentru altul, articolul 254 din Codul penal de la 1969 nu distinge între beneficiarii banilor sau altor foloase. Această menționare expresă nu conduce însă la concluzia absenței incriminării în norma penală substanțială anterioară, întrucât, ar însemna că, un act de corupție realizat în beneficiul altei persoane, să nu poată fi sancționat penal.

Este de principiu că o normă de incriminare care privește combaterea corupției nu poate fi structurată în funcție de persoana în favoarea căreia se urmărește obținerea folosului și nici în funcție de natura folosului. În forma în vigoare a textului, legiuitorul a stabilit că folosul este obținut pentru sine sau pentru altul tocmai pentru a sublinia, în mod expres, faptul că nu contează subiectul în favoarea căruia se obține folosul, fiind indiferent cine obține răsplata rezultată dintr-un act de corupție.

Cu privire la natura folosului, din textul de incriminare se înțelege că subiectul activ al infracțiunii „se răsplătește” sau răsplătește o altă persoană prin conduita sa contrară atribuțiilor sale de serviciu, urmărind astfel un folos, indiferent de natura sa, patrimonială sau nepatrimonială. Norma de incriminare urmărește sancționarea unor situații în care sunt încălcate normele legale care conferă temei și justificare obținerii unor foloase, drept care, în acest caz, folosul obținut este întotdeauna necuvenit, indiferent că este de natură patrimonială sau nepatrimonială.

În același sens, a statuat, cu titlu obligatoriu, și Curtea Constituțională, în considerentele **Deciziei nr. 584 din 25 septembrie 2018** referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 1 din Legea pentru modificarea și completarea [art. 12 din Legea nr. 78/2000](#) pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, precum și a legii în ansamblul său, publicată în Monitorul Oficial nr. 1070 din 18 decembrie 2018 (paragrafele 60 – 63).

De altfel, Înalta Curte constată că faptele de corupție deduse judecății au condus la obținerea de foloase proprii (personale), cel puțin nepatrimoniale, pentru toți participanții la comiterea acestora, aspect confirmat atât de către inculpata Udrea Elena Gabriela, cât și de martorii Dan Radu Zătreanu și Gelu Vișan, cu ocazia audierii acestora în cursul cercetării judecătorești în fond.

Față de considerentele expuse anterior, Înalta Curte constată că, în drept:

II.1. Fapta inculpatului **Nastasia Gheorghe** care, în perioada octombrie – noiembrie 2009, în calitate de secretar general al Ministerului Turismului, a cerut suma de 918.864 lei de la martorul denunțator Faur Daniel Horia, reprezentantul S.C. Acomin S.A., societate care avea în derulare contracte finanțate de minister, pentru a asigura finanțarea corespunzătoare în viitor a proiectului, suma de bani fiind folosită pentru plata unor servicii de publicitate, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de **luare de mită**, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

Solicitarea inculpatului Nastasia Gheorghe de achitare, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală (fapta nu este prevăzută de legea penală) este neîntemeiată, în virtutea următoarelor considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 16 din Codul de procedură penală, acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, sau dacă a fost pusă în mișcare, nu poate fi exercitată, dacă:

b) fapta nu este prevăzută de legea penală (...).

Dispozițiile art. 16 alin. (1) litera b) teza I din Codul de procedură penală se rețin în cazul în care fapta există în materialitatea ei, însă lipsește trăsătura esențială a infracțiunii ca fapta să fie prevăzută de legea penală (tipicitatea obiectivă).

Articolul 15 alin. (1) din Codul de procedură penală prevede tipicitatea drept primă trăsătură esențială a infracțiunii, ce rezultă din principiul legalității incriminării și presupune corespondența dintre fapta concretă comisă, direct sau indirect, de o persoană și elementele de natură obiectivă și subiectivă stabilite de legiuitor în modelul abstract (tip) prevăzut de norma de incriminare.

O faptă concretă este tipică atunci când corespunde modelului abstract prevăzut în norma de incriminare de legiuitor, atât sub aspect obiectiv, cât și sub aspect subiectiv.

Articolul 16 alin. (1) litera b) teza I-a din Codul de procedură penală vizează cazurile în care lipsește tipicitatea obiectivă a faptei, putând fi reținută atunci când fapta nu a fost incriminată în legislația penală a statului român, ori a fost prevăzută de norma de incriminare și a intervenit ulterior dezincriminarea, fie când ea constituie o faptă civilă ori o contravenție, fie când nu sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de factură obiectivă sau când subiectul activ nu întrunește cerințele speciale prevăzute de lege.

Or, în cauză, infracțiunea de luare de mită întrunește condițiile de tipicitate pentru a fi infracțiune întrucât, din probele administrate în cauză a rezultat, fără putință de tăgadă, că inculpatul, în calitate de funcționar public (secretar general al Ministerului Turismului), a pretins de la martorul denunțator, reprezentantul unei societăți comerciale, ce avea în derulare contracte finanțate de minister, o sumă de bani, pentru a asigura finanțarea corespunzătoare în viitor a proiectului, suma fiind folosită pentru plata unor servicii de publicitate o sumă de bani.

În consecință, Înalta Curte constată că este îndeplinită tipicitatea infracțiunii de luare de mită atât în ceea ce privește elementul material al laturii obiective, cât și în privința elementului intențional al laturii subiective.

II.2. Fapta inculpatului **Wagner Ioan Silviu** care, în perioada decembrie 2009 – februarie 2010, în exercitarea atribuțiilor de administrare a bunurilor

societății, în calitate de director general al S.C. Oil Terminal S.A., a încheiat un contract fictiv și a transmis suma de 119.000 lei, în lipsa oricărei contraprestații, către S.C. Redsquad Film S.R.L., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *delapidare*, prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

Inculpatul avea atribuții de administrare a bunurilor părții civile S.C. Oil Terminal S.A. atât în sensul art. 215¹ din Codul penal în vigoare la data săvârșirii faptei, cât și al art. 295 din Codul penal.

Totodată, S.C. Oil Terminal S.A. este o societate cu capital de stat, societate pe acțiuni înființată în conformitate cu prevederile Legii nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale și Hotărârii de Guvern nr. 1200/1990 privind înființarea de societăți comerciale pe acțiuni în industrie, administrată în sistem unitar, având forma juridică de societate pe acțiuni, societate deținută public, conform terminologiei prevăzute în Legea nr. 24/2017.

În consecință, inculpatul avea calitatea de funcționar public atât în sensul prevăzut de art. 147 alin. (1) din vechiul Cod penal, cât și în baza art. 175 alin. (1) lit. c din Codul penal.

Este adevărat că, prin rechizitoriul nr. 121/P/2015 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de Combatere a Infracțiunilor Asimilate Infracțiunilor de Corupție este calificată transmiterea sumelor de bani pe care inculpatul Wagner Ioan Silviu le administra în patrimoniul unei alte persoane drept o operațiune asimilată *traficării* pentru altul, care îndeplinește condițiile prevăzute în latura obiectivă a infracțiunii de delapidare.

Înalta Curte constată însă că, în mod corect, instanța de fond a apreciat că acțiunea imputată inculpatului Wagner Ioan Silviu reprezintă o acțiune de *sustragere pentru altul*, respectiv pentru inculpata Bănescu Ioana și martorul Francesco Giovanni Mario, a sumei de 119.000 lei, din patrimoniul S.C. Oil Terminal S.A., în posesia sau deținerea căreia se afla, de către o persoană, care îl gestionează sau administrează.

Faptul că inculpatul Wagner Ioan Silviu s-a aflat în eroare cu privire la identitatea beneficiarului final al sumei sustrase nu produce efecte cu privire la natura de ilicit penal al acțiunii săvârșite nici sub aspectul laturii obiective și nici al laturii subiective, intenția rămânând directă, calificată prin scop.

De asemenea, împrejurarea că scoaterea ilicită a sumei de bani din sfera patrimoniului S.C. Oil Terminal S.A. a fost urmată de trecerea acesteia în stăpânirea efectivă a S.C. Redsquad Film S.R.L., fără a exista o trecere anterioară în patrimoniul inculpatului Wagner Ioan Silviu, nu înlătură posibilitatea reținerii unui act de *însușire pentru altul*, ipoteza fiind recunoscută de doctrină și de practica judiciară în materie.

Astfel, prin *decizia nr. 121/RC/2018 din data de 11 aprilie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția penală*, s-a reținut că *“deși aparent aceste contracte generează prestarea unor servicii de natură civilă, încheierea acestora a avut natură fictivă neurmărindu-se derularea reală a unor contracte de consultanță financiară, ci doar crearea unei aparențe care să justifice însușirea unor sume de*

bani nedatorate, fapt ce atrage implicit natura ilicită a acestei construcții juridice a inculpatului prin care s-a urmărit ca unic scop fraudarea prin însușirea sumelor de bani cuprinse în contractele încheiate, astfel că în mod corect instanța de apel a apreciat că între părți nu s-au derulat contracte specifice raportului civil, astfel cum inculpatul a invocat, ci se constată încălcarea unor norme de drept penal”.

Prin urmare, ***criticile formulate de către apelantul-inculpat Wagner Ioan Silviu***, în sensul că:

- sustragerea pentru altul nu reprezintă o acțiune alternativă ce intră în conținutul elementului material al infracțiunii de delapidare;

- nu a însușit suma de bani nici pentru sine și nici pentru altul, banii nu au trecut în proprietatea sa, astfel încât să poată dispune de aceștia prin consumare, folosire sau înstrăinare, în condițiile în care a încheiat un contract și a dispus plata sumei de 119.000 lei către o societate comercială, fără ca suma să treacă prin patrimoniul său;

- nu a traficat și nici nu și-a însușit suma de 119.000 lei și că

- plata sumei de 119.000 de lei, în temeiul unui contract între două societăți comerciale, nu este o faptă prevăzută de legea penală, ***sunt neîntemeiate***.

Nici ***criticile formulate de inculpații Wagner Ioan Silviu și Bănescu Ioana referitoare la schimbarea încadrării juridice a faptei de delapidare/depășirea obiectului judecății nu sunt întemeiate***, pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare.

Astfel, Înalta Curte constată că *instanța de fond nu a modificat conținutul acuzației faptice* aduse inculpaților Wagner Ioan Silviu și Bănescu Ioana, iar constatările judecătorului fondului coincid cu acuzația factuală reținută de parchet.

Potrivit dispozițiilor art. 371 din Codul de procedură penală, judecata se mărginește la **faptele** și la persoanele arătate în actul de sesizare a instanței.

Așadar, instanța de judecată nu este ținută de încadrarea juridică dată faptelor prin actul de sesizare al instanței. În accepțiunea acestui text de lege, prin faptă arătată în actul de sesizare nu se poate înțelege simpla referire la o anumită faptă menționată în succesiunea activităților inculpatului, ci referirea la descrierea acelei fapte într-un mod susceptibil de a produce consecințe juridice, și anume de a investi instanța.

Instituția schimbării de încadrare juridică poate interveni, în condițiile art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, doar atunci când calificarea faptei dată prin rechizitoriu este greșită sau numai o parte din faptele descrise și încadrate juridic sunt probate. Cu toate acestea, schimbarea încadrării juridice implică ***menținerea aceleiași fapte materiale care face obiectul judecății***.

Reținerea unei modalități alternative a elementului material al laturii obiective a infracțiunii de delapidare nu reprezintă în mod cert o schimbare a încadrării juridice a faptei reținute în sarcina acestuia și nici o depășire a limitelor investirii instanței.

Obiectul judecății nu a fost nesocotit de prima instanță, faptele evaluate și pentru care au fost pronunțate soluțiile fiind cele sesizate. Schimbarea încadrării juridice presupune conformarea caracterizării în drept la baza factuală, operațiune specifică soluționării acțiunii penale, conform art. 386 din Codul de procedură

penală (Dacă în cursul judecății se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată, instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are anumite drepturi subsecvente).

Solicitarea **inculpatului Wagner Ioan Silviu** de achitare, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală (fapta nu este prevăzută de legea penală) este neîntemeiată, pentru motivele deja expuse la pct. **II.1.** din considerentele prezentei decizii și care nu vor mai fi reluate.

Infrațiunea de delapidare întrunește condițiile de tipicitate pentru a fi infrațiune întrucât, din probele administrate în cauză a rezultat, fără dubiu, că inculpatul, în calitate de funcționar public (director general al S.C. OIL Terminal S.A.), în exercitarea atribuțiilor de administrare a bunurilor societății, a încheiat un contract fictiv și a transmis o sumă de bani către o societate comercială, în lipsa oricărei contraprestații.

II.3. Fapta inculpatei **Bănescu Ioana** care, în cursul lunii decembrie a anului 2009, l-a determinat pe coinculpatul Wagner Ioan Silviu, director general al S.C. Oil Terminal S.A., ca în exercitarea atribuțiilor de administrare a bunurilor societății să încheie un contract fictiv în baza căruia să transmită suma de 119.000 lei, în lipsa oricărei contraprestații, către S.C. Redsquad Film S.R.L., întrunește elementele constitutive ale infrațiunii de **instigare la delapidare**, prevăzută de art. 47 din Codul penal raportat la art. 295 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

Fapta aceleiași inculpate care, în perioada octombrie – noiembrie 2009, l-a determinat pe martorul Francesco Giovanni Mario să realizeze operațiuni fictive prin care suma de 735.098 lei, provenită din săvârșirea infrațiunii de evaziune fiscală, a fost transferată către societățile comerciale Lomar Media S.R.L., D.A. Communication Media S.R.L. și Sfinx Experience S.R.L. pentru a achita servicii prestate în cadrul campaniei electorale, în favoarea tatălui său, întrunește elementele constitutive ale infrațiunii de **instigare la spălare a banilor**, prevăzută de art. 47 din Codul penal raportat la art. 29 lit. a) din Legea nr. 656/2002, cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

Fapta aceleiași inculpate care, în cursul lunii februarie 2010, l-a determinat pe martorul Francesco Giovanni Mario să realizeze operațiuni fictive, transferuri bancare și retrageri de numerar, prin care, suma de 100.000 lei a fost folosită în interesul inculpatei și al martorului, întrunește elementele constitutive ale infrațiunii de **instigare la spălare a banilor**, prevăzută de art. 47 din Codul penal raportat la art. 29 lit. a) din Legea nr. 656/2002 cu aplicarea art. 5 din Codul penal.

Solicitarea **inculpaților Wagner Ioan Silviu și Bănescu Ioana** de achitare, în temeiul art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală (fapta nu există) este neîntemeiată, întrucât nu se poate reține inexistența conduitei descrise de *verbum regens* a infrațiunii de delapidare, respectiv instigare la delapidare, pentru a fi în prezența cazului prevăzut de dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală.

III. Analiza incidenței prescripției răspunderii penale, urmare a Deciziei nr. 358/26.05.2022 pronunțate de Curtea Constituțională

În jurisprudența obligatorie relevantă a Curții Constituționale și, ulterior, a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-a statuat că dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal, în varianta normativă în vigoare în perioada 25 iunie 2018 – 30 mai 2022, au avut conținutul ”*Cursul termenului prescripției penale se întrerupe prin îndeplinirea*”, fără a cuprinde vreun caz de întrerupere a cursului termenului de prescripție și, respectiv, că *normele referitoare la întreruperea cursului prescripției sunt norme de drept penal material (substanțial)* supuse, din perspectiva aplicării lor în timp, principiului activității legii penale prevăzut de art. 3 din Codul penal, cu excepția dispozițiilor mai favorabile.

Ca efect al acestor interpretări obligatorii, rezultă că, în intervalul temporal precizat, nu au existat, în legislația penală substanțială, cazuri de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale, cu consecința incidenței exclusiv a termenelor generale de prescripție, prevăzute de art. 154 din Codul penal.

III.1. În acest context, Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală va analiza termenul general de prescripție a răspunderii penale pentru fapta de luare de mită reținută în sarcina inculpatului **Tarhon Victor**, raportându-se, pe de o parte, la durata acestui termen, astfel cum este reglementată de dispozițiile art. 154 alin. (1) din Codul penal, iar pe de altă parte, la momentul de început al termenului.

Din acest punct de vedere, instanța de apel reține că, de la momentul săvârșirii faptei și până la data judecării cauzei, a existat o succesiune de legi penale, respectiv Codul penal din 1969 (în vigoare până la data de 1 februarie 2014) și Codul penal actual.

Constată, astfel, că în varianta legislativă aplicabilă la data faptei (octombrie – noiembrie 2009), infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 254 alin. (1) din Codul penal din 1969, era sancționată cu închisoare de la 3 ani la 12 ani, iar termenul general de prescripție era, potrivit art. 122 alin. (1) lit. b) din Codul penal din 1969, de 10 ani.

Dispozițiile art. 123 alin. (1) din aceeași codificare anterioară statuau în sensul întreruperii cursului termenului prescripției prin îndeplinirea oricărui act care trebuie comunicat învinuitului sau inculpatului în desfășurarea procesului penal și, în fine, reglementau, în cuprinsul art. 124 (în varianta anterioară Legii nr. 63/2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 258 din 19 aprilie 2012), prescripția specială a răspunderii penale care înlătura răspunderea penală, oricâte întreruperi ar interveni, dacă termenul general de prescripție era depășit cu încă jumătate.

Prin urmare, în baza legii penale în vigoare la data săvârșirii faptelor și ca efect al actelor întreruptive de prescripție efectuate în temeiul acestei legi, termenul de prescripție specială a răspunderii penale era de 15 ani, termen care, raportat la data săvârșirii faptei (respectiv octombrie – noiembrie 2009), nu s-a împlinit în cauză.

În varianta legislativă aplicabilă începând cu data de 1 februarie 2014 și până în prezent, infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal se pedepsește cu închisoare de la 3 ani la 10 ani, iar termenul general de prescripție este, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal, de 8 ani.

Dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal (în varianta anterioară datei de 25 iunie 2018), statuau în sensul întreruperii cursului termenului prescripției prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză, astfel că aplicarea globală a acestei variante normative [inclusiv a dispozițiilor art. 155 alin. (4) din Codul penal] ar avea ca efect stabilirea unui termen de prescripție specială de 16 ani, termen neîmplinit până în prezent.

În schimb, exclusiv ca o consecință a reconfigurării conținutului dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, în baza Deciziilor nr. 297/2018 și nr. 358/2022 ale Curții Constituționale și, subsecvent, a interpretării obligatorii regăsite în Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, norma de drept penal analizată nu a mai prevăzut, în intervalul 25 iunie 2018 – 30 mai 2022, vreun act susceptibil de întrerupere a prescripției. Singurele termene care au disciplinat prescripția în acest interval au fost cele generale, în speță, acest termen fiind de 8 ani.

Evaluată în contextul celorlalte dispoziții pertinente în materia prescripției, această particularitate imprimă Codului penal în vigoare în intervalul de timp limitat, anterior menționat, caracterul unei *legi penale* de natură să asigure, în ansamblul său, o situație mai *favorabilă* pentru inculpați și, astfel, să devină aplicabilă în speță, în conformitate cu principiul de aplicare a legii penale în timp, prevăzut de art. 5 alin. (2) din Codul penal.

Aceasta înseamnă că termenul general de prescripție a răspunderii penale a început să curgă, potrivit art. 154 alin. (2) din Codul penal, *de la data săvârșirii infracțiunii*, respectiv octombrie – noiembrie 2009, cu efectul împlinirii lui, în **noiembrie 2017**.

În consecință, Înalta Curte constată incidente dispozițiile art. 396 alin. (6) din Codul de procedură penală, în sensul că, a intervenit prescripția, iar inculpatul nu a cerut continuarea procesului penal, potrivit art. 18 din Codul de procedură penală, motiv pentru care, va pronunța **încetarea procesului penal**.

Ca atare, constatând intervenită prescripția generală și apreciind fondat apelul inculpatului **Tarhon Victor** sub acest aspect, vor fi înlăturate toate consecințele răspunderii sale penale, respectiv aplicarea pedepselor – principale, accesorii și complementare.

Având în vedere că inculpatul Tarhon Victor a precizat expres că, în ipoteza constatării incidenței prescripției răspunderii sale penale, nu înțelege să își exercite dreptul prevăzut de art. 18 din Codul de procedură penală, de a solicita continuarea procesului penal, Înalta Curte, Secția Penală apreciază că nu mai este necesară examinarea motivelor de apel formulate de către inculpat.

Toate aceste critici vizează aspecte de fapt sau de drept ce nu mai pot fi examinate în contextul incidenței prescripției, pentru că dispozițiile primei instanțe, criticate în apel, urmează a fi desființate integral prin prezenta decizie, respectiv pedepsele aplicate, cu toate consecințele lor.

III.2. În continuare, instanța de apel va analiza termenele generale de prescripție a răspunderii penale pentru faptele reținute în sarcina inculpatei **Udrea Elena Gabriela**.

În ceea ce privește infracțiunea de *instigare la luare de mită (persoană instigată – inculpatul Tarhon Victor)*, argumentele prezentate în cuprinsul pct. **III.1.** din considerentele prezentei decizii rămân perfect valabile și nu vor mai fi reluate. Prin urmare, se constată că termenul general de prescripție a răspunderii penale s-a împlinit în **noiembrie 2017**.

În ceea ce privește infracțiunea de *instigare la luare de mită (persoană instigată – inculpatul Nastasia Gheorghe)*, pentru aceleași motive, se constată că termenul general de prescripție a răspunderii penale s-a împlinit în **noiembrie 2017**.

În ceea ce privește cele *cinci infracțiuni de spălare a banilor* reținute în sarcina inculpatei Udrea Elena Gabriela, în varianta legislativă aplicabilă la data săvârșirii faptelor, infracțiunea de spălare a banilor, prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, era pedepsită cu închisoare de la 3 ani la 12 ani, termenul general de prescripție fiind, potrivit art. 122 alin. (1) lit. b) din Codul penal din 1969, de 10 ani.

Dispozițiile art. 123 alin. (1) din aceeași codificare anterioară statuau în sensul întreruperii cursului termenului prescripției prin îndeplinirea oricărui act care trebuie comunicat învinuitului sau inculpatului în desfășurarea procesului penal și, în fine, reglementau, în cuprinsul art. 124 (în varianta anterioară Legii nr. 63/2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 258 din 19 aprilie 2012), prescripția specială a răspunderii penale care înlătura răspunderea penală, oricâte întreruperi ar interveni, dacă termenul general de prescripție era depășit cu încă jumătate.

Prin urmare, în baza legii penale în vigoare la data săvârșirii faptelor și ca efect al actelor întreruptive de prescripție efectuate în temeiul acestei legi, termenul de prescripție specială a răspunderii penale era de 15 ani, termen care, raportat la data săvârșirii faptelor, nu s-a împlinit până în prezent.

În varianta legislativă aplicabilă începând cu data de 1 februarie 2014 și până în prezent, infracțiunea de spălare a banilor, *prevăzută de art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002 [(art. 49 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 129/2019]*, se pedepsește cu închisoare de la 3 ani la 10 ani, iar termenul general de prescripție este, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal, de 8 ani.

Dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal (în varianta anterioară datei de 25 iunie 2018), statuau în sensul întreruperii cursului termenului prescripției prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză, astfel că aplicarea globală a acestei variante normative [inclusiv a dispozițiilor art. 155 alin. (4) din Codul penal] ar avea ca efect stabilirea unui termen de prescripție specială de 16 ani, termen neîmplinit până în prezent.

Așa cum s-a arătat mai sus, exclusiv ca o consecință a reconfigurării conținutului dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, în baza Deciziilor nr. 297/2018 și nr. 358/2022 ale Curții Constituționale și, subsecvent, a interpretării obligatorii regăsite în Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, norma de drept penal analizată nu a mai prevăzut, în intervalul 25 iunie 2018 – 30 mai 2022, vreun act susceptibil de întrerupere a prescripției. Singurele termene care au disciplinat prescripția în acest interval au fost cele generale, în speță, acest termen fiind de 8 ani.

Prin urmare, împlinirea termenelor generale de prescripție a răspunderii penale pentru acuzațiile de spălare a banilor, în **decembrie 2017** (faptele din octombrie – decembrie 2009, infracțiunea predicat – luare de mită săvârșită de Nastasia Gheorghe; infracțiunea predicat – luare de mită săvârșită de coinalpatul Tarhon Victor și infracțiunea predicat – evaziune fiscală săvârșită de persoana condamnată Francesco Giovanni Mario), **februarie 2018** (fapta din februarie 2010, infracțiunea predicat – delapidare săvârșită de coinalpatul Wagner Ioan Silviu) și **17 noiembrie 2017** (fapta din perioada 30 octombrie – 18 noiembrie 2009 privind suma de 305.118 lei), atrage incidența cauzei de împiedicare a exercitării acțiunii penale prevăzute de **art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală**.

La stabilirea momentului la care se împlinește termenul de prescripție, instanța de apel a avut în vedere prevederile art. 186 alin. (1) teza finală din Codul penal, conform cărora, *luna și anul se socotesc împlinite cu o zi înainte de ziua corespunzătoare datei de la care au început să curgă*.

Socotirea termenului ca împlinit cu o zi înainte de data corespunzătoare momentului de debut ia în calcul atât ziua de la care începe să curgă termenul, cât și ziua de împlinire a acestuia (*sistemul zilelor pline*).

În consecință, Înalta Curte constată incidente dispozițiile art. 396 alin. (6) din Codul de procedură penală, în sensul că, a intervenit prescripția, iar inculpata nu a cerut continuarea procesului penal, potrivit art. 18 din Codul de procedură penală, motiv pentru care, va pronunța **încetarea procesului penal**.

Drept urmare, constatând intervenită prescripția generală și apreciind fondat apelul inculpatei **Udrea Elena Gabriela** sub acest aspect, vor fi înlăturate toate consecințele răspunderii sale penale, respectiv aplicarea pedepselor – principale, accesorii și complementare, precum și a tratamentului sancționator corespunzător concursului real de infracțiuni.

Având în vedere că inculpata Udrea Elena Gabriela a precizat expres că, în ipoteza constatării incidenței prescripției răspunderii sale penale, *nu înțelege să își exercite dreptul prevăzut de art. 18 din Codul de procedură penală, de a solicita continuarea procesului penal*, Înalta Curte, Secția Penală apreciază că nu mai este necesară examinarea motivelor de apel formulate de către inculpată.

Toate aceste critici vizează aspecte de fapt sau de drept ce nu mai pot fi examinate în contextul incidenței prescripției, pentru că dispozițiile primei instanțe, criticate în apel, urmează a fi desființate integral prin prezenta decizie, respectiv pedepsele aplicate, cu toate consecințele lor.

III.3. În ceea ce privește infracțiunea de *luare de mită* reținută în sarcina inculpatului **Nastasia Gheorghe**, argumentele prezentate în cuprinsul pct. **III.1.** din considerentele prezentei decizii rămân perfect valabile și nu vor mai fi reluate. Prin urmare, se constată că termenul general de prescripție a răspunderii penale s-a împlinit în **noiembrie 2017**.

Așadar, împlinirea termenului general de prescripție a răspunderii penale pentru acuzația de luare de mită, atrage incidența cauzei de împiedicare a exercitării acțiunii penale prevăzute de **art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală** și impune, în ipoteza în care inculpatul a solicitat continuarea procesului penal,

aplicarea corespunzătoare a soluțiilor alternativ prevăzute de art. 396 alin. (7) și (8) din Codul de procedură penală.

În cauză, **inculpatul Nastasia Gheorghe** a precizat expres că solicită continuarea procesului penal, manifestare de voință consecutiv căreia elementele probatorii și cele circumscrise conținutului constitutiv al **infracțiunii de luare de mită**, au fost reexaminare de către instanța de apel, constatând aplicabile dispozițiile art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală, conform cărora, „*dacă inculpatul a cerut continuarea procesului penal potrivit art. 18 și se constată că nu sunt incidente cazurile prevăzute la art. 16 alin. 1 lit. a) – d)*, instanța de judecată pronunță **încetarea procesului penal**”.

Drept urmare, constatând intervenită prescripția generală și apreciind fondat apelul inculpatului **Nastasia Gheorghe** sub acest aspect, vor fi înlăturate toate consecințele răspunderii sale penale, respectiv aplicarea pedepselor – principale, accesorii și complementare.

III.4. În ceea ce privește infracțiunea de *delapidare* reținută în sarcina inculpatului **Wagner Ioan Silviu**, constată că, în varianta legislativă aplicabilă la data faptei (decembrie 2009 – februarie 2010), infracțiunea prevăzută de art. 215¹ alin. (1) din Codul penal din 1969, era sancționată cu închisoare de la 1 an la 15 ani, iar termenul general de prescripție era, potrivit art. 122 alin. (1) lit. b) din Codul penal din 1969, de 10 ani.

Dispozițiile art. 123 alin. (1) din aceeași codificare anterioară statuau în sensul întreruperii cursului termenului prescripției prin îndeplinirea oricărui act care trebuie comunicat învinuitului sau inculpatului în desfășurarea procesului penal și, în fine, reglementau, în cuprinsul art. 124 (în varianta anterioară Legii nr. 63/2012, publicată în Monitorul Oficial nr. 258 din 19 aprilie 2012), prescripția specială a răspunderii penale care înlătura răspunderea penală, oricâte întreruperi ar interveni, dacă termenul general de prescripție era depășit cu încă jumătate.

Prin urmare, în baza legii penale în vigoare la data săvârșirii faptelor și ca efect al actelor întreruptive de prescripție efectuate în temeiul acestei legi, termenul de prescripție specială a răspunderii penale era de 15 ani, termen care, raportat la data săvârșirii faptei, nu s-a împlinit în cauză.

În varianta legislativă aplicabilă începând cu data de 1 februarie 2014 și până în prezent, infracțiunea de delapidare prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal se pedepsește cu închisoare de la 2 ani la 7 ani, iar termenul general de prescripție este, potrivit art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal, de 8 ani.

Dispozițiile art. 155 alin. (1) din Codul penal (în varianta anterioară datei de 25 iunie 2018), statuau în sensul întreruperii cursului termenului prescripției prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză, astfel că aplicarea globală a acestei variante normative [inclusiv a dispozițiilor art. 155 alin. (4) din Codul penal] ar avea ca efect stabilirea unui termen de prescripție specială de 16 ani, termen neîmplinit până în prezent.

Exclusiv ca o consecință a reconfigurării conținutului dispozițiilor art. 155 alin. (1) din Codul penal, în baza Deciziilor nr. 297/2018 și nr. 358/2022 ale Curții Constituționale și, subsecvent, a interpretării obligatorii regăsite în Decizia nr. 67 din 25 octombrie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru

dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, norma de drept penal analizată nu a mai prevăzut, în intervalul 25 iunie 2018 – 30 mai 2022, vreun act susceptibil de întrerupere a prescripției. Singurele termene care au disciplinat prescripția în acest interval au fost cele generale, în speță, acest termen fiind de 8 ani.

Aceasta înseamnă că termenul general de prescripție a răspunderii penale s-a împlinit în **februarie 2018**.

Așadar, împlinirea termenului general de prescripție a răspunderii penale pentru acuzația de delapidare, atrage incidența cauzei de împiedicare a exercitării acțiunii penale prevăzute de **art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală** și impune, în ipoteza în care inculpatul a solicitat continuarea procesului penal, aplicarea corespunzătoare a soluțiilor alternativ prevăzute de art. 396 alin. (7) și (8) din Codul de procedură penală.

În cauză, **inculpatul Wagner Ioan Silviu** a precizat expres că solicită continuarea procesului penal, manifestare de voință consecutiv căreia elementele probatorii și cele circumscrise conținutului constitutiv al **infracțiunii de delapidare**, au fost reexaminat de către instanța de apel, constatând aplicabile dispozițiile art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală, conform cărora, „dacă inculpatul a cerut continuarea procesului penal potrivit art. 18 și se constată că nu sunt incidente cazurile prevăzute la art. 16 alin. 1 lit. a) – d), instanța de judecată pronunță **încetarea procesului penal**“.

Ca atare, constatând intervenită prescripția generală și apreciind fondat apelul inculpatului **Wagner Ioan Silviu** sub acest aspect, vor fi înlăturate toate consecințele răspunderii sale penale, respectiv aplicarea pedepselor – principale, accesorii și complementare.

III.5. În continuare, instanța de apel va analiza termenele generale de prescripție a răspunderii penale pentru faptele reținute în sarcina inculpatei **Băsescu Ioana**.

În ceea ce privește infracțiunea de *instigare la delapidare* reținută în sarcina inculpatei Băsescu Ioana, argumentele prezentate în cuprinsul pct. **III.4.** din considerentele prezentei decizii rămân perfect valabile și nu vor mai fi reluate. Prin urmare, se constată că termenul general de prescripție a răspunderii penale s-a împlinit în **decembrie 2017**.

În ceea ce privește cele *două infracțiuni de spălare a banilor* reținute în sarcina inculpatei Băsescu Ioana, argumentele prezentate în cuprinsul pct. **III.2.** din considerentele prezentei decizii rămân perfect valabile și nu vor mai fi reluate. Ca atare, se constată că termenele generale de prescripție a răspunderii penale s-au împlinit în **noiembrie 2017**, respectiv **februarie 2018**.

Așadar, împlinirea termenului general de prescripție a răspunderii penale pentru acuzațiile aduse inculpatei, atrage incidența cauzei de împiedicare a exercitării acțiunii penale prevăzute de **art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală** și impune, în ipoteza în care inculpata a solicitat continuarea procesului penal, aplicarea corespunzătoare a soluțiilor alternativ prevăzute de art. 396 alin. (7) și (8) din Codul de procedură penală.

În cauză, **inculpata Băsescu Ioana** a precizat expres că solicită continuarea procesului penal, manifestare de voință consecutiv căreia elementele probatorii și

cele circumscrise conținutului constitutiv ale **infracțiunilor reținute în sarcina inculpatei**, au fost reexamine de către instanța de apel, constatând aplicabile dispozițiile art. 396 alin. (8) din Codul de procedură penală, conform căroră, „*dacă inculpatul a cerut continuarea procesului penal potrivit art. 18 și se constată că nu sunt incidente cazurile prevăzute la art. 16 alin. 1 lit. a) – d), instanța de judecată pronunță încetarea procesului penal*”.

Ca atare, constatând intervenită prescripția generală și apreciind fondat apelul inculpatei **Bănescu Ioana** sub acest aspect, vor fi înlăturate toate consecințele răspunderii sale penale, respectiv aplicarea pedepselor – principale, accesorii și complementare, precum și a tratamentului sancționator corespunzător concursului real de infracțiuni.

IV. În ceea ce privește latura civilă a cauzei

Chiar și în ipoteza soluției încetării procesului penal, ce presupune o cauză de stingere a acțiunii penale, situație în care, de regulă, probatoriul nu a fost epuizat, instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă, cu excepția prescripției răspunderii penale, când există obligația soluționării sale [art. 25 alin. 5 din C. proc. pen., [Decizia nr. 251/RC din 20 iunie 2019](#), pronunțată de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție; a se vedea și [Decizia Curții Constituționale nr. 586/2016](#)].

Sub aspectul soluției dispuse față de inculpații Wagner Ioan Silviu și Bănescu Ioana, dispozițiile art. 25 alin. (5) din Codul de procedură penală și analiza particularităților cauzei în latura penală conduc la concluzia că, și în condițiile incidenței prescripției răspunderii penale, soluția de angajare a răspunderii civile delictuale, dispusă prin sentința penală, este legală și justificată probator, astfel încât se impune menținerea sa.

V. Cu privire la măsurile de siguranță și măsurile asigurătorii

În ceea ce privește dispoziția de confiscare specială, de la inculpata Udrea Elena Gabriela, a sumelor de 691.029,63 lei și 918.864 lei, ce au făcut obiectul luării de mită, respectiv a sumei de 305.118 lei, ce a făcut obiectul infracțiunii de spălare a banilor în formă autonomă, Înalta Curte constată că se impune menținerea acestora.

Astfel, potrivit art. 289 alin. (3) din Codul penal, banii, valorile sau orice alte bunuri primite sunt supuse confiscării, iar când acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent.

Conform art. 50 din Legea nr. 129/2019, în cazul în care s-a săvârșit o infracțiune de spălare a banilor, luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie, în condițiile Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare.

În conformitate cu prevederile art. 51 alin. (1) din Legea nr. 129/2019, în cazul infracțiunilor de spălare a banilor se aplică dispozițiile privind confiscarea bunurilor din Legea nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, iar potrivit alineatului 2 al aceluiași articol, dacă bunurile supuse confiscării nu se găsesc, se confiscă echivalentul lor în bani sau bunurile dobândite în locul acestora.

Conform art. 112 alin. (1) lit. e) din Codul penal, sunt supuse confiscării speciale bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu

sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia.

De asemenea, dispozițiile art. 107 din Codul penal, cu titlu marginal ”Scopul măsurilor de siguranță” prevăd următoarele:

(1) Măsurile de siguranță au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală.

(2) Măsurile de siguranță se iau față de persoana care a comis o faptă prevăzută de legea penală, nejustificată.

(3) Măsurile de siguranță se pot lua și în situația în care făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă.

Din interpretarea coroborată a acestor dispoziții legale, rezultă că măsurile de siguranță se pot lua față de persoana care a comis o faptă prevăzută de legea penală și în situația în care acesteia nu i se aplică o pedeapsă, scopul măsurii fiind nu unul coercitiv, ci eminent preventiv, respectiv acela de a înlătura o stare de pericol și a preîntâmpina săvârșirea de noi infracțiuni.

Prin urmare, pentru luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale, este suficient să se constate că a fost săvârșită o faptă prevăzută de legea penală, nejustificată și este incidentă una dintre situațiile expres prevăzute de art. 112 alin.

(1) lit. a) – f) din Codul penal.

De altfel, în jurisprudența sa anterioară, instanța supremă a statuat în mod explicit că „măsurile de siguranță ale confiscării speciale se dispun și în ipoteza în care a intervenit prescripția răspunderii penale, întrucât scopul lor este înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală, putând fi luate chiar dacă făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă. Prescripția operează numai în ce privește răspunderea penală, iar nu și în ce privește măsurile de siguranță” (Tribunalul Suprem, decizia nr. 614/1984).

Concluzia este susținută și de un argument normativ în vigoare, de ordin procesual, desprins din interpretarea dispozițiilor art. 549¹ din Codul de procedură penală, referitoare la procedura de confiscare sau de desființare a unui înscris în cazul clasării. Dacă legiuitorul a reglementat posibilitatea judecătorului de cameră preliminară de a confisca bunuri în cazul dispunerii unei soluții de clasare de către procuror, rezultă *a fortiori* că instanța investită cu judecarea cauzei poate dispune măsura de siguranță examinată, atunci când constată ea însăși că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege sub acest aspect.

În aceeași ordine de idei, prin **Decizia nr. 629 din 8 octombrie 2015**, Curtea Constituțională a reținut că „sechestrul este o măsură asiguratorie de drept penal, iar nu o sancțiune penală, care poate fi dispusă împotriva persoanelor care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală, dar nu ca o consecință a răspunderii penale, nedepinzând de gravitatea faptei săvârșite, neavând, așadar, caracter punitiv, ci eminent preventiv. De altfel, potrivit art. 107 alin. (3) din Codul penal, măsurile de siguranță se pot lua și în situația în care făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă” (paragraful 16).

În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în *cauza G.I.E.M. S.R.L. și alții împotriva Italiei* – hotărârea din 28 iunie 2018 – , a concluzionat că “măsurile de confiscare constituie “pedepse” în sensul art. 7 din Convenție. Această

constatare, care este rezultatul unei interpretări autonome a noțiunii de “pedeapsă”, în sensul art. 7, determină aplicabilitatea acestei dispoziții, chiar și în absența unei proceduri penale în sensul art. 6” (paragraful 233).

(...) “chiar și în cazul unei decizii de încetare a procesului penal ca urmare a intervenției prescripției, măsura confiscării poate fi pusă în aplicare numai în cazul în care se demonstrează că au fost întrunite atât elementul material, cât și elementul subiectiv al infracțiunii” (paragraful 245).

În cauza de față, sunt realizate condițiile anterior expuse pentru menținerea dispoziției de confiscare specială, de vreme ce, pe de o parte, prescripția generală înlătură doar răspunderea penală a inculpatei Udrea Elena Gabriela, nu și caracterul penal al faptei deduse judecății. Pe de altă parte, măsura este necesară deoarece rezultă că sumele de bani, ce au intrat în patrimoniul inculpatei, nu a avut la bază tranzacții licite, ci a reprezentat prețul unei înțelegeri prohibite de legea penală.

Sub acest aspect, sunt relevante toate circumstanțele în care s-au realizat actele de luare de mită și de spălare a banilor imputate inculpatei Udrea Elena Gabriela, probatoriul administrat în faza căii de atac a apelului susținând, în continuare, situația de fapt reținută de instanța de fond. O atare constatare justifică, așadar, concluzia că sumele de bani au ca proveniență fapte prevăzute de legea penală, fiind necesară confiscarea lor specială, pentru atingerea scopului prevăzut de art. 107 din Codul penal.

În consecință, în baza art. art. 249 alin. (4) din Codul de procedură penală, va menține măsurile asigurătorii dispuse în cauză prin ordonanța nr. 121/P/2015 din 16 martie 2017 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, astfel cum acestea au fost menținute prin sentința penală nr. 45 din 2 martie 2021 a Curții de Apel București – Secția I Penală pronunțată în dosarul nr. 5230/2/2017 cu privire la bunurile mobile și imobile aflate în proprietatea inculpatei *Udrea Elena Gabriela*, în vederea confiscării speciale.

Totodată, în baza art. 397 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală și art. 249 alin. (5) din Codul de procedură penală, va menține măsurile asigurătorii dispuse în cauză prin ordonanța nr. 121/P/2015 din 16 martie 2017 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, astfel cum acestea au fost menținute prin sentința penală nr. 45 din 2 martie 2021 a Curții de Apel București – Secția I Penală pronunțată în dosarul nr. 5230/2/2017 cu privire la bunurile mobile și imobile aflate în proprietatea inculpatei *Băsescu Ioana*, în vederea reparării pagubei produse prin infracțiunea de delapidare.

Conform dispozițiilor art. 52 din Legea nr. 129/2019, hotărârea judecătorească definitivă privind infracțiunile de spălare a banilor se comunică Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

Pentru aceste considerente, Înalta Curte, Secția Penală, soluționând apelurile, va desființa, în parte, sentința apelată și va rejudeca prezenta cauză, în limitele arătate.

Văzând și dispozițiile art. 275 alin. (1), (3) și (6) din Codul de procedură penală,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

I. În baza art. 421 pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, admite apelurile declarate de inculpații **Wagner Ioan Silviu, Udrea Elena Gabriela, Bănescu Ioana, Nastasia Gheorghe și Tarhon Victor** împotriva sentinței penale nr. 45 din 2 martie 2021 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția I Penală, în dosarul nr. 5230/2/2017.

Desființează, în parte, sentința penală atacată și rejudecând:

În baza art. 396 alin. (1) și (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal și art. 5 din Codul penal, cu referire la art. 155 alin. (1) din Codul penal, interpretat prin Deciziile nr. 297/2018 și nr. 358/2022 ale Curții Constituționale a României și Decizia nr. 67 din 25.10.2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, încetează procesul penal față de inculpatul **Tarhon Victor**, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

În baza art. 396 alin. (1) și (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal și art. 5 din Codul penal, cu referire la art. 155 alin. (1) din Codul penal, interpretat prin Deciziile nr. 297/2018 și nr. 358/2022 ale Curții Constituționale a României și Decizia nr. 67 din 25.10.2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, încetează procesul penal față de inculpata **Udrea Elena Gabriela**, sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de instigare la luare de mită, prevăzute de art. 47 din Codul penal raportat la art. 289 alin. (1) din Codul penal în referire la art. 6 din Legea nr. 78/2000 cu aplicarea art. 5 din Codul penal, și a cinci infracțiuni de spălare a banilor, prevăzute de art. 49 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 129/2019 cu aplicarea art. 5 din Codul penal, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

În baza art. 396 alin. (1), (6) și (8) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal și art. 5 din Codul penal, cu referire la art. 155 alin. (1) din Codul penal, interpretat prin Deciziile nr. 297/2018 și nr. 358/2022 ale Curții Constituționale a României și Decizia nr. 67 din 25.10.2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, încetează procesul penal față de inculpatul **Nastasia Gheorghe**, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 5 din Codul penal, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

În baza art. 396 alin. (1), (6) și (8) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, art. 154 alin. (1) lit. c) din

Codul penal și art. 5 din Codul penal, cu referire la art. 155 alin. (1) din Codul penal, interpretat prin Deciziile nr. 297/2018 și nr. 358/2022 ale Curții Constituționale a României și Decizia nr. 67 din 25.10.2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, încetează procesul penal față de inculpatul **Wagner Ioan Silviu**, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de delapidare, prevăzută de art. 295 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

În baza art. 396 alin. (1), (6) și (8) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, art. 154 alin. (1) lit. c) din Codul penal și art. 5 din Codul penal, cu referire la art. 155 alin. (1) din Codul penal, interpretat prin Deciziile nr. 297/2018 și nr. 358/2022 ale Curții Constituționale a României și Decizia nr. 67 din 25.10.2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, încetează procesul penal față de inculpata **Băsescu Ioana**, sub aspectul săvârșirii unei infracțiuni de instigare la delapidare, prevăzută de art. 47 din Codul penal raportat la art. 295 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 5 din Codul penal, și a două infracțiuni de spălare a banilor, prevăzute de art. 49 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 129/2019 cu aplicarea art. 5 din Codul penal, ca urmare a intervenirii prescripției răspunderii penale.

Menține dispoziția de obligare în solidar a inculpaților Wagner Ioan Silviu și Băsescu Ioana la plata sumei de 119.000 lei, către partea civilă S.C. OIL TERMINAL S.A. către aceasta.

Menține dispoziția de confiscare specială de la inculpata Udrea Elena Gabriela a sumelor de 691.029,63 lei, 918.864 lei și de 305.118 lei.

Menține măsurile asigurătorii dispuse în cauză prin ordonanțele nr. 121/P/2015 din 16 martie 2017 ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, astfel cum acestea au fost menținute prin sentința penală nr. 45 din 2 martie 2021 a Curții de Apel București – Secția I Penală, pronunțată în dosarul nr. 5230/2/2017, cu privire la bunurile mobile și imobile aflate în proprietatea inculpatelor Udrea Elena Gabriela și Băsescu Ioana.

Modifică temeiul de drept al obligării inculpaților Wagner Ioan Silviu, Băsescu Ioana și Nastasia Gheorghe la plata cheltuielilor judiciare către stat în primă instanță, reținând incidența art. 275 alin. (1) pct. 3 lit. b) din Codul de procedură penală.

Înlătură obligarea inculpaților Udrea Elena Gabriela și Tarhon Victor, în baza art. 274 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, la plata cheltuielilor judiciare către stat în primă instanță.

Menține restul dispozițiilor sentinței penale apelate, în măsura în care nu sunt contrare prezentei.

II. În baza art. 421 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură penală, respinge, ca nefondat, apelul declarat de apelanta **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție** împotriva aceleiași sentințe penale.

Conform dispozițiilor art. 52 din Legea nr. 129/2019, hotărârea judecătorească definitivă privind infracțiunile de spălare a banilor se comunică Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor.

În baza art. 275 alin. (3) din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat, ocazionate de soluționarea apelurilor formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție și de inculpații Wagner Ioan Silviu, Udrea Elena Gabriela, Băsescu Ioana, Nastasia Gheorghe și Tarhon Victor, rămân în sarcina acestuia.

În baza art. 275 alin. (6) din Codul de procedură penală, onorariile parțiale cuvenite avocaților desemnați din oficiu pentru inculpații Wagner Ioan Silviu, Udrea Elena Gabriela, Băsescu Ioana, Nastasia Gheorghe, Tarhon Victor și Andronic Dan Cătălin, până la prezentarea apărătorilor aleși, în sumă de câte 340 lei, rămân în sarcina statului și se suportă din fondurile Ministerului Justiției.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea deciziei la dispoziția părților și a procurorului, prin mijlocirea grefei instanței, astăzi, 11 iulie 2023.

PREȘEDINTE,
Anca Mădălina Alexandrescu

JUDECĂTOR,
Adriana Ispas

JUDECĂTOR,
Rodica Cosma

MAGISTRAT ASISTENT,
Viorel – Valentin Sîrbu

Red./tehored. A.M.A.
2 ex

A.I. 11 Iulie 2023